

Giới thiệu Kiếm Ca

Các bạn đang thưởng thức truyện Kiếm Ca thuộc thể loại kiếm hiệp và là 1 trong 5 tác phẩm hay tiêu biểu cùng thể loại của tác Thương Nguyệt. Với những tình tiết đầu trí kịch tính, gay cấn, hồi hộp, cách xây dựng nhân vật gần gũi hứa hẹn sẽ làm cho người đọc có nguồn cảm hứng mới.

Mời các bạn cùng theo dõi để biết diễn biến chi tiết của truyện...Chúc quý độc giả đọc online vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lời tình nhân trong đêm

Đó là một đêm dài, mưa lớn ngã nghiêng như trút nước, nhưng những ai đang say giấc nồng lại hoàn toàn không hề hay biết.

Mưa theo mái ngói từ trên đổ xuống, phảng phất tựa như một bức màn châu dày đặc ngăn cách hai người đang ngồi đối ẩm trên Trạm Bích lâu [1] với bên ngoài. Bên ngoài là tiếng mưa sôi gào ầm ĩ, trên cao lâu lại là nền hồng thấp sáng, trường rù rèm buông, không khí vô cùng tĩnh mịch, tựa như đến ngọn gió cũng mệt mỏi muốn được nghỉ ngơi.

Buổi dạ yến này được bắt đầu từ khi chiều muộn, đã kéo dài đến tận nửa đêm. Ngay cả những nữ ca phục vụ hát xướng cũng đều quá mệt mỏi mà xin cáo lui. Nhưng đêm nay, dưới đèn cừu biệt trưng phùng, hai người nâng ly, lời vui hội ngộ lại chẳng hề có ý ra về.

Phong ngang trên mặt bàn là một bảo kiếm, dưới ánh nến trong đêm tán phát ra ánh quang mang lạnh lẽo sắc nhọn.

Ngồi mép phía đông là một nữ tử mình vận tố y, ước chừng nàng vào khoảng hai tám hai chín tuổi. Thế nhưng ngay cả thiếu nữ cũng không mong có được sắc đẹp diễm lệ như nàng. Khi nàng không mở miệng thì mặt mày bình thản, cũng không thấy được ngũ quan xuất chúng như thế nào, khi nàng vừa lên tiếng, chỉ một lời thôi, lại phảng phất như có một thứ tinh thần lưu động, làm cho khuôn mặt trần đầy đáng và động lòng người thật khó biểu lộ bằng lời.

Ngồi phía đối diện với nàng là một nam tử cũng đã gần đến tuổi nhi lập [2], vận bạch bào, mang trường kiếm, mặt mày tươi cười rần rờ pha màu sương gió. Đồng hồ nhỏ giọt, nến đỏ cháy tàn, hai người nói đến khi cao hứng, nữ tử chợt hất tay, đáng vẻ oai vũ mà cười: “Trầm Tuân, cứ theo quy củ trước đây mà so kiếm nhé!”

“Cũng là quy củ cũ, kiếm của nàng không được rút ra khỏi vỏ, Tiểu Tạ”. Nam nhân ngồi đối diện nhướng mày cười, y đặt chén rượu xuống.

“Tốt!” Mưa vẫn chưa ngừng rơi, nữ tử được gọi là Tiểu Tạ phát tay áo, trường kiếm trên mặt bàn bật nảy lên, “Ra ngoài một trăm trượng đến chỗ miếu thờ rồi quay ngược trở lại, người nào về trong lâu trước thì thắng, người thua bị phạt mất tiền rượu”.

Tiểu Tạ vừa nhướng mày cười, nàng đã như phi yến xuyên qua song cửa sổ của Trạm Bích lâu bay ra ngoài, trời mưa mù mịt cùng với bóng đêm đen quán đã nuốt trọn thân hình mảnh khảnh của nàng. Khi nàng vừa bay ra, một trận gió nổi lên, sau đó bên ngoài mưa gió rất nhanh cuộn đến tấp lên mặt nàng. Nhìn ra thì thấy những góc cạnh trên thân hình nữ tử dường như đang muốn tan biến. Trầm Tuân nhắc tay lên, bội kiếm đeo bên hông loảng xoảng xao động xuất ra khỏi vỏ, y lần theo vết sáng nhạt nhòa, mũi chân khẽ điểm, lập tức lướt ra ngoài song cửa.

Trong đêm tối, những giọt nước mưa như những mũi ngân châm nhỏ nhún từ phía trên bầu trời rũ xuống. Nhưng chúng lại không hề chạm đến vạt áo y, phảng phất giống như có một lớp kính khí phản kích lại, tất cả đều xói xả bắn tán ra.

Mũi chân Trầm Tuân điểm lên đầu thú trên góc mái lâu, mưa gió gào thét thổi qua bên tai.

Kinh công của Tiểu Tạ vốn cao hơn y, nhưng nàng lại là người xuất phát trước nên cũng không dùng hết toàn lực. Sau vài lần nhấp nhô y đã lướt đến bên cạnh nàng, trường kiếm giương lên hướng trước thân nàng tà tà chém tới. Kiếm thế còn chưa đến, nữ tử phảng phất như đối mặt với gió đêm, y phục nhẹ lay động.

“Hay!” Nàng khẽ thốt một tiếng, thân hình Tiểu Tạ giống như bị cơn gió nhẹ này thổi bay, nhẹ nhàng phiêu hốt như mảnh giấy nương theo kiếm thế mà bay đi. Trong khi thân hình lảng không, tay áo dài nhẹ phất, nàng cũng đâm qua một kiếm. Kiếm của nàng vẫn còn nằm trong vỏ nhưng kiếm khí đã gần giữa trong màn mưa, những giọt mưa bị kích phải ào ạt bay ra như những mũi ngân châm.

“Đỉnh”, song kiếm vẫn chưa chạm nhau nhưng đã phát ra âm thanh thanh thúy rành rọt. Hai người vừa mới trao đổi một chiêu, thân hình không ngừng lại chút nào, vẫn cấp tốc hướng về phía miếu thờ trình nữ kìa. Chân đạp lên nhưng mảnh sành lưu ly nhỏ ẩm ướt, cả hai người tốc độ đều cực nhanh, nửa bước cũng không kém, tựa hồ như đang sánh vai đồng hành.

Tổ y, bạch bào, dưới màn đêm chỉ thấy hai đạo cầu vồng trắng xẹt qua, giữa hai đạo cầu vồng đó mờ mờ ảo ảo có ánh quang mang của sấm chớp.

Tiếng “đỉnh” đó cứ vang mãi không thôi, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, đó lại là do vô số những âm thanh giao kích cực kỳ ngắn gọn liên tiếp vang lên mà tạo thành. Trong sát na sóng vai lướt ra ngoài mười trượng, hai người cũng đã giao thủ với nhau mấy chục chiêu nhanh như ánh chớp, bất phân cao

thấp.

“Đến rồi!” Gió đêm thổi tung bay mái tóc dài của hai người, Tiểu Tạ nhìn về phía Trầm Tuân, trong mắt nàng chứa đầy tiếc ý. Nàng hô lên một tiếng, thân mình cất lên, ngón tay điểm nhẹ lên bậu cửa đá của miếu thờ, bay ngược trở lại, tranh tiên hướng về phía ngọn đuốc hỏa vẫn đang tỏa sáng trên Trạm Bích lâu.

Thế nhưng nàng vừa quay lại, một luồng kiếm khí bức người đã ép tới sát mũi. Kiếm thế của Trầm Tuân đã chiếm tiên cơ chặn đường về của nàng. Tiểu Tạ nhướng mày cười tựa như là khiêu khích. Trong chớp mắt nàng hoành kiếm phản kích, phảng phất như ảo giác, giữa mi tâm của tổ y nữ tử dường như có một đạo hồng ảnh hiện lên. Hồng Nhan kiếm vẫn còn nằm trong vỏ như trước, nhưng màu đỏ rực của kiếm khí đột nhiên xuyên thấu vỏ kiếm tán phát ra bên ngoài.

“Thiên nhân quyết?” Trầm Tuân thấy trong nháy mắt kiếm khí đại thịnh thì cả kinh. Đột nhiên y cũng hú dài một tiếng, trường kiếm trong tay rung lên cương mãnh tiếp lấy một kích của thần binh, “Nàng rốt cuộc đã luyện thành rồi sao?”

“Mộng tâm kiếm pháp?” Nhìn thấy một kiếm hoàn lại của y, trong mắt tổ y nữ tử cũng đầy vui mừng, “Hay, một năm nay ngươi cũng tiến bộ rất nhanh!”

“Ta về trước!” Một đạo cầu vồng trắng giống như tia chớp xuyên vào song cửa sổ của bích lâu lẳng không xoay người hạ xuống. Trong khoảnh khắc Trầm Tuân đã không nhận được vui mừng mà buột miệng thốt ra, không ngờ vị đại hiệp vốn sớm có danh vọng trong chốn giang hồ này lại tươi cười hệt như một đứa nhỏ, “Tiểu Tạ, cơm rượu năm nay xem ra phải nhờ nàng rồi”.

Trong thời khắc tối hậu, tổ y nữ tử bị kiếm khí của Trầm Tuân ngăn cản nên chậm trễ hơn một chút, liền bị Trầm Tuân tranh cơ hội về trước, cơ hồ nàng hạ xuống ngay sau đó, về mặt không khỏi có chút tức giận, nàng suy nghĩ một chút rồi lại nở nụ cười: “Bữa dạ yến này bất quá cũng chỉ năm mươi lượng bạc mà thôi, thanh kiếm trên tay ngươi có giá đến như vậy không?”

Trầm Tuân lúc này mới chú ý cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay mình, chỉ thấy y hơi quán chú chân lực vào trường kiếm rồi rung lên. “Rắc” một tiếng nhỏ khe vang, một vết nứt lan rộng dọc theo sống kiếm, trong nháy mắt đã phủ khắp trường kiếm.

“Lại phải bỏ đi rồi. Thanh Chuyển Phách này vốn là Cổ Việt danh kiếm, thật không ngờ cũng không chịu nổi một kích Hồng Nhan kiếm của nàng”. Trầm Tuân than thở một chút rồi ném thanh trường kiếm trên mặt đất, hơi bất đắc dĩ nói “Mấy năm nay ta du ngoạn khắp nơi, cũng là muốn tìm một thanh bội kiếm thật tốt cho nàng xem, mỗi lần tìm được về, cùng với Hồng Nhan kiếm của nàng quá chiều thì đều có kết cục như vậy”.

“Ta cũng biết mình chiếm tiện nghi về binh khí nên mới đồng ý không xuất kiếm khỏi vỏ”. Trận so kiếm vừa rồi mặc dù diễn ra rất nhanh nhưng hai người cũng đã dốc toàn lực, trên mặt Tạ Hồng Ảnh cũng thoáng nhuộm vẻ mệt mỏi, song thần sắc nàng lại tươi tỉnh vui mừng, “Không ngờ chỉ là kiếm khí xuất ra khỏi vỏ cũng có thể mạnh mẽ như vậy”.

Bạch y Trầm Tuân hơi mỉm cười, y gật đầu nói: “Trâm hoa nữ hiệp Hồng Nhan kiếm Tạ Hồng Ảnh thật là danh bất hư truyền, nàng mặc dù đã quy ẩn mười năm, đến nay trong lớp nữ tử của võ lâm e rằng không ai có thể vượt hơn nàng”.

“Hồng Nhan kiếm đúng là thiên hạ đệ nhất, về phần Trâm hoa nữ hiệp gì đó... đều là chuyện xưa tích cũ, còn nhắc đến làm gì”. Tạ Hồng Ảnh lắc đầu, có chút mệt mỏi mà cười, nàng rút bội kiếm tùy thân ra, cúi đầu chăm chú nhìn.

Trong sát na bảo kiếm được rút ra, tựa hồ như bị kiếm khí vô hình bức bách mà ánh nến trên bàn ăn cũng ảm đạm, ngay cả những giọt mưa lạnh lẽo bay vào song cửa cũng đều chuyển hướng bay lui ra ngoài! Ánh nến hồng chao nghiêng mang hình ảnh uyển chuyển của nữ tử cầm kiếm hất lên trên bình phong. Song điều khiến cho người khác kinh ngạc lại chính là bóng của thanh trường kiếm hất lên, chỉ thấy chuôi kiếm, không nhìn thấy thân kiếm!

Đó là một thanh trường kiếm trong suốt như thủy tinh, có màu đỏ tươi, dưới ánh nến lưu động ngàn vạn thanh quang duệ khí. Không biết do loại kim thạch nào đúc thành mà thanh kiếm lại có thể sáng long lanh như thủy tinh, trên mặt còn có một đường vân hoa màu hồng đậm, sâu tựa như dòng nước, kéo dài liên miên không dứt.

Mặc dù là thần binh lợi khí, dù đẹp đẽ như vậy nhưng trên thân kiếm lại có một vết nứt dài.

Giữ kiếm mà soi, ánh kiếm hắt lên trên má lúm đồng tiền của nữ tử, làm cho khuôn mặt nhợt nhạt của Tạ Hồng Ảnh cũng có thêm mấy phần huyết sắc.

Hồng Nhan kiếm

Ba trăm năm về trước, võ lâm đệ nhất Chủ Kiếm Đại Sư Mặc Chúc và một người thần bí khác liên thủ cùng đúc ra một cặp bảo kiếm: Anh Hùng kiếm và Hồng Nhan kiếm. Theo truyền thuyết, Thiên Đế bị Chủ Kiếm Sư lòng thành cảm động nên hạ phạm tự mình hiệp sức đúc kiếm. Đúc thành hai thanh kiếm này mà phải phá ngọn núi ngàn năm Bích Thành sơn lấy thiếc, lại khổ công tát cạn nước sông Nhựt Da Giang lấy đồng. Khi đúc kiếm thì Lôi Công đã thiếc, Vũ Vương ngâm nước, Giao Long bụng lõ, Thiên Đế trông than. Chủ Kiếm Đại Sư Mặc Chúc thừa thiên mệnh, dốc hết tâm huyết mài đúc mười năm mới đúc thành đôi bảo kiếm này.

Sau khi kiếm thành, chúng thần về trời, Bích Thành sơn khép lại như xưa, Nhựt Da Giang sông ba đào lại dậy, Mặc Chúc cũng kiệt thần lực tận mà bỏ mình, chỉ để lại một câu nói: “Anh hùng, Hồng nhan thuộc về long phụng trong lớp người”. Chúng nhân phát hiện ra rằng dường như có một từ lực kỳ dị hấp dẫn lẫn nhau, hai thanh bảo kiếm cứ vừa bị chia tách, liền lập tức có thể hợp lại một chỗ.

Cũng vì đôi bảo kiếm đó, suốt mấy trăm năm sau khi Chủ Kiếm Đại Sư qua đời, trong võ lâm nổi lên không biết bao nhiêu trường phong ba bão táp.

Bí cấp lợi khí luôn luôn là mục tiêu tranh đoạt của người võ lâm. Thế nhưng đôi bảo kiếm này, trăm năm qua phân phân hợp hợp lại đều là chuyện kinh

tâm động phách. Anh Hùng kiếm và Hồng Nhan kiếm, trước sau lưu lạc vào tay các võ lâm cao thủ khác nhau, tụ họp thì ít mà phân ly lại nhiều. Phân ly vì người nam kẻ nữ trong võ lâm sở hữu bảo kiếm là người xa lạ, rất ít có khả năng hai thanh bảo kiếm được đồng quy một chỗ.

Lần song kiếm hợp bích cuối cùng cũng đã là chuyện mười năm về trước.

Phương Chi Mân, Tạ Hồng Ảnh, một đôi tình lữ võ lâm tuyệt thế, song song đoạt được Anh Hùng kiếm và Hồng Nhan kiếm. Nhất thời anh hùng chấn kiếm hô vang, hồng nhan rót rượu xướng ca là cảnh tượng phong quang điểm lệ vô cùng.

Đáng tiếc thời vàng son như vậy lại chỉ thoáng qua... sau này xảy ra đủ loại biến cố, so với trước khi song kiếm hợp bích càng kinh tâm động phách hơn.

Dưới ánh đèn, chứng kiến Hồng Nhan kiếm trong tay hồng nhan tri kỷ, nhân thân của Trầm Tuân hơi biến đổi, bất giác cũng thờ dài cảm khái.

Nhưng đến khi ngồi lại thưởng thức tiệc rượu trên Trại Bích lâu, y lại như trước tiếp tục nói về chủ đề trước khi tỷ kiếm, nói đến đủ loại kiến văn mà một năm lại đây nhờ đi du ngoạn tứ phương mà biết được, tuyết sơn, lưu sa, đại mạc, thâm cốc..... cùng với vô số lịch trình kinh hiểm khác.

Sau khi tụ hội lần trước rồi chia tay, chớp mắt lại đã qua một năm. Bọn họ vốn đã ước hẹn, hằng năm vào tiết trùng dương sẽ tại Trại Bích lâu gặp mặt một lần, hàn huyên kể lại chuyện trong một năm xa cách. Mặc dù là bằng hữu đã mười năm, hiểu rất rõ nhau nhưng không giống với lời đồn đại xôn xao trong chốn võ lâm, bọn họ từ đó đến giờ đều là quân tử tri giao, thanh bạch như nước.

“Nói như vậy, thì ra Đại Mạc Ma Dao đã bị người giết chết rồi à?” Vội vẻ rất hứng thú lắng nghe, Tạ Hồng Ảnh không nhịn được hỏi một câu. Nàng cười nhìn người ngồi đối diện, giơ đến ngón tay thứ bảy, “Xem ra năm ngoái, trong một năm du kiếm thiên hạ, thu hoạch của người cũng có thể coi là khá phong phú, thảo nào mà thanh danh càng ngày càng lớn?”

Khi nàng ngẩng đầu lên đúng lúc ngửa mặt đối diện với ánh nến, trong khoảnh khắc khuôn mặt phát ra ánh điểm sắc, phảng phất như điện chớp, làm lu mờ cả ánh đăng hỏa âm đạm treo trên bích lâu, khiến người ta không dám chăm chú ngắm nhìn. Dường như vì hôm nay có người nói về chuyện du ngoạn giang hồ đã khiến hào tình trong nàng nổi dậy, nàng nhắc cánh tay vô vô bội kiếm đang đặt trên mặt bàn: “Thật đáng ngưỡng mộ, hành sự như người vậy, mới không hổ với bốn từ ‘giang hồ nhi nữ’, như ta thế này....”

“À, chỉ là vạn dặm bồn ba, trừ ma bốn cõi mà thôi”. Trầm Tuân uống một hớp rượu trong ly rồi cười nói, gương mặt vốn dĩ đã pha vị phong sương, “Tiểu Tạ, ta không giống nàng, yêu thích sự yên tĩnh. Bất quá, chỉ là tâm tĩnh mới có thể luyện kiếm được”.

“Trong giang hồ, nếu như có kẻ làm chuyện xấu, tự nhiên sẽ có người xuất kiếm”. Dọc theo phía trên đỉnh ngọn nến cháy tàn tẽ ra, một chút chúc lệ nóng mềm ử rũ nhỏ xuống, Tạ Hồng Ảnh cười cười, “Người thực là mỗi năm lại càng lợi hại hơn, như bây giờ e rằng cũng đã xứng đáng là thiên hạ đệ nhất rồi. Thật không hiểu tại sao người lại từ chối đảm nhận chức Minh chủ Giang Hồ Minh, Nghiêm lão minh chủ vốn luôn một mực rất coi trọng người, hơn nữa, điểm lại trong võ lâm cũng không có nhân tuyển nào thích hợp hơn người”.

“Có Tạ nữ hiệp ở đây, ta nào dám xưng là thiên hạ đệ nhất”. Trầm Tuân điềm đạm cười, chuyển cho nàng một ly rượu, song cũng là tránh không trả lời vấn đề cuối cùng nàng đưa ra. Ánh mắt ngưng đọng trên bội kiếm của đối phương đang đặt trên bàn, y mỉm cười gật đầu: “Có thanh Hồng Nhan kiếm này, thiên hạ võ lâm ai dám xem nhẹ Tạ Hồng Ảnh nàng nửa phần?”

“Ha”. Tạ Hồng Ảnh xoa xoa một giọt hồng lệ trong lòng bàn tay, chúc lệ nóng hổi mềm nhuyễn trong lòng bàn tay nàng từ từ trở nên cứng rắn cương lĩnh, nàng khẽ lắc đầu cười một tiếng, “Ta chỉ hy vọng thiên hạ võ lâm sớm quên con người ta đi mới tốt.... thoái ản Tây Linh mấy năm như vậy, cũng vì thanh bảo kiếm này mà vẫn không được sống yên bình”.

“Lại có người đến quấy nhiễu nàng sao?” Chứng kiến nét mặt mệt mỏi trên khuôn mặt nữ tử hiện ra dưới ánh nến, Trầm Tuân hơi nhíu mày, “Nàng kháng kháng lần tránh như vậy mà đám người đó còn cứ muốn đến tìm. Có cần ta thay nàng đuổi bọn chúng đi không?”

“Giữ ngọc mang tội, hư danh lụy người, đương nhiên là có người không ngừng khiêu chiến với ta. Bất quá còn chưa cần làm phiền đến người, ta có thể ứng phó được. Năm đó ta đã có thể đoạt được thanh bảo kiếm này, lẽ nào lại không giữ được nó sao?” Tạ Hồng Ảnh nhân thân toát lên vẻ ngạo nghễ, đột nhiên khanh khách cười một tiếng nhìn đối phương, “May mà người không phải nữ tử, không cần tranh thanh Hồng Nhan kiếm này, nếu không vậy....a, nói không chừng chúng ta còn phải động thủ nữa”.

“Ta muốn tranh cũng không tranh Hồng Nhan kiếm, chuyện ta đi nghe ngóng nơi hạ lạc của Anh Hùng kiếm là chuyện nghiêm chỉnh đó”. Trầm Tuân cười cười, tự rót cho mình một chung rượu, nhưng lại không uống mà cầm trong tay chăm chú nhìn những sợi mưa từ ngoài song cửa lao xào bay vào trong chén, “Đã mười năm rồi, Hồng Ảnh, chấp niệm của nàng quả thật không tầm thường”.

“A, a. Người chỉ biết nói người khác”. Giữ kiếm dưới ánh đèn, cúi đầu tỉ mỉ nhìn một hồi, lấy ngón tay nhẹ nhàng để lên sống kiếm, thoa nhẹ vết nứt trên thân kiếm, Tạ Hồng Ảnh đột nhiên khẽ mỉm cười, “Người xem, đây là cái gì?”

Bàn tay Trầm Tuân giữ ly rượu khẽ rung, rượu trong ly đang lặng như mặt gương trong bỗng nhiên xao động. Y quay đầu đi, tựa hồ không muốn nhìn thấy vết kiếm thương còn lưu lại trên Hồng Nhan kiếm, đương thế, ngoại trừ Anh Hùng kiếm, còn có loại vũ khí nào có thể làm vậy được nữa? Dường như sau khi song kiếm giao kích mười năm về trước, Anh Hùng kiếm đã lưu lại trên Hồng Nhan kiếm một vết nứt không sao liền lại được, vết thương đó lẽ nào cũng như vậy lưu lại trong lòng người giữ song kiếm?

“Kiếm còn như vậy, người sao chịu nổi”. Không nói thêm nhiều, nàng vрон mình đứng dậy. Bên ngoài mưa đang dữ dội, đột nhiên một trận gió thổi đến, cuốn tung cả cơn mưa lớn, lúc đó đã thấy nữ tử đứng phía trước song cửa, nước mưa thấm ướt cả đầu cả mặt. Nàng không tránh không né, đứng yên bất động, nước mưa nương theo khuôn mặt thanh lệ vô song của nàng chảy tràn xuống.

“Xin lỗi”. Trầm Tuân buông ly rượu xuống, trầm mặc một hồi, dường như cũng đang nghiêng đầu lắng nghe tiếng mưa tí tách rơi bên ngoài song cửa, nhân thần đầy cảm thán, “Hình như mỗi lần chúng ta gặp nhau, đề cập đến việc này đều dẫn đến không vui mà ly tán”.

“Không hổ thẹn là lão bằng hữu mười năm, ta tưởng rằng ẩn cư mấy năm nay đã tu luyện được ‘bát phong bất động’, nhưng ngươi mới mở miệng đã có thể khiến ta tức giận rồi”. Tạ Hồng Ảnh đứng bên song cửa, mặt quay ra nhìn bầu trời trong mưa đêm, nằng nệ nhằng nói: “Mấy năm nay ngươi đi nhiều nơi như vậy, mà... mà vẫn không nghe nói về nơi hạ lạc của hần u”.

“Phương Chi Mân à?” Biết rõ “hần” trong hàm ý của nữ tử là ai, thế nhưng Trầm Tuân vẫn nhắc lại như để mình xác, chỉ thấy sắc mặt Tạ Hồng Ảnh trắng bạch, cắn chặt bờ môi.

“Mười năm qua, ta cũng lưu tâm tìm kiếm nhưng vẫn như vậy, không hề có chút tin tức”. Chứng kiến thần tình của Tạ Hồng Ảnh, thần sắc trong mắt Trầm Tuân thoáng biến đổi, có ý thờ dãi một hơi không thành tiếng, “Kỳ thật cả giang hồ đều đang tìm Anh Hùng kiếm đã theo y mà bất vô âm tín, có bao nhiêu người muốn tìm lấy nó. Chỉ là mười năm qua, vẫn không hề có tin tức”.

“Ta nghĩ, trừ phi nắm chắc có thể đánh bại ta, nếu không hần vĩnh viễn sẽ không xuất hiện lại”. Tiếp tục nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, để mặc cho mưa đêm nhẹ nhàng vỗ lên gò má, giọng nói của Tạ Hồng Ảnh bi thương mà lạnh đạm, “Hần... hần hận muốn ta phải chết sao?”

Trầm Tuân không nói lời nào, mỗi năm gặp mặt khi nói đến đề tài này, giữa họ luôn có không khí nặng nề gượng gạo như vậy.

Mười năm trước, khi còn đang tuổi hoa niên, Tiểu Tạ đã thoái ẩn ở Cô Sơn Tây Linh. Mười năm sinh hoạt thanh đạm, kham khổ, yên bình nhưng mọi chuyện vẫn như xưa, vết thương trong lòng nàng không thể liền lại cũng như vết nứt trên Hồng Nhan kiếm, vẫn là mất thấy mà đau xót lòng.

Nhưng không biết trên thân thanh Anh Hùng kiếm đang lưu lạc kia, có hay không một vết thương như vậy?

Không biết trong lòng người giữ kiếm kia, có hay không một nỗi bi thương, tưởng nhớ chẳng đành lòng như vậy?

[1] Trạm Bích lâu: bích lâu tại Tây Hồ thuộc Hàng Châu.

[2] Nhi lập: Ba mươi tuổi, bắt nguồn từ câu nói của Khổng Tử: “Ngô thập hữu nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tùng tâm sở dục, bát du cử”.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chàng theo mây nước trôi

Mười năm về trước, Giang Hồ Minh đang bùng bùng khí thế cử hành tỷ thí đoạt danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Trừ một vài vị cao nhân tiền bối đã thoái ẩn sơn lâm, cơ hồ tất cả các kiếm khách trong giang hồ đều tham gia. Tất nhiên, trong đó không thể thiếu đôi tình lữ được người người hâm mộ mà một năm trước song song đoạt được Anh Hùng kiếm và Hồng Nhan kiếm.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện một vị bạch y thiếu niên Trầm Tuân tự xưng là đến từ Mạt Lãng làm kinh động cả giang hồ thì hết thấy mọi người đều thấy, tối hậu danh xưng đệ nhất kiếm đó chẳng phải sẽ là vật trong túi của đôi kinh thế thiếu niên tình lữ đó sao?

Thế nhưng, cho dù là Trầm Tuân, người xuất thân thần bí, trong trận tỷ kiếm ở vòng sơ kỳ, cũng bất quá chỉ cùng Tạ Hồng Ảnh bình phân thu sắc. Mà trên giang hồ mọi người đều biết rằng, trong đôi thiếu niên tình lữ kia thì kiếm thuật của Phương Chi Mân so với Tạ Hồng Ảnh cao hơn chừng một bậc, Phương Chi Mân đánh bại Trầm Tuân cũng là việc nằm trong dự liệu.

Không ai có thể ngờ rằng cuộc so kiếm cuối cùng lại có kết quả thảm lệ như vậy: trước mặt ngàn vạn người, đôi thiếu niên tình lữ trở mặt thành cừ, rút kiếm hướng về phía đối phương, lại có thể chiêu chiêu liều mạng, không hề nghĩ đến nhường nhịn. Càng khiến cho người ta kinh hãi chính là, trong khi giao thủ với tình nhân, Phương Chi Mân, kẻ từ khi xuất đạo đến nay chưa từng gặp đối thủ, lại luôn ở thế hạ phong.

Cuối cùng, trong một lần song kiếm giao kích, hỏa quang bắn tung, Anh Hùng kiếm rời tay bay ra. Bại.

Tất cả những người võ lâm quan chiến đều sửng sốt, nhìn thiếu nữ mười tám tuổi đang trì kiếm đứng giữa sân tràng, lập tức ầm ầm hoan hô.

Anh Hùng kiếm bại dưới Hồng Nhan kiếm.

Trên mặt Tạ Hồng Ảnh không hề có nửa tia vui mừng sau khi đắc thắng, mặt nàng tái nhợt như người chết, nhưng mục quang lại sáng như điện, nhìn thẳng tình lang, thần sắc tựa như muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, Phương Chi Mân sắc mặt xám xanh, liếc mắt nhìn nàng một cái rồi khom lưng nhất bội kiếm của mình lên, bất chợt y hỏi kiếm đâm vào cô! Tạ Hồng Ảnh đã dường như ngây dại, dĩ nhiên không kịp ngăn cản, cứ tro mắt nhìn tình lang tự vẫn trước mặt mình.

Kịp thời xuất thủ ngăn cản Phương Chi Mân lại chính là vị thiếu niên công tử Trầm Tuân kia.

“Bại dưới tay nàng mà ngươi phải chết sao?” Lúc đó, Trầm Tuân vội vàng hoành kiếm ngăn cản, trường kiếm trong tay bị Anh Hùng kiếm nhất tề chém gãy nhưng nhìn đôi tình lữ trở mặt thành cừ, bạch y công tử sắc mặt lại lạnh lùng, “Phương huynh, lòng dạ của ngươi cũng quá hẹp hòi rồi”.

“Còn không phải tại ngươi sao? Còn không phải tại ngươi sao! Ta phải giết chết ngươi!” Phương Chi Mân bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào Trầm Tuân, đột nhiên hét một tiếng lớn, một kiếm phản kích, Trầm Tuân lùi tránh không kịp, rốt cuộc bị thương nơi ngực. Đúng lúc đó, một ánh quang mang như dải lụa hồng chớp lên, Tạ Hồng Ánh sắc mặt nhợt nhạt nhưng nghiêm khắc lao đến, đánh bật Anh Hùng kiếm. Có lẽ trong lúc vội vàng dùng sức quá mạnh, hoặc có lẽ là Phương Chi Mân bởi vì bại lạc mà thần trí hoảng hốt, Anh Hùng kiếm lần thứ hai bị chấn rời tay.

“Được... được! Các ngươi được lắm!” Sừng sốt nhìn ái lữ, Phương Chi Mân nghiêng răng cười lạnh, rồi quay đầu lại nhìn Trầm Tuân, ánh mắt mang nỗi oán hận thấu xương, “Ngươi hãy chờ xem, sớm muộn sẽ có một ngày ta dùng Anh Hùng kiếm lấy cầu mệnh của ngươi!”

Sau cuộc chiến ấy, chàng thanh niên tuổi tròn mười chín, vừa mới trở thành chủ nhân Anh Hùng kiếm là Phương Chi Mân đã bị thương, phát tay áo bỏ đi, từ đó về sau biến mất khỏi giang hồ, mang theo luôn cả thanh tuyệt thế thần binh.

Trên lôi đài, nữ tử khuôn mặt tái nhợt như người chết đã trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm, dưới đài quần hùng thì thảm to nhỏ, một thiếu niên nữ tử vậy mà lại đoạt được danh đầu thiên hạ đệ nhất, khiến cho tất cả mọi người trong lòng đều không biết có tư vị gì. Thế nhưng lại không một ai có thể chân chính đánh thắng nàng.

Mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt hướng về phía bạch y công tử Trầm Tuân đang vô tư lự đứng một bên, nhưng Trầm Tuân chỉ lắc đầu, vốn dĩ bởi vòng sơ tuyến hai người đã đấu bình thủ, không muốn lại một lần nữa khiêu chiến Tạ Hồng Ánh, vị công tử trẻ tuổi tự xưng đến từ Mạt Lăng này tựa như là một điều bí ẩn xuất hiện trên giang hồ, đến tham gia tỷ kiếm lần này đã làm mọi người kinh ngạc khi y không hề có ý định gì với danh hiệu

Khi Minh chủ tuyên bố kết quả, thiếu nữ mười tám tuổi vẫn thất hồn lạc phách đứng giữa lôi đài đột nhiên mở miệng, kiếm chỉ vào Trầm Tuân đang đứng một bên quan chiến mà nói: “Đệ nhất kiếm chân chính phải là y! Ta bất quá là dựa vào Hồng Nhan kiếm mới có thể đấu với y thành bình thủ, thật sự cao thấp đã phân”.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn thiếu nữ vừa mới đã bại tình lang đoạt lấy danh đầu thiên hạ đệ nhất kiếm.

Nguyên lai, nàng căn bản không hề để ý đến danh hiệu đó. Vậy tại sao lại không chút lưu tình mà kích bại Phương Chi Mân trước mặt mọi người? Rồi sau đó sao lại dễ dàng mang vinh dự đã đoạt vào tay nhường cho thiếu niên này? Chẳng lẽ, giữa hai người thực sự có tư tình?

Câu này nói ra khiến người luôn luôn tươi cười quan chiến là Trầm Tuân cũng sững sờ, đối với thiếu nữ này thêm mấy phần kính trọng. Trên đài, Tạ Hồng Ánh thu kiếm lại, cũng không đến lĩnh phần thưởng mà Giang Hồ Minh đã sắp đặt, chỉ thấy nàng sắc mặt nhợt nhạt, hờ hững bỏ đi. Sau khi ra ngoài ba trọng, nàng mới lấy tay ôm mặt mà phát ra tiếng khóc đau thương.

Từ đó về sau, trên giang hồ cũng không còn xuất hiện Hồng Nhan kiếm nữa. Tạ Hồng Ánh tuổi mới đôi chín, thoái ẩn giang hồ, cư ngụ tại Lâm An bên cạnh Tây Linh Kiều [1], tạ tuyệt hết thảy mọi người đến thăm hỏi.

Trong võ lâm, hai vị tinh tú vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên rơi xuống, Anh Hùng Hồng Nhan, tuyệt tung giang hồ. Trên võ lâm cũng chỉ có thể mơ hồ phỏng đoán rốt cuộc vì lý do gì mà đôi thiếu niên tình lữ kinh tài diễm tuyệt trở mặt thành cừ, máu nhuộm võ tràng.

“Còn không phải tại ngươi sao!” Câu nói của Phương Chi Mân với Trầm Tuân trước khi biến mất trở thành đầu mối duy nhất. Vì vậy mọi người đều nói rằng: là do vị công tử trẻ tuổi thần bí đó xen vào giữa đôi tình lữ mới dẫn đến việc Anh Hùng Hồng Nhan trở mặt, trên tràng tỷ kiếm máu tuôn ba thước. Hơn nữa, sau khi Tạ Hồng Ánh thoái ẩn Tây Linh thì không gặp bất cứ ngoại nhân nào, duy nhất mỗi năm một lần đến ngày trùng dương đều hội ngộ với Trầm Tuân, điều này dường như càng khẳng định phỏng đoán kia là chính xác.

Chỉ là, đã mười năm trôi qua, điều khiến cho những người phao tin đồn này kinh ngạc chính là không biết vì lý do gì mà Trầm Tuân và Tạ Hồng Ánh thủy chung còn chưa kết tình chồng vợ, chỉ duy trì mỗi năm gặp gỡ một lần như vậy, quan hệ như gần mà cũng như xa.

“Trên đường đến Lâm An, thuận tiện bái phỏng Nghiêm Lão minh chủ, đề hướng người từ chối chức Minh chủ Giang Hồ Minh. Bất quá ta cũng đáp ứng, mặc dù không làm cái chức Minh chủ phiền toái đó, nhưng nếu quả như có điều gì cần ta giúp đỡ, ta nhất định không tự thủ bàng quan”. Không muốn tiếp tục nói đến chuyện này, đổi lấy một ly rượu, Trầm Tuân lại nói về những điều mắt thấy tai nghe trên đường đi, “Tiểu Tạ, nàng ẩn cư đã lâu, chắc là chưa biết mấy năm gần đây, Tây Vực Đại Quang Minh cung lại có dấu hiệu tro tàn cháy lại, nhiều lần phái người vào Trung Nguyên sinh sự”.

Nói đến đó, dường như lại nhớ tới điều gì, bạch y kiếm khách đột nhiên nở nụ cười có chút kì quái: “Nghiêm lão minh chủ nhờ ta đến vấn an nàng, còn nói...”

“Người nói gì?” Tạ Hồng Ánh hờ hững hỏi, “Ta đã lâu không gặp lão nhân gia. Tôn nữ Linh Nhi của người năm nay chắc cũng nên lập gia đình rồi nhỉ?”

“Nghiêm lão minh chủ hỏi chúng ta khi nào thì thành thân”. Y uống một hớp rượu, vẫn còn ngậm lại trong miệng, nhưng tiểu ý thì không nhịn được vẫn lộ ra bên khóe miệng, dường như nhịn cười quá lâu, rốt cuộc cũng phải bật ra, “Khái khái”.

“Trời,” Tạ Hồng Ánh cũng kinh ngạc, dở khóc dở cười quay đầu đi, “Ngay cả lão nhân gia cũng hỏi như vậy sao? Người khác thì chẳng nói làm gì! Ngươi cũng không nói rõ ràng với lão Minh chủ là căn bản giữa chúng ta không có chuyện gì sao?”

“Ta sao dám nói rõ ràng.” Trầm Tuân uống hết ly rượu, vẻ mặt cũng là cười khỏ, không chờ Tạ Hồng Ảnh truy hỏi, y nói: “Ta nếu như thực sự nói vậy, người ước chừng chắc chắn sẽ bắt ta lấy tôn nữ nhi bảo bối của người, nàng cũng biết đã nha đầu Nghiêm Linh Nhi đó ta không đối phó nổi. Suy đi tính lại, ta thà rằng chịu nhận cái hư danh này của ta và nàng”.

“Nghiêm Linh Nhi?” Trước mắt nàng lại hiện ra hình ảnh một đã nha đầu tinh quái, Tạ Hồng Ảnh nhìn thần sắc của lão bằng hữu, chung vu nàng cũng không nhận được cười, “Trầm Tuân, ngươi mang ta ra làm lá chắn ư?”

Trầm Tuân cười khỏ rồi lắc đầu nói: “Đành chịu vậy, nàng dù sao cũng chịu ủy khuất bị người ngoài bàn tán ác ý đã mười năm rồi, cũng không cần bận tâm có thêm một người hiểu nhầm, được không?”

“Hây... Ngươi mặc dù nói là ngao du sơn thủy, du kiếm thiên hạ nhưng kỳ thật chẳng phải cũng là chịu nhiều khổ cực hay sao?” Cười cười một chút, Tạ Hồng Ảnh dần dần trầm mặc lại, trên bàn thức ăn đã hết sạch, nền đỏ cũng sắp cháy tàn, “Ngươi cũng không còn trẻ nữa, chẳng lẽ thực sự định như vậy cả đời à? Nghiêm Linh Nhi thực sự cũng không tệ”.

“Đang yên lành thế sao lại muốn giờ trò làm bà mối”. Trầm Tuân có chút xụ mặt, y hơi mỉm cười, song thần sắc lại pha vẻ trầm trọng, “Nàng tự hỏi mình tại sao lại như vậy, sẽ hiểu ta cũng là người luân lạc thiên nhai, hà tất phải gấp gáp?”

“Chuyện đó không giống nhau”. Tạ Hồng Ảnh nhẹ nhàng nói, mày liễu nhướng lên nhìn màn trời đêm sâu thăm thẳm, “Chi Mân sớm muộn chắc chắn sẽ trở lại tìm ta báo cừu, cho nên ta chờ đợi. Nhưng ngươi... Tô Mị mất đã nhiều năm, ngươi vẫn một mực sống như vậy, ta cũng thấy lo lắng thay ngươi”.

“Không cần lo lắng, nếu như thực sự có chuyện, cũng không chờ qua tám năm mới xảy ra”. Mặc dù an ủi lão bằng hữu như vậy, thế nhưng trâm muện trên khuôn mặt của bạch y nhân lại tích tụ không tan, niền cường cười đùa, “Huống chi, nếu như ta thực sự có gia thất, sao có thể giống như bây giờ, mỗi ngày đều du lâm giang hồ, cùng nàng uống rượu múa kiếm? Nàng không phải là không chịu được ta năm nào cũng đến lái nhai với nàng, nên muốn sớm được yên tĩnh lỗ tai một chút đây chứ?”

“Nghe xem, nghe xem đường đường một đại hiệp mà lại nói giọng điệu này”. Tạ Hồng Ảnh cũng cười nhưng trên mặt nàng cũng có nét mệt mỏi, đột nhiên nàng thở dài, “Kỳ thật, năm đó đánh bại Phương Chi Mân trước mặt mọi người, ta một chút cũng không hối hận, nếu đổi lại là hôm nay, lại xảy ra một lần nữa, ta vẫn lựa chọn như vậy”.

“Là ta không tốt. Nếu không phải bởi vì ta, Phương Chi Mân cũng sẽ không hiểu lầm, các người cũng sẽ không có kết cục như vậy”. Mười năm qua, đây là lần đầu tiên có cơ hội biểu lộ ý xin lỗi, Trầm Tuân buông chén rượu, thở dài một hơi, “Ta ngày đêm đều cảm thấy rất có lỗi”.

Thoảng nở một nụ cười yếu ớt, nữ tử lắc đầu: “Đâu có liên quan gì đến ngươi? Không phải ngươi, sớm muộn cũng sẽ có Trương Tam, Lý Tứ nào đó xuất hiện, ta và hân sớm muộn cũng sẽ gây sự với nhau. Hân, con người này...hây, thành thật mà nói, không xứng đáng giữ Anh Hùng kiếm”.

Nói đến người yêu mười năm về trước, vẻ mặt Tạ Hồng Ảnh lại hiện lên tình cảm phức tạp năm xưa, thế nhưng ngữ khí đã bình tĩnh.

“Hân không xứng đáng, nàng xem ta có xứng không?” Bỗng nhiên ngoài song cửa có người tiếp lời, ngữ âm lạnh lẽo.

Hai người đang uống rượu dưới song nhất tề cả kinh, ngẩng đầu nhìn ra bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, mưa vẫn như cũ tí tách rơi, nhưng chẳng biết từ khi nào, trên góc mái Trại Bích lâu đã có một thanh y thiếu niên nghiêng phong mà đứng.

Thấy hai người trong bích lâu quay đầu nhìn qua, thiếu niên cười lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay chuyển qua giữ ngang trước mặt, chậm rãi từng tấc một rút kiếm ra khỏi bao, từ trời cao đột nhiên có một tiếng sấm đánh xuống, tia chớp tựa thanh kiếm dài trắng sáng như tuyết rạch ngang vạn trượng màn trời.

Thế nhưng, mặc dù là ánh sáng của đất trời, vậy mà cũng không thể che lấp được ánh quang mang của trường kiếm trên tay thiếu niên.

“Anh Hùng kiếm!” Dưới song, hai người bỗng nhiên cùng bật mình đứng dậy, đồng thời thốt lên tiếng hô nhỏ.

Đứng trên mái Trại Bích lâu, đối diện với đôi nam nữ, chậm rãi tuốt Anh Hùng kiếm, vì chờ đợi một màn như trong mộng tưởng này, gã đã chuẩn bị mười năm rồi.

“Ngươi là ai? Anh Hùng kiếm tại sao lại ở trên tay ngươi?” Dưới song, ánh nến nghiêng hồng, nữ tử phong tư như ngọc kinh ngạc hỏi, mắt nhìn trường kiếm trong tay gã, ngón tay vô ý thức đã nắm chặt lấy bội kiếm.

A... đó là Tạ Hồng Ảnh ư? Đó là cái tên mà mười năm nay luôn luôn quanh quẩn trong lòng gã, cái tên gã chưa từng quên mất nửa phần!

Đại ca.... đại ca, bây giờ, cuối cùng ta cũng thấy nàng ta rồi. Quả nhiên nàng ta đã không nhận ra ta.

“Không nhận ra ta sao? Ta là Phương Chi Giới”. Từng tấc, từng tấc một, cuối cùng toàn bộ trường kiếm đã được rút ra khỏi bao, thiếu niên đứng trong mưa lạnh lùng trả lời, trên gương mặt trẻ tuổi có một loại thần khí cao ngạo, “Ta thay đại ca ta đến tìm các ngươi”.

“Tiểu Giới?” Tạ Hồng Ảnh phát rèm cửa mở ra, trên khuôn mặt mơ hồ có vẻ lưỡng lự, cố gắng nhớ lại chuyện gì đó, nhưng nhìn thiếu niên ôm kiếm trong mưa, trên mặt nàng không kìm nén được kinh ngạc, “Chi Mân đâu? Vì sao hân không đến? Hân sao lại không tự mình đến! Hân đi đâu rồi?”

“Nàng hỏi người bên cạnh nàng đó! Hân không nói cho nàng hay sao?” Thiếu niên Phương Chi Giới nhần thần rơi xuống trên thân Trầm Tuân đang đứng sóng vai với Tạ Hồng Ảnh, đột nhiên lạnh lùng như đao, nhếch môi cười nhạt, từ từ đưa ngón tay chỉ, “Nhờ ân tình của Mạt Lãng Trầm công tử, ba năm

trước đại ca ta đã qua đời rồi!”

“Trầm Tuân!” Đột nhiên bị chấn động, Tạ Hồng Ảnh chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, nàng vội vàng vịn tay vào song cửa sổ, quay đầu lại nhìn người bạn thân thiết đã nhiều năm đứng bên cạnh, “Ngươi, ngươi sớm đã biết nơi hạ lạc của Chi Mân? Ngươi đã giết hắn? Ba năm trước, ngươi đã giết hắn rồi sao?!”

“Tiểu Tạ”. Thấy ánh mắt của nữ tử như vậy, trong lòng Trầm Tuân phát lạnh, nhưng y vẫn kìm nén tính cao ngạo, thấp giọng nhẫn nại phân giải, “Ba năm trước ta không giết hắn, không phải ta giết”.

“Vậy nói ra, ngươi quả nhiên luôn luôn gạt ta?” Không chờ y nói tiếp, Tạ Hồng Ảnh đã bật ra tiếng cười lạnh, đột nhiên nàng hoành ngang Hồng Nhan kiếm, bức y lùi ba bước, “Còn nói ngươi không tìm thấy hắn! Hắn sớm đã bị ngươi giết, đương nhiên là không ai tìm thấy! Ngươi vì sao lại muốn giết Chi Mân? Vì muốn lấy Anh Hùng kiếm phải không?”

“Tiểu Tạ!” Nghe thấy giọng nói sắc lạnh như vậy, sắc mặt Trầm Tuân cũng trở nên trắng bệch, “Quen biết mười năm, chẳng lẽ nàng cho rằng ta là loại người như vậy sao? Muốn đoạt Anh Hùng kiếm, mười năm trước trên lời đài ta sớm đã quang minh chính đại đoạt rồi, hà tất còn chờ đến mấy năm nay!”

Tạ Hồng Ảnh đột nhiên ngăn người, nhìn nhẵn tình trầm tĩnh quen thuộc của bạch y nhân trước mắt, bởi vì bất chợt nghe tin dữ mà mất đi lý trí, rốt cuộc lòng nàng cũng từ từ lắng xuống. Nàng trầm ngâm không nói, nhưng tay cầm kiếm đã hạ xuống.

“Quang minh chính đại?” Vốn chỉ đang lạnh lùng ôm kiếm mà nghe, thiếu niên trên mái lầu không nhìn được lại phát ra tiếng cười nhạt, mang theo thần sắc khinh miệt không diễn tả nổi, “Ly gián đại ca ta và Tạ cô nương, để bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, ngươi làm ngư ông đắc lợi cũng được tính là quang minh chính đại ư? Thật hay cho một Mạt Lãng công tử Trầm đại hiệp”.

“À”. Đối với chi trích sắc lạnh như vậy của thiếu niên, Trầm Tuân lại dường như không lưu tâm, chỉ là có chút cười nhạt, “Chuyện mười năm trước, ngươi đi mà hỏi đại ca ngươi đã làm ra những chuyện gì?”

“Đại ca ta đã bị ngươi giết chết rồi! Còn muốn ta hỏi huynh ấy thế nào!” Nhãn thần của Phương Chi Giới đột nhiên trở lên sáng lạnh, sát khí ngập tràn, “Bây giờ, ta chỉ cần làm một trong hai việc mà đại ca ta đã phó thác cho ta, đó là giết chết ngươi!”

Trong tiếng quát giận dữ của thiếu niên, Anh Hùng kiếm dường như đã bị sát khí của chủ nhân kích động, đột nhiên vang lên tiếng lạnh canh hưởng ứng.

“Không ngại, ta đã chờ mười năm rồi. Còn một việc khác là gì?” Trầm Tuân thản nhiên giương mày, nhìn vào mắt thiếu niên, trong mắt lại có một chút hứng thú tán thưởng sát khí và tài năng như vậy, cũng chỉ trên thân thể của hải tử trẻ tuổi như vậy mới có chăng? Bản thân mình khi mười tám mười chín tuổi, chỉ sợ còn kém xa thiếu niên đang đứng trước mắt.

“Còn có một việc, đại ca chính là muốn ta mang vật này giao cho Tạ cô nương”. Ánh mắt của Phương Chi Giới lại rơi lên mình nữ tử, bỗng nhiên ánh mắt trở nên khó hiểu, y thò tay vào ngực, lấy ra một chiếc hộp bích ngọc dẹt ném qua.

“Ta mở giúp nàng”. Sợ có điều gian trá, Trầm Tuân nâng tay phủ lên chiếc hộp, “phách” một tiếng liền mở ra.

Bởi mới cừu hận sâu sắc trong quá khứ, vào sát na chiếc hộp mở ra Tạ Hồng Ảnh cũng đã đề phòng toàn thân, Hồng Nhan kiếm chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể vung lên ngăn cản ám khí hay độc vật, thế nhưng, sau khi hộp bích ngọc mở ra, nàng và Trầm Tuân thần sắc đều ngừng lại, trong hộp chỉ có một đóa hoa sen màu xanh, tươi thắm sống động, thanh hương dịu người.

“Đại ca ta nói, Tạ cô nương từ nhỏ đã mắc bệnh đau đầu, bông Tuyết Sơn lục ngọc liên này là chữa trị hữu dụng nhất”. Thấy thần sắc phòng bị của Tạ Hồng Ảnh khi hộp bích ngọc được ném qua, Phương Chi Giới giọng nói bình tĩnh lãnh đạm nhưng trong mắt lại lóe ra ánh quang mang khó hiểu, “Huynh ấy ở Tây Vực đến bảy năm, khó khăn lắm mới tìm được một đóa này, muốn ta vô luận thế nào cũng phải mang về Trung Nguyên giao cho cô nương”.

Nghe y nói như vậy, ngay cả Trầm Tuân cũng ngăn người ra. Mười năm trước, trước quần hùng thiên hạ, Tạ Hồng Ảnh vì che chở cho Trầm Tuân mà lần thứ hai đánh rơi trường kiếm của y, thiên hạ quần hùng đều náo động, Phương Chi Mân chịu sự đả kích như vậy, xấu hổ muốn chết, sau khi tự vẫn không thành thì liền rời đi xa đến dị vực.

Oán hận trong lòng y đối với Tạ Hồng Ảnh sợ rằng có thể suy đoán được.

Thế nhưng sau mười năm, y lại để lại di ngôn như vậy.

“Hà... thật không ngờ y là người như vậy”. Lắm bả một câu, dường như có điều cảm khái, đây là lần đầu tiên Trầm Tuân đối với người đó có sự kính trọng, y mang lục ngọc liên trong tay đưa cho Tạ Hồng Ảnh lúc này đã hoàn toàn ngây dại.

“Hắn vậy mà không hận ta....” Cảm khái vô vàn, ân oán mười năm qua nhất thời lại trào lên trong lòng, lệ đã lưng tròng, nàng buông lỏng tay cầm kiếm, cúi đầu run rẩy cầm lấy đóa tuyết liên hoa, nhẹ nhàng đưa lên mũi người.

Bên ngoài song cửa, mưa vẫn rơi, khóe mắt của Phương Chi Giới bắt gặp khe khẽ động, yên lặng không nói, cắn chặt khóe môi.

“Cẩn thận!” Trong sát na Tạ Hồng Ảnh cúi đầu nhẹ ngửi mùi hương thơm mát của đóa tuyết liên, dường như linh cảm thấy điều gì đó không ổn, Trầm Tuân ở một bên đột nhiên hét lớn, y nhào đến, tay không có kiếm, trong lúc cấp thiết, y đưa tay điểm ra, bội kiếm bên eo nữ tử bật lên rơi vào tay y.

Không kịp suy nghĩ, Trầm Tuân chém một kiếm tới đóa liên hoa trong tay nàng.

Nhưng đã muộn, ngay trong sát na đó, đóa liên hoa cạnh bên má Tạ Hồng Ảnh nổ tung như sương khói!

“Tiểu Tạ! Tiểu Tạ!” Khoảng cách chỉ là gang tấc, Tạ Hồng Ảnh căn bản không nhận ra nguy hiểm phủ xuống quá đột ngột, trong tiếng hét thảm liệt của Trầm Tuân, đóa liên hoa trong tay nàng nổ tung, xèo xèo bắn lên mặt nàng, mang theo mùi được thủy chua cay.

Là độc được, là độc được! Sau mười năm, vì sự ‘phản bội’ của nàng ngày đó, Chi Mân đúng là đã tặng nàng độc được!

Nỗi đau đốn thấu xương khiến nàng trong sát na đó không thể mở được hai mắt, Tạ Hồng Ảnh theo bản năng ném đóa liên hoa trong tay ra ngoài song cửa rồi thối lui. Thế nhưng âm thanh xèo xèo của da thịt đang bị mục nát vẫn còn vang nhẹ bên tai, nhanh chóng lan rộng ra.

“Tiểu Tạ, đừng cử động!” Bên tai nàng đột nhiên nghe được tiếng Trầm Tuân quát bảo đứng yên, nàng bình tĩnh, lập tức đứng lại, “Đừng động!”

Được bạn tri giao kêu gọi trấn tĩnh, khi thanh âm của y vang lên thì nàng cũng đã dừng lại, trong nháy mắt nàng đứng yên tại đó. Trầm Tuân một kiếm từ dưới chém lướt lên trên, động tác nhanh nhẹn mà ổn định, Hồng Nhan kiếm đã hót một lớp da thịt mỏng bên má trái nàng xuống!

Máu tràn đầy mặt. Trong nháy mắt, một nữ tử phong nhã tài hoa nhường ấy đã biến dạng khiến người kinh hãi không thốt nên lời.

“Hãy cẩn thận với Phương Chi Giới!” Mặt nàng mờ những máu, sự đau đốn đến thấu xương tùy đã khiến nàng biết được mức độ nghiêm trọng của vết thương, dung mạo bản thân đã bị hủy nhưng Tạ Hồng Ảnh không lo cho bản thân mình, nàng lớn tiếng nhắc nhở, “Đừng lo cho ta, hãy cẩn thận Phương Chi Giới!”

Việc thứ nhất, thiếu niên kia đã mang chiếc hộp bích ngọc đưa tận tay nàng.

Vậy việc thứ hai, phải chăng gã muốn hạ thù với Trầm Tuân?

Thế nhưng, trong sát na vừa rồi, Trầm Tuân đã hoàn toàn không quan tâm đến thiếu niên trong màn mưa đứng sau lưng y, cho dù sau lưng y có nguồn sát khí cực lớn y cũng mặc, y chỉ có thể quan tâm đến Tạ Hồng Ảnh ở trước mắt.

Đứng trên mái lâu, sững sờ nhìn hiện trường như vậy, thiếu niên đứng trong mưa căn bản không hề động thủ, sắc mặt đột nhiên trắng bạch, dường như cũng không ngờ sẽ biến thành tình cảnh thế này. Nhưng thấy hai người quan tâm lẫn nhau, nghe Tạ Hồng Ảnh nhắc nhở như vậy, Phương Chi Giới cắn chặt răng, chỉ bật lên tiếng cười lạnh lẽo, trong mắt là ánh quang mang lãnh khốc và cuồng ngạo: “An tâm, ta không nhân cơ hội người lâm nguy mà giết Trầm Tuân, ta sẽ quang minh chính đại trước mặt toàn thể võ lâm mà giết hắn!”

Anh Hùng kiếm hươu lên, trong không trung dường như có một tia chớp rạch qua “Ta muốn hắn phải hứng chịu nhục nhã so với đại ca ta năm đó gấp cả chục lần! Đại ca ta đã nói, sớm muộn cũng có một ngày Anh Hùng kiếm lấy cầu mạng của Trầm Tuân, muốn ta thay huynh ấy thực hiện lời hứa này, vì Phương gia mà báo thù!”

Trường kiếm thu lại, trong tràng cười thiếu niên đã đi xa, biến mất trong màn mưa đêm dày đặc.

“Tà khí thật nặng...” Nghe Phương Chi Giới khi nói chuyện lộ ra chân khí, nhìn thủ thế của gã khi vung kiếm, Trầm Tuân ánh mắt ngưng trọng, “Dường như căn bản không giống với kiếm pháp gia truyền Hồi Phong Vũ của Phương gia, dường như là lộ số của Đại Quang Minh cung?”

“Tây Vực Đại Quang Minh cung? Là võ học của ma cung kia?” Tạ Hồng Ảnh nhăn nhó mặc dù đã bị màn máu che mờ, song nghe được lời người bên cạnh, không biết do đau đốn mà thần trí hoảng hốt hay là do chấn động mà bật miệng kinh hô, “Người làm sao biết được?”

“Nàng đừng nói chuyện, huyết mạch bên má trái nàng toàn bộ đã bị đứt hết, động đến máu sẽ không cầm được”. Hơi khê chấn động, nhanh chóng thu ánh mắt đang chìm trong đêm tối lại, Trầm Tuân đỡ lấy Tạ Hồng Ảnh, nhưng không hỏi đáp nghi vấn của nàng, chỉ xé một mảnh vải từ ống tay áo, đầu ngón tay điểm vào mi tâm, vận hương, thiên ky mấy huyết đạo để trụ huyết, rồi mới bắt đầu dùng vải trắng băng vết thương trên khuôn mặt nữ tử lại, máu liền thấm hết ra bên ngoài.

“Có chịu một chút, ta không mang thương được, trước tiên phải đưa nàng về Tây Linh tiểu trúc rồi hãy nói tiếp”. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp băng trên khuôn mặt Tạ Hồng Ảnh, trong mắt y có thể nhìn ra sự phẫn nộ không nói thành lời, mặc dù vết thương đã được băng bó nhưng gương mặt phong hoa tuyệt đại trước mắt đã hoàn toàn bị hủy hoại.

“Thật độc ác... thật độc ác! Rốt cuộc, không hổ thẹn là Phương Chi Mân”. Trầm Tuân vốn nhân thần luôn luôn sáng sủa cũng ứa ra dòng lệ bi phẫn, y cười lạnh. Khuôn mặt dưới lớp vải băng thoáng giật khê, Tạ Hồng Ảnh dường như muốn nói điều gì, Trầm Tuân ngăn không cho nàng lên tiếng, y diu nàng trở lại chỗ ngồi rồi ngồi xuống, chân chừ một lát, rốt cuộc mở miệng: “Được rồi, vô luận thế nào, không phải trước mặt nàng mà nói xấu y, bây giờ ta có thể từ từ nói cho nàng nghe, ba năm trước đã xảy ra chuyện gì”.

“Không sai, ba năm trước, khi ta đang du kiếm giang hồ thì gặp Phương Chi Mân. Đó là ở Tây Vực, bên một dải sông băng dưới chân núi Linh Thử Tuyết Sơn, ta thấy hắn đã biến đổi rất nhiều. Nếu như không phải nhận ra thanh Anh Hùng kiếm, ta căn bản không nhận ra đó là Phương Chi Mân”.

“Nhưng hắn thực ra lại nhận ra ta, đáng tiếc khi đó hắn đang không thể động đậy được, ta thấy hắn ngồi trong sông băng vận khí luyện kiếm, hiển nhiên là đã có dấu hiệu nhập ma, một nửa bên người thì băng tuyết chất đóng, một nửa kia thì nước sông đang khe khẽ sôi sục bốc lên!”

“Băng Hòa Lưỡng Tương Tiên. Xem ra hơn phân nửa là trong khi hắn tu tập nội công đã lâm đường”.

“Ta nghĩ hần cứ cường luyện như vậy, sợ rằng hơn phân nửa sẽ không may, nơi đó lại hoang vắng không người, cũng không có người nào khác có thể cứu hần được. Mặc dù, vì chuyện tỷ kiếm mười năm về trước, ta đối với người này không phải không có ác cảm, nhưng thấy chết mà không cứu cũng không phải sở nguyện của ta, lập tức ta muốn xuất thủ giúp hần bài trừ hai luồng khí băng hỏa tương kích trong cơ thể”.

“Thế nhưng hần đúng là tà chết cũng không chịu nhận sự trợ giúp của ta, đã tự mình chắn đoạn tâm mạch”.

Đang tập trung tinh thần, nghe đến đây, đôi mắt của Tạ Hồng Ảnh nhòe đi, nước mắt lã lã trào ra. Nhưng nước mắt vừa mới chảy xuống, lập tức hòa với máu trên khuôn mặt mà trở thành một màu hồng tươi, rồi xuống ống tay áo của Trầm Tuân.

Đúng vậy, đúng vậy.... đó mới là tính cách của Chi Mân. Kiêu ngạo như vậy, tà chết cũng không chịu để người khác coi thường hần một mảy may, vì để trở thành cường giả mà bắt chấp mọi thủ đoạn.

Cho nên, mười năm trước hần mới làm ra chuyện như vậy, mới dẫn đến hai người đoạn tuyệt với nhau như thế?

Cho nên, mười năm sau, dù hần đã hóa thành xương trắng vẫn không chịu buông tha cho ta?

“Ta không lấy Anh Hùng kiếm mà để kiếm lại bên người hần, chôn cùng với hần”. Nói đến đây, Trầm Tuân có chút cười khổ, “Xem ra, hải tử kia đã từ xa trông thấy ta đi đến, một chương đặt trên hậu tâm huynh chương gã, liền cho rằng ta đã giết hần”.

“Tiểu Tạ, nguyên do ta không nói với nàng chuyện này chính là sợ nàng chịu không nổi, mười năm qua nàng đã chịu rất nhiều khổ cực rồi, ta không biết điều gì đã chống đỡ cho nàng?” Bạch y nhân lắc lắc đầu, trong mắt ánh lên nét thương xót, y khe khẽ thở dài một hơi, một mắt tiếp tục nhanh nhẹn băng bó giúp nàng, “Nếu như... nếu như là nàng đợi hần trở về, trong trường hợp đó, nếu ta nói với nàng rằng hần đã chết, ta sợ nàng thực sự không chống đỡ nổi, ta không dám mạo hiểm như vậy”.

“Cám ơn”. Một nửa khuôn mặt bị bao kín trong vải trắng, chứng kiến nam tử trước mắt đang giúp nàng băng bó vết thương, thấy ánh mắt trầm tĩnh đậm nhiên của y, Tạ Hồng Ảnh khẽ động nói một câu, nhưng vừa mới cử động thì máu tươi lại dữ dội trào ra đầy mặt.

[1] Tây Linh Kiêu: tại Tây Hồ thành Hàm Châu tỉnh Chiết Giang.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Muốn tìm cánh chim đơn

Trời rất nhanh sáng, bên ngoài mưa vẫn đang rơi, rơi xuống đám lá rụng dưới mái hiên tạo nên âm thanh xào xạc.

Phượng Chi Giới y phục tung bay đứng dưới hành lang, trong đôi mắt trẻ tuổi ấy lại có một loại thần sắc không phù hợp, nửa như hoang mang nửa như thống khổ.

“Tuyệt liên cạnh khuôn mặt nữ tử đột nhiên nở tung, máu hồng còn tung tóe bay lượn trước mắt, Hồng Nhan kiếm chớp lóe, đã tước đi một nửa bên mặt nữ lệ tuyệt thế như vậy, ta đã đáp ứng chuyện của huynh. Nhưng huynh vì sao, vì sao lại muốn làm như vậy? Ca, huynh không phải rất yêu nàng ta sao? Vì sao lại có thể hạ độc thủ bên trong tuyệt liên như vậy!... Hủy đi dung mạo của nàng, huynh ở trên trời có linh thiêng, huynh có thật sự vui mừng không?”

“Từ nhỏ đến lớn, cho đến tận trước khi huynh qua đời, từng giờ từng khắc, huynh không phải luôn nghĩ về Tạ cô nương sao? Ca, huynh yêu nàng ta bao nhiêu....nhưng tại sao huynh lại muốn làm như vậy? Ca, rốt cuộc huynh là con người như thế nào...?”

“Nếu như không có Trầm Tuân kia, các người bây giờ hần đã sống cuộc đời như bá chủ võ lâm, đôi lứa ái ân, tay nắm tay dạo bước giang hồ? Các người là một đôi tương xứng làm sao, là rồng phượng trong loài người, rực rỡ chiếu sáng cả giang hồ”.

Đáng tiếc, ngày nay hết thảy đều đã thay đổi.

Đương nhiên, nếu không phải vì Trầm Tuân kia, hôm nay có lẽ ta cũng chỉ là một thiếu niên bình thường, có thể cả đời cũng không có ai buồn đưa mắt nhìn tới một hải tử hoàn toàn không xuất chúng như ta....

Xuất thân từ một võ học thế gia, cùng luyện kiếm với mọi người đồng trang lứa từ thuở nhỏ. Hơn nữa, năm mười tuổi, hải tử đã học kiếm được bốn năm vẫn không vượt qua được trình độ của huynh trưởng mới bắt đầu học khi bảy tuổi.

Huynh trưởng đồng phụ đệ mẫu kinh tài tuyệt diệu như vậy, sự tồn tại của y dường như là một bóng ma thật lớn bao phủ lên đệ đệ còn nhỏ tuổi, mặc dù gã có dùng toàn lực vùng vẫy, thủy chung cũng không thoát khỏi cái bóng đó.

“Ha ha, vậy thì phải làm thế nào đây? Đã mười một tuổi rồi mà ngay cả Chi Mân lúc tám tuổi cũng không bằng”.

“Quên đi, dù sao cũng không phải là trưởng tử, Phương gia có Chi Mân đã là cái phúc trời ban rồi, không thể mong đợi quá nhiều”.

“Đưa con út cũng không cần phải chèo chống gia môn, chỉ cần ngoan ngoãn biết nghe lời để lão nhân gia vui vẻ là được”.

Năm mười tuổi đó, gã đã nghe được nhiều lời nói như vậy. Gã và toàn bộ người trong nhà đều giống nhau, đều ngưỡng vọng vị huynh trưởng mới mười chín tuổi đã tựa như một thần thoại, đoạt được Anh Hùng kiếm, vị ca ca sẽ mang về vinh dự vô thượng cho Phương gia trên giang hồ.

Mặc dù cùng là tiểu bối, nhưng ngay cả phụ mẫu khi nhìn đứa con lớn, ánh mắt đều mang vẻ tôn sùng mà sợ hãi.

Phương Chi Mân mười chín tuổi tựa như một vầng mặt trời chói lọi, khiến cho vạn người ngẩng đầu ngưỡng vọng, song không dám nhìn thẳng vào. Có lẽ bởi vì thiếu niên đặc ý, danh vang thiên hạ, tính cách của y cũng biến đổi trở nên ngông cuồng, ngay cả nói chuyện với trưởng bối cũng có vẻ cao ngạo, càng không thèm nói với người đệ đệ nhỏ hơn mình chín tuổi.

Duy nhất ở bên cạnh hắn mà không bị hào quang của hắn che mắt, chỉ có một tổ y thiếu nữ kém hắn một tuổi. Tỷ tỷ đó tên gọi Tạ Hồng Ảnh, hồng mang bội kiếm, là một thanh vô ảnh trường kiếm sắc đỏ tươi, thông minh thanh lệ, khi nói chuyện thì vẻ mặt rạng rỡ. Lần đầu tiên khi đại ca đưa nữ hài tử đó về nhà báỉ phỏng phụ mẫu, gã khi ấy mới mười tuổi, nhìn thấy nữ tử đó đã khiến gã sau này cả đời cũng không thể quên.

“Chi Mân, muối khát nước”. Hôm đó, hai người mới từ bên ngoài quay về, tiến vào đại sảnh, đột nhiên hài tử nghe thấy Tạ tỷ tỷ nói với ca ca có chút hờn dỗi. Trên khuôn mặt bình thường kiêu ngạo của đại ca cũng có vẻ ôn nhu chiều chuộng, lập tức hắn nói: “Nàng ngồi nghỉ chốc lát, ta đi kêu hạ nhân mang đến cho cho nàng toan mai thang [1]”.

Người con gái trong trắng như ánh trăng sáng đó, một mình ngồi trong đại sảnh đang vô cùng buồn chán, hài tử mười tuổi trốn trong phòng mình mà lên nhìn nàng, cuối cùng nó bụng một tách trà nhỏ, lấy hết dũng khí chạy ra ngoài, “Tạ tỷ tỷ, uống trà!”

Thiếu nữ mười tám tuổi kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy một hài tử trạng phục lộng lẫy, biết không phải người hầu, nàng tiếp lấy tách trà rồi cười hỏi: “Tiểu đệ đệ, đệ tên là gì?”

“Đệ tên gọi Phương Chi Giới!” Nó ngẩng đầu lên nhìn Tạ Hồng Ảnh, trong mắt đứa nhỏ có ánh quang mang gần như là sùng bái.

“À, là đệ đệ của Chi Mân à... đáng yêu quá”. Tạ Hồng Ảnh lại nhoen cười, nàng đưa tay xoa đầu đứa nhỏ. Trên khuôn mặt đứa nhỏ thoáng chút ửng hồng, có chút lay lay đầu không quen, nhưng lại không có ý muốn gạt bàn tay kia ra.

“Đệ đệ vô dụng đó, ta thà rằng không có”. Vừa mới tiến vào vậy mà lại lạnh lùng mở miệng, thấy ái lữ đang nói chuyện cùng ấu đệ của mình, trong mắt Phương Chi Mân chứa nét bài xích lẫn không hài lòng, hắn bước đến, tiện tay lấy tách trà mới uống được một hớp ném ra ngoài cửa sổ, “Ảnh nhi, ta mang toan mai thang cho nàng”.

“Huynh sao lại có thể nói vậy!” Cảm giác được rõ ràng hài tử dưới tay mình đang toàn thân chấn động, thiếu nữ giật mình kinh ngạc, ngẩng đầu khẽ quát tình lang.

“Vốn là Tiểu Giới tư chất quá bình thường, căn bản không phải là nhân tài luyện kiếm”. Phương Chi Mân đến ngồi xuống một bên, kéo đệ đệ ra khỏi bên người Tạ Hồng Ảnh, thò mình ra ngoài cửa sổ, bẻ lấy một cành mộc lan đặt lên tay đứa nhỏ, “Nào, mang thức thứ chín của Hồi Phong Vũ Liễu mà tháng trước ta dạy cho ngươi luyện một lần cho ta xem”.

Vốn là một hài tử có thể coi là lanh lợi, vậy mà mới đến trước mặt ca ca thì liền trở nên ngây đần nhút nhát vô cùng, lúc này cảm lấy cành mộc lan, một hồi lâu không biết làm gì, nói cũng không ra lời, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên xấu hổ.

“Ảnh nhi, nàng nhìn xem, ta nói có sai không?” Đại ca lắc đầu nhìn thiếu nữ bên cạnh, nhíu mày, “Tiểu Giới quá ngu dốt, dạy bao nhiêu thứ đều không học được, khi ở tuổi của nó, ta đã học xong toàn bộ pho Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm rồi”.

“Không cần mang huynh ra để ước lượng đệ ấy... mọi người đều giống như huynh thì võ lâm này sẽ thành ra cái gì?” Thấy khuôn mặt đỏ bừng của đứa nhỏ, bộ dáng như sắp khóc đến nơi, Tạ Hồng Ảnh trù mến thở dài, liếc mắt nhìn tình lang, trong giọng nói vừa là ái mộ vừa là giận dỗi. Không biết vì sao, khi nghe được câu này, đứa nhỏ vốn vẫn đang cố nén nước mắt đột nhiên lại òa khóc.

“Ai da, đừng khóc, đừng khóc! Chi Mân, huynh thiệt là!” Tạ Hồng Ảnh trừng mắt với đối phương một cái, nàng cầm cành mộc lan trong tay đứa nhỏ ném đi, kéo nó lại bên mình: “Tiểu Giới, đệ đừng nghe ca ca mình nói bậy chứ. Đệ không ngu dốt, tương lai đệ sẽ lợi hại nhất đó! Ngoan, ngoan, đừng khóc nữa, tỷ tỷ cho đệ cái này”.

Đồ dành tiểu hài tử, thiếu nữ tháo từ trên cổ xuống một đồ trang sức, đặt vào tay Phương Chi Giới.

“Cho hắn? Nhưng đây là Định Hồn châu đó!” Phương Chi Mân cau mày, song vì nể mặt ái lữ, không tiện vung tay đoạt lại, “Chúng ta lần trước phải phí mất bao công sức mới lấy được từ trong hàn tuyến vạn năm của Bích Thành sơn, sao lại cho một tiểu hài tử vậy?”

“Nó là đệ đệ của huynh, người như huynh, chẳng lẽ đối với ai cũng đo lường đếm so đo ư?” Thiếu nữ cũng có chút không vui, không che giấu thái độ phản cảm của mình. Khuôn mặt của ca ca thoáng sầm xuống, phảng phất như có mùi hỏa dược đang dần lan tỏa giữa đôi tình lữ.

Tiểu Tạ... Tiểu Tạ tỷ tỷ.

Sắc trời dần dần sáng sủa, đứng trên hành lang, mặc dù đang khoác trường y nhưng thân hình thiếu niên trong khí lạnh của buổi sáng sớm lại đột nhiên run nhè nhẹ. Ngón tay duỗi ra, giữ chặt lấy viên linh châu chỉ bảo bên trong cổ áo.

“Thiếu chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi”. Bên tai đột nhiên có người bẩm báo, cắt ngang dòng hồi tưởng trong khoảnh khắc hiếm có này của gã, “Hôm qua thiếu chủ phân phó phải theo dõi một đôi nam nữ trở lại Tây Linh, thuộc hạ đã phái người ở vùng phụ cận theo dõi rồi. Còn nữa, theo kế hoạch, hôm nay sẽ động thủ với Hoàng Sơn kiếm phái, mọi người đều đang chờ thiếu chủ hạ lệnh xuất phát”.

“Cút!” Bị cắt đứt dòng hồi tưởng, một con phần nộ vô danh bốc lên, Phương Chi Giới vung tay, một chưởng đánh bay tên thuộc hạ ra ngoài.

* * * * *

“Nhẹ chút, nhẹ chút.... ngươi muốn làm đau chết ta à?” Tầm vài thô từng chút từng chút một được vén xuống, Tạ Hồng Ảnh nhẹ hít một hơi khí lạnh, bỏ môi hơi hơi máy động, ngón tay dụng lực bấu vào tay vịn của chiếc ghế bằng gỗ hoa lê làm thành một vết sâu.

“Tốt rồi. Bây giờ ta giúp nàng đắp thuốc”. Nhìn một nửa bên mặt với vết máu hỗn loạn hiện ra, Trầm Tuân thở dài một hơi, lấy ra một viên đan dược màu xanh sẫm, hòa với nước rồi dùng ngón tay nghiền nát, “Kiên nhẫn một chút, đừng động đậy”.

“Lục ngạc đan?” Nhân vì kinh ngạc mà biểu tình của nàng hơi mạnh, tức thì đau đón đến nhăn cả đôi lông mày, “Nguyên lai vẫn còn một viên? Sao ngươi vẫn để lại ba năm nay không dùng? Lần trước, khi bị thương nặng đến suýt mất mạng, sao không thấy ngươi lấy ra?”

“Không sai, nàng nói ít đi một chút được không?” Trầm Tuân cũng nhíu mày, không làm gì được chỉ đành lắc đầu, y chuyển cổ tay qua, dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa lên má trái nàng, mang được phần trên tay xoa thành một lớp đều đặn lên trên, được vật quả nhiên linh diệu vô cùng, vừa mới thấm vào cơ phụ còn bày bày máu thịt, máu tươi liền chảy chậm dần.

Tạ Hồng Ảnh ngồi bên cạnh bàn, hai mắt nhắm lại, cắn chặt răng không nói một lời. Trong yên lặng, chỉ nghe “sát” một tiếng nhỏ vang lên, tay vịn bằng gỗ hoa lê của chiếc ghế vậy mà đã bị nàng bẻ gãy.

“Nhẫn chịu một chút, sẽ tốt thôi”. Nhìn khuôn mặt đang kìm chế, cố giữ bình tĩnh của nữ tử trước mặt, vẻ mặt của Trầm Tuân hiện lên thần sắc thương xót, động tác nhanh chóng nhẹ nhàng, dường như được thần kinh của y điều khiển phát huy đến mức cực kỳ chính xác, y dặn dò, “Trong ba tháng tới, tốt nhất là giữ ngay ngắn khuôn mặt, bằng không vết thương sẽ lại phá ra nữa”.

“Trầm Tuân”. Đột nhiên đương lúc nhắm mắt, Tạ Hồng Ảnh lại khe khẽ gọi một tiếng.

“Ừ?” Trầm Tuân ngưng tụ tinh thần, ngón tay trên khuôn mặt máu thịt hỗn độn của nàng chấm thật nhanh, như sợ động phải vết thương khiến nàng đau đớn.

“Vừa rồi ta nghi ngờ ngươi, thật sự là không nên như vậy”. Cho đến tận bây giờ mới có cơ hội mở miệng tỏ ý xin lỗi, Tạ Hồng Ảnh nhắm hai mắt, vẻ mặt hoàn toàn bất động, nhưng trong giọng nói có chút than vãn trầm lắng, “Ta chợt nghe tin dữ của Chi Mân, lúc đó thực sự hồ đồ, thiếu chút nữa là tin lời của Phương Chi Giới”.

“Khó trách nàng hoài nghi, ta cũng không nên giấu nàng tin hấn chết mấy năm như vậy”. Trầm Tuân sắc mặt không có nét tức giận, ngón tay vẫn không hề chậm lại một chút nào, y điềm đạm nói, “Nếu như không phải Phương Chi Giới tìm đến nói ra, ta còn định tiếp tục giấu nàng”.

“Ta biết là ngươi vì muốn tốt cho ta”. Tạ Hồng Ảnh mở hai mắt, nhìn người bạn cùng hội cùng thuyền, thở dài, “Nhưng ngươi không chỉ giấu ta chuyện này phải không? Tóm lại, ta cảm thấy... mặc dù đã quen biết như vậy, trong lòng ngươi vẫn có chuyện rất lớn giấu ta, có phải không?”

Ngón tay dừng lại trên gò má nàng có chút chấn động nhưng Trầm Tuân không nói lời nào.

“Ngươi từ đâu đến đây? Võ công của ngươi là do ai truyền thụ? Ngươi vì sao lại kiên quyết không chịu làm Minh chủ Giang Hồ Minh?” Nàng một hơi mang toàn bộ nghi vấn chất chứa trong lòng nhiều năm qua nói ra, rồi nhìn người bạn tri giao, khe khẽ thở dài, “Quên đi, nếu ngươi không nói thì ta cũng không hỏi nữa. Ngươi là người như thế nào, mười năm nay ta còn không biết hay sao? Thực sự không nên nhất thời như bị ma xui quỷ khiến mà tin vào lời người bên ngoài...”

Dừng một chút, thấy bầu không khí trầm mặc, nữ tử liền chuyển sang đề tài khác, nàng trầm ngâm, “Bất quá, Tiểu Giới, đứa nhỏ đó, mười năm nay không gặp sao lại biến thành như vậy? Hoàn toàn không giống với trước kia nữa”.

“Rất lợi hại... mặc dù không thấy gã ra tay, nhưng có thể cảm thấy được kiếm khí và sát khí trên người gã”. Chung vu cũng mở miệng tiếp lời, mang được vật thoa lên má nữ tử, ánh mắt của Trầm Tuân trở nên lạnh lẽo nghiêm nghị. “Khi tiếp được chiếc hộp do gã ném đến, cảm giác được nội công của gã rất tà quái, chỉ sợ là cùng một đường lối với Tây Vực Đại Quang Minh cung. Tiểu Tạ, đứa nhỏ này, lai đầu cũng không nhỏ”.

“Người của Phương gia sao lại có quan hệ với ma cung kia?” Tạ Hồng Ảnh sắc mặt cũng chợt biến đổi, lập tức cảm thấy cơ mặt đau đớn, liền vội vàng thu lại biểu tình, “Mười năm trước, sau khi Chi Mân bị ta đánh bại, Phương gia vì tránh bị báo thù, không phải đã biến mất trên giang hồ hay sao?”

“Đừng động đậy”. Cảm giác được cơ phụ dưới ngón tay đột nhiên căng ra, Trầm Tuân vội vàng khẽ quát, “Có trời mới biết, lần cuối cùng ta gặp hai huynh đệ Phương gia cũng là tại Tây Vực Tuyết Sơn đó... chi e lúc đó, bọn họ và Đại Quang Minh cung đã có quan hệ với nhau rồi. Được rồi, được rồi, nàng đừng nói nữa, chờ ta băng xong lại cho nàng rồi hãy nói”.

“Ừm”. Tạ Hồng Ảnh ứng lời một tiếng, không nói tiếp nữa, nhưng vẻ mặt vẫn thấy canh cánh nỗi lo sợ.

Thoa chút được vật cuối cùng lên lớp máu thịt bầy nhầy trên mặt, Trầm Tuân bỏ tay xuống, dùng khăn tay lau đi vết máu tươi đã nhuộm khắp đầu ngón tay. Khi nâng dài băng lên, quay đầu nhìn khuôn mặt của Tạ Hồng Ảnh, trong mắt nam tử cũng lướt qua một tia dị dạng.

“Nhìn gì vậy? Đáng sợ lắm à? Còn không mau băng lại”. Thấy thần sắc bằng hữu như vậy, trong mắt Tạ Hồng Ảnh cũng có chút tiểu ý mỏng manh, “Đừng lo lắng, ta cũng không phải tiểu cô nương mới bảy tám tuổi nữa, hoa tàn cỏ úa rồi, cũng không cần phải quan tâm đến khuôn mặt nhiều lắm”.

Trầm Tuân miễn cưỡng cười nhẹ, chỉ nói: “Chờ cho thuốc khô đi một chút mới có thể băng lại được”.

Trong khi đang nói chuyện, một trận gió thổi qua, Tạ Hồng Ảnh lông mày đột nhiên nhíu lại, một con phi trùng nhằm thẳng trước mặt mà bay đến, chỉ là vừa mới chuyển động thì liền bị huyết nhục dính lại. Một va chạm nhỏ như vậy cũng khiến cho nàng đau đến thấu xương tủy.

“Đừng động, để ta”. Thấy tay của nữ tử theo bản năng đưa lên gạt đi, Trầm Tuân liền vội vàng giữ tay nàng lại, “Không được động vào, ta giúp nàng bắt nó xuống”.

Kề sát bên má Tạ Hồng Ảnh, Trầm Tuân nhẹ nhàng thổi một hơi, thổi con tiểu trùng dính trên mặt bay đi.

“Ai da, thực là ngại quá, đã quấy nhiễu hai vị ư?” Trong khi hơi thở ấm áp còn chưa tan khỏi bên má nàng thì chợt nghe bên ngoài tiếng trúc môn một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Tạ Hồng Ảnh kinh ngạc, mở mắt nhìn ra, Trầm Tuân thì ngược lại, đến đầu cũng không thèm quay lại, cười khò: “Lại là nha đầu đó?”

Sắc trời đã sáng nhưng mưa phùn vẫn còn lất phất rơi, khiến cả mặt hồ bị bao phủ trong lớp khí mưa. Bên cạnh Tây Linh Kiều, dưới chân núi Cô Sơn [2], tiếng trúc hoang vắng này vậy mà lại có người đến bãi phóng.

Một thiếu nữ chưa quá đôi mươi, không biết từ khi nào đã đến bên ngoài cửa, hai tay khoanh lại, liếc mắt nhìn bên trong phòng hai người đang kề má bên nhau, trên khuôn mặt trẻ trung mỹ lệ hiện lên thần sắc mỉa mai châm biếm.

“Nghiêm cô nương, cô lại đến rồi à?” Tạ Hồng Ảnh khẽ gật đầu với người đứng bên ngoài cửa, “Lại đây ngồi đi”.

“Không cần, Tạ tiên bối... Ta lần này đến đây vẫn giống như lần trước, muốn gặp người tỷ kiếm!” Nghiêm Linh Nhi nhướn cao mày liễu, hết sức nhấn mạnh vào hai chữ “tiền bối”, ngữ khí mang vẻ mỉa mai, ngạo nghễ mà nói, “Lần này ta trở về lại luyện thêm một năm, thiết tưởng cũng là lúc Hồng Nhan Kiếm nên thay đổi chủ nhân rồi! Ra ngoài tỷ thí nào!”

“Ta cô nương hôm nay không thể cùng người so kiếm được”. Nâng tấm vải bố từ trên mặt bàn lên, Trầm Tuân cũng không thèm nhìn từ y thiếu nữ bên ngoài cửa, chỉ lo đỡ lấy thân mình Tạ Hồng Ảnh mà giúp nàng băng bó vết thương. “Nguyên lai người vẫn luôn đến tìm Tiểu Tạ gây phiền toái lại là người? Linh Nhi, người đừng hỗn láo nữa. Hãy trở về đi, muốn so kiếm thì ngày khác đến, không thấy người ta đang thụ thương hay sao?”

Nhìn thấy Trầm Tuân đang quán chú toàn bộ tinh thần băng bó vết thương cho nữ tử trước mắt, từ y thiếu nữ giậm chân một cái, trong mắt có ý tức giận: “Thụ thương? Thụ thương nặng đến không dậy được hay sao? Nam nữ thụ thụ bất thân, các người, các người cô nam quả nữ, cả đêm ở chung một chỗ thì tính là cái gì? Thương phong bại tục!”

“Chúng ta là thế nào không đến lượt người giảng dạy”. Ánh mắt Trầm Tuân đột nhiên sầm xuống, ngữ khí lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng vẫn như trước, không thèm quay đầu lại, một mực băng bó vết thương cho Tạ Hồng Ảnh, nhẹ nhàng khẽ thổi làm khô được cao, ngăn Tạ Hồng Ảnh đang muốn mở miệng. “Không cần nói, cẩn thận vết thương sẽ lại rách, không cần đề ý đến tiểu nha đầu đó”.

“Tiểu nha đầu? Ai là tiểu nha đầu?” Hiển nhiên là do được lão Minh chủ nuông chiều quen thành hư, Nghiêm Linh Nhi khi nói chuyện không hề có chút khách khí nào, “Ta đã mười tám tuổi rồi! Đương nhiên nếu như so với Tạ ‘tiền bối’ thì nhỏ hơn một chút”.

Trầm Tuân nhướn lông mày, đã có ý không nhẫn nại được nữa. Tạ Hồng Ảnh nhìn y lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy bờ vai của Trầm Tuân ra, nàng hướng thiếu nữ ngoài cửa gật đầu, “Không sai, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, Nghiêm cô nương mới chính là tài năng của võ lâm hôm nay”.

Đột nhiên nhìn thấy gương mặt đáng sợ của nữ tử phía sau Trầm Tuân, Nghiêm Linh Nhi sắc mặt kinh hãi, rốt cuộc vẫn là người nhỏ tuổi, không kềm được buộc miệng bật thốt lên “A” một tiếng, thần sắc chợt kinh hãi, chợt vui mừng: “Khuôn mặt của người sao lại biến thành như vậy?”

“Bị người dùng độc được ám toán mà thành”. Chứng kiến người mới đến không che giấu thần sắc biến hóa, Tạ Hồng Ảnh lại hoàn toàn không hề tức giận, nàng lãnh đạm nói một câu, “Cũng bất quá là một khuôn mặt mà thôi, không bị hủy thì sớm muộn cũng sẽ già đi”.

Nói đoạn, nàng cũng chậm rãi từ bên bàn đứng dậy, tay cầm lấy Hồng Nhan Kiếm: “Nghiêm cô nương, ba năm qua, năm nào cô cũng đều muốn đến đây cùng ta tỷ thí, mặc dù chưa thành công nhưng tiến bộ cũng rất thần tốc, hy vọng lần này cô có thể được như ý nguyện”.

“Tiểu Tạ”. Nhìn bạn hữu vừa mới băng xong vết thương, Trầm Tuân chụp giữ lấy vai Tạ Hồng Ảnh, ấn nàng ngồi xuống lại. Y thoáng nhíu mày, quay đầu ra nói với người khiêu chiến trẻ tuổi ngoài cửa: “Tiểu Tạ hôm nay cần nghỉ ngơi, ta thay nàng xuất thủ. Linh Nhi, trên giang hồ đều biết kiếm thuật của ta và Tạ cô nương tương đương nhau, nếu như người thắng được ta thì cũng giống như thắng Tạ cô nương”.

“Trầm đại ca! Huynh...huynh vì sao lại phải giúp cô ta như vậy!” Nghiêm Linh Nhi ủy khuất cơ hồ muốn khóc, nàng giậm chân, chỉ vào Tạ Hồng Ảnh,

“Cô ta có gì tốt? Người thì già, tướng mạo cũng xấu, hay là vì kiếm pháp cao cường? Ta biết huynh là kiếm khách thiên hạ đệ nhất, cho nên ta mỗi ngày đều luyện kiếm, sớm muộn sẽ đoạt được Hồng Nhan kiếm! Khi đó sẽ có thể xứng với huynh”.

“Đúng là lời trẻ con”. Trầm Tuân bắt đầu thở dài một hơi, y lắc đầu, “Xứng hay không xứng thì có quan hệ gì đến Hồng Nhan kiếm chứ?”

Dường như không muốn tiếp tục dây dưa thêm nữa, bạch y nam tử đứng dậy bước ra ngoài cửa, “Linh Nhi, nếu ngươi muốn tỷ thí thì ra đây, ngươi quá không hiểu chuyện.... Ta cô nương vẫn luôn nhường nhịn ngươi mới có thể tha thứ cho ngươi ba lần đến gây sự, bằng không ngươi đâu còn có thể sống được?”

Oán hận nhìn Trầm Tuân, rốt cuộc Nghiêm Linh Nhi không nhìn được “òa” lên khóc rồi quay đầu chạy vội ra ngoài.

“Trầm Tuân, người ta bắt quá là một tiểu cô nương”. Thức trắng đêm không ngủ, lại vừa mới trải qua một hồi giảng co như vậy, trong giọng nói của Tạ Hồng Ảnh cũng có ý mỉa mai, “Ngươi nói quá nặng lời rồi”.

Đóng cửa Tây Linh tiểu trúc xong, bạch y Trầm Tuân quay đầu lại, y vốn là người luôn luôn tươi cười, lúc này trong mắt cũng có chút lửa giận, “Vô tri càn quấy cũng phải biết giới hạn chứ, nếu không phải nể mặt Nghiêm lão minh chủ, ta chỉ sợ cũng không nhẫn nại được như vậy”.

“Hi hi, khi ta mười tám tuổi, chỉ sợ cũng có thể nói là vô tri”. Hiển nhiên là bởi tình cảnh vừa rồi, trong lòng lại khơi dậy hồi ức gì đó, Tạ Hồng Ảnh trong mắt hiện lên tiêu ý, “Khi đó ta cũng rất điệu ngoa, không giảng đạo lý đó... bằng không cũng đã không cùng ngươi chỉ vì một hộp mai hoa tô [3] mà đánh một trận tung bừng”.

“À”. Chuyện mười năm trước, đề tài mà giữa hai người luôn luôn có một cớ kỵ không nhắc đến, bây giờ nghe nàng nói đến lần đầu gặp nhau, Trầm Tuân cũng không khỏi hơi mỉm cười.

Năm đó, thiếu niên công tử hai mươi tuổi lần đầu bước vào giang hồ, lại gặp ngay nữ hiệp thanh danh tối thịnh. Chỉ bắt quá bởi y mua mất phần mai hoa tô cuối cùng mà thiếu nữ kia thích ăn, thiếu nữ cầm Hồng Nhan kiếm đó là một người điệu ngoa, bức ép y phải nhường, khi đó y cũng có tính tình của một công tử bột, hai bên không ai nhường ai, gây sự với nhau đến cuối cùng dĩ nhiên là rút kiếm tỷ thí.

Sau khi tỷ thí, song phương đầu ngang tay, đều kinh ngạc vì có thể gặp được đối phương bản lĩnh như vậy, đầu xong thì tức giận cũng tiêu hết, Trầm Tuân lấy mai hoa tô trong ngực ra, định chia cho Tạ Hồng Ảnh một nửa, nhưng lại phát hiện sau khi kịch chiến một trận, mai hoa tô đã bị nát bầy.

“Tân Phong rượu quý đầu mười nghìn

Du hiệp Hàm Dương khách thiếu niên.

Ý hợp tương phùng cùng bạn uống

Lầu cao ngựa buộc liễu bên hiên. [4]”

Lời ca phóng khoáng năm xưa đột nhiên lại vang vọng bên tai, ánh mắt của Trầm Tuân vốn đã tĩnh lặng cũng có thần sắc hào tình lóe sáng, thế nhưng, dù sao chuyện cũng đã xa xôi, giang hồ nhi nữ giang hồ lão, cuộc sống khoái lạc, ân cừ khoái ý của thời niên thiếu đã một đi không trở lại.

“À.... bây giờ nhớ lại, hộp mai hoa tô đó, ngươi ngày đó chắc hẳn là mua cho Tô Mi phải không?” Nhìn lên đỉnh ngọn Cô Sơn, hơi mưa bồng bềnh tụt tán, Tạ Hồng Ảnh thiếu não cười, lấy khăn tay che mặt, “Đáng tiếc là nàng phúc phận bạc, sớm đã đi mất”.

“Thương thế của nàng kéo dài được ba năm, hỏi khắp các danh y, đều nói không thể chữa trị được, chỉ là ta lại không tin”. Trầm Tuân thu dọn gọn ghẽ được vật trên mặt bàn, âm thầm cười cười, “Ta cứ mãi cho rằng, tìm khắp cả thiên hạ, cũng sẽ phải có linh đan dị bảo cứu được nàng, cuối cùng vẫn là không cứu được, nhưng thói quen đi du lịch tứ phương này lại không sửa được”.

“Ta phải đa tạ nàng, bằng không hôm nay đâu có lục ngạc đan”. Nhẹ nhàng đưa tay lên sờ nửa bên trái của khuôn mặt đã được băng bó thật chặt, Tạ Hồng Ảnh thanh âm càng trở nên ảo não, “Đã mười năm rồi.... Chúng ta đều đã già. Vô lâm bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi bọn họ, ngươi hãy nhìn Phương Chi Giới và Nghiêm Linh Nhi đó”.

“Được rồi, được rồi, quả nhiên là già đi thì đều sẽ làm nhảm”. Hiển nhiên y cũng bị mấy câu nói này gọi lại hồi ức ngày xưa, song Trầm Tuân chỉ âm thầm cười cười, vỗ vỗ vào vai hảo hữu, “Nháo loạn một đêm rồi, độc được tàn dư trên mặt nàng chỉ sợ còn phải dùng thiên nhân quyết bức xuất ra ngoài, nhanh điều tức dưỡng khí đi, ta giúp nàng làm hộ pháp”.

“Cực khổ cho ngươi rồi”. Không khách sáo nhiều, Tạ Hồng Ảnh chống bàn đứng lên, tự mình bước vào trong thất nội.

Bên ngoài sắc trời đã sáng rõ, nhưng mưa thu vẫn còn dai dẳng, có những chiếc lá rụng xuống nương theo gió nhẹ bay vào cửa sổ dưới mái hiên. Trầm Tuân ngồi dưới song cửa, yên lặng nghe tiếng mưa tí tách rơi trên mái nhà, trong mắt hiện lên ánh quang mang của một thời dĩ vãng.

Mười năm rồi... vậy là mười năm đã trôi qua nhanh như vậy.

Thời gian Tô Mi vừa mới qua đời, y mặc bản thân trong bi thương và trầm luân, tưởng rằng bản thân mình không lâu nữa sẽ theo nàng mà đi, vậy mà thời gian chớp mắt đã qua, bây giờ đã quá tuổi nhi lập, nhưng y vẫn lênh đênh trên cõi đời như trước.

“Tiểu Mi, Tiểu Mi...” mỗi thâm tình khắc cốt ghi tâm thời niên thiếu hoàn toàn chưa từng bởi thời gian lâu dài mà phai nhạt, song giờ đây nhớ lại, cũng đã

không có cái cảm giác đau nát ruột xé lòng như ban sơ mà chỉ còn dư lại nỗi buồn thương và cảm giác vô lực thăm sâu không thấy đáy.

Thiếu niên thính vũ ca lầu thượng

Hồng chúc hôn la trường

Tráng niên thính vũ khách chu trung

Giang khoát vân đề

Đoạn nhận khiếu tây phong

Phóng dịch

Nghe mưa tuổi trẻ lầu ca thượng

Nén đỏ mờ la trường

Nghe mưa niên tráng khách thuyền rong

Sộng rộng mây trầm

Nhận lẻ gọi tây phong. [5]

Chuyện tình niên thiếu đến già bi ai. Có lẽ, y nhớ lại một thời vui vẻ mà cũng đã bắt đầu thấy già rồi sao?

Xem ra, vì dư độc còn quá nặng, hai ngày một đêm qua đi, Tạ Hồng Ảnh vào thất nội điều tức dưỡng thương vẫn chưa hề đi ra.

Trầm Tuấn cũng luôn luôn canh bên ngoài, tùy tiện lấy một ít bánh trái lót lòng, không một chút xao động, đã đằng đẳng mười năm nay, đều là đảm sương dài nắng du kiếm giang hồ, không cho mình một chút thành thói, sự bình thản, lặng yên trong thất nội như thế này thực sự là chuyện rất hiếm có.

Mười năm nay, cũng lần đầu tiên rảnh rỗi như vậy, y mang tất cả nhưng ân oán ngày xưa không dám nghĩ đến ra sắp xếp lại một lần.

Đến ngày thứ ba, trời đã trong quang. Ngồi một mình cô độc trong Tây Linh tiểu trúc, gió thổi lướt qua trên mặt hồ, trong gió mơ hồ có tiếng sáo, Trầm Tuấn sắc mặt đột nhiên ngưng trọng, y nhảy ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên khoảng không trên bầu trời xanh, quả nhiên có một con chim bồ câu bay qua, dưới chân tựa hồ buộc theo một đoản trúc, khi bay trong gió thì phát ra tiếng sáo, vang vọng bốn phương.

“Giang hồ lệnh?” Nhận ra đó là đó là phương thức báo hiệu khẩn cấp của Giang Hồ Minh, trong lòng y đột nhiên có dự cảm không lành, huyết lên một tiếng sáo, giương tay lên vẫy gọi sứ giả mang tin kia đậu xuống tay, gỡ đoản trúc bên đùi phi cấp xuống. Vội vã lướt nhìn qua, Trầm Tuấn sắc mặt chợt biến không sao kìm hãm được.

“Tiểu Tạ, nàng sao rồi?” Cách song cửa, y lấy tay khẽ gõ, hỏi nữ tử bé quan điều tức trong thất nội, tự thị mình có chút cấp bách, “Có chuyện gấp, ta phải đến Đình Kiếm các một chuyến”.

“Chuyện gì vậy?” Từ trong thất nội, Tạ Hồng Ảnh lên tiếng hỏi, trong giọng nói vẫn còn có chút trung khí không đủ.

“Hai ngày trước, Hoàng Sơn kiếm phái bị diệt môn”. Trầm Tuấn mang mảnh giấy trong tay bóp thành từng mảnh nhỏ, thanh âm rất dứt khoát quyết đoán, “Có thể xác định là Tây Vực Đại Quang Minh gây ra, Nghiêm lão minh chủ phát xuất giang hồ lệnh, yêu cầu tất cả các môn phái điều động tinh anh nhân thủ, tập trung tại tổng đà Giang Hồ Minh, Đình Kiếm các”.

“Hoàng Sơn kiếm phái bị diệt môn?” Cách bên cửa sổ, thanh âm của Tạ Hồng Ảnh lộ vẻ kinh ngạc, “Là ma cung lại tái xuất?”

“Không sai. Hai mươi năm trước, chính là Chương môn Hoàng Sơn kiếm phái Hà Thanh Dương kích bại Thiên Tôn Cung Chủ, khiến hấn ôm hận bỏ chạy xa mãi miền tái ngoại [6]. Hai mươi năm sau, quả nhiên nơi đầu tiên hấn đối phó chính là Hoàng Sơn kiếm phái... chỉ là vừa xuất thủ đã diệt môn, cũng thật sự quá độc ác”. Trầm hạo kiếp đó, Trầm Tuấn cùng Tạ Hồng Ảnh vì tuổi còn nhỏ, đều không được trải qua, song nghe những người lớn trên một bối kể lại cũng đều kinh tâm động phách, “Nếu như nàng không có chuyện gì, ta sẽ đến Đình Kiếm các trước xem sao”.

“Chờ một chút”. Không chờ y quay mình đi, hai cửa sổ đã bật tung, Tạ Hồng Ảnh ngồi trên giường dựa vào tường, một chương lẳng không đẩy bung cánh cửa, “Ta với ngươi cùng đi”.

“Thương thế của nàng còn chưa lành, hay là đừng đi nữa”. Thấy Tạ Hồng Ảnh sắc mặt hãy còn trắng nhợt, y điềm đậm từ chối, “Tiểu Tạ, nàng đã thoái ần không hỏi đến thế sự nhiều năm, hà tất phải tái nhập giang hồ nữa? Đại Quang Minh cung tuy lợi hại, nhưng hợp lực toàn giang hồ nhất định cũng có thể đối phó được, thêm một mình nàng cũng không náo nhiệt hơn”.

“Ta đã tốt rồi”. Tạ Hồng Ảnh chụp lấy Hồng Nhan kiếm đang phóng ngang trên đầu gối, nàng đứng dậy, nhưng cước bộ vẫn còn có chút liêu xiêu, Trầm Tuấn không làm sao được, chỉ đành đưa tay giúp nàng nhảy ra khỏi song cửa. Tạ Hồng Ảnh khe khẽ thở dài, thấp giọng hỏi: “Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy chuyện lần này ma cung tái xuất và việc xuất hiện của Tiểu Giới nhất định là có quan hệ hay sao?”

Tay Trầm Tuân chợt chấn động, nhưng y vẫn không nói lời nào, việc này, ngay khi y nhìn thấy phi cấp truyền thư thì đã đoán được rồi.

“Ngươi biết, nhưng lại không nói, phải không?” Tạ Hồng Ảnh ngẩng đầu nhìn bạn hữu, nàng lắc đầu, “Ngươi biết hẳn muốn đối phó với ngươi, biết hẳn có Anh Hùng kiếm trong tay, còn muốn tay không mà đi ư? Lại không cho ta đi theo, sợ liên lụy đến ta, Trầm Tuân, tính cách này của ngươi khi nào mới sửa được...”

Trầm Tuân thở dài một hơi, nhưng lại chỉ nói: “Vết thương trên mặt còn chưa lành, nàng nói ít đi một chút có được không?”

[1] Toàn mai thang: Nước ô mai.

[2] Cô Sơn: Ngọn núi ở Hàng Châu.

[3] Mai hoa tô: Bánh hoa mai.

[4] Bài thơ “Thiếu niên hành” của Vương Duy.

[5] Khổ đầu bài thơ “Ngũ mỹ nhân Kỳ 1 (Thỉnh vũ)” của Trương Tiếp.

[6] Tái ngoại: Phía bắc ngoài Trường Thành Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Độc hành thân mỗi mệ

“Các ngươi dám tà ma yêu đạo giết không hết, có bản lãnh thì thả bản cô nương ra, quang minh chính đại tỷ thí một trận! Lấy đông hiếp ít, tính là bản lãnh gì?”

Trên Hoàng Sơn [1], đang lúc nghỉ tạm một lát, mới vừa tăng sáng, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng chửi rủa ầm ĩ không ngớt tai, thanh y thiếu niên húp một hớp cháo, hơi nhú mày hỏi: “Bên ngoài là ai mà ầm ĩ như vậy?”

“Bầm thiếu chủ, là một nữ tử mà mấy ngày trước trên đường Lâm An bắt về”. Thuộc hạ xung quanh đang buông thõng hai tay mà đứng, nghe chủ nhân hỏi, vội vàng thấp giọng hồi đáp, “Nếu thiếu chủ không thích ồn ĩ, thuộc hạ sẽ đi khóa miệng ả lại”.

“À, là tôn nữ của cửa lão đầu nhi Nghiêm Luy? Dữ tợn thật”. Nghĩ đến thân thể tên tù binh này, Ma Cung thiếu chủ lại cười khẩy, ngày đó vốn chỉ là đến Lâm An để hoàn thành di thác của đại ca, sau đó đưa nhân mã theo phía bắc lên Hoàng Sơn, không ngờ cơ duyên xảo hợp, thuộc hạ mai phục ở vùng phụ cận Cô Sơn bất ngờ lại bắt sống được con cá lớn này.

“À coi khinh chúng ta khi bắt ả thì lấy nhiều hiếp ít ư?” Ma Cung thiếu chủ thân nhiên cảm chén cháo uống hết một nửa rồi để xuống, phân phó thuộc hạ, “Thả ả ra, ta và ả tỷ kiếm, để cho ả tâm phục khẩu phục mà cảm miệng giúp ta”.

“Vâng, thiếu chủ”. Thuộc hạ lĩnh mệnh lui ra, đến cạnh cửa thì gặp một đệ tử khác từ bên ngoài chạy vào.

“Bầm cáo thiếu chủ, Trung Nguyên Giang Hồ Minh đã bắt đầu phi cấp truyền thư, điều động nhân thủ các môn các phái cấp tốc tập trung ở Đỉnh Kiếm các, chỉ sợ ít ngày nữa sẽ phản kích lại chúng ta!” Tên đệ tử thu thập được tin tức tình báo mới nhất quỳ xuống đất bẩm báo, “Nghe nói, thập đại môn phái cũng đã phái toàn bộ tinh anh, kẻ được xưng là Trung Nguyên đệ nhất kiếm khách Mạt Lăng công tử Trầm Tuân cũng đã kịp tới Đỉnh Kiếm các”.

“Trầm Tuân tất nhiên sẽ nhúng tay vào, điều này ta đã sớm lường đến rồi”. Thiếu chủ trẻ tuổi của Ma Cung chỉ lạnh nhạt gật đầu, đồng tử của gã vẫn có màu sắc xanh biếc gần như quỷ dị, “Bất quá, hẳn chỉ một mình đến Đỉnh Kiếm các ư?”

“Không phải. Hình như bên cạnh còn một nữ tử che mặt đi theo”, tên thuộc hạ hồi bẩm.

Ma Cung thiếu chủ ánh mắt đột nhiên phát ra ánh sắc lạnh, khóe miệng hiện một tia tiểu ý kỳ dị: “A... thật không ngờ, ngay cả Tạ Hồng Ảnh cũng bị kinh động mà xuất sơn. Thú vị, điều này thực thú vị”.

Gã phát tay áo, phân phó: “Lập tức tìm người đến đây, viết cho ta một phong thư, gửi đến chủ tọa của Đỉnh Kiếm các, Nghiêm Luy Minh chủ!”

* * * * *

Hoàng Sơn Nam Lộc, phong cảnh như tranh vẽ, từng phong như sóng cuộn.

Nghiêm Linh Nhi lại đang cả người run rẩy, phục trên loạn thạch, nói không ra lời, bên thân ngổn ngang những mảnh kiếm.

“Có muốn lại đổi một cây kiếm khác không?” Ở một bên đại cự thạch, thanh y thiếu niên sắc mặt băng giá, trường kiếm trong tay còn chưa rút khỏi bao, chỉ trông xuống thiếu nữ bên kia đang kiệt lực không ngừng thở dốc, “Muốn cùng ta tỷ thí, thế nhưng ngay đến kiếm cũng không rút ra được, chẳng phải làm mất hết mặt mũi Nghiêm gia nhà ngươi sao?”

Từ y thiếu nữ tức giận, giãy giụa đứng lên, vươn tay vói được một thanh trường kiếm trên giá bình khí, vừa mới cầm vào tay, rút ra một nửa thì đã thấy thanh y thiếu niên trên cự thạch lướt xuống, thân hình quỷ dị không gì ngăn cản được, trong nháy mắt đã bức sát đến gang tấc.

Nghiêm Linh Nhi thối lui một bước, hoành kiếm ngăn cản, tay vẫn rút kiếm ra không chậm lại một chút nào.

Thế nhưng, chỉ nghe thấy một thanh âm khe khẽ vang lên, trường kiếm trong tay nàng lại một lần nữa bị gãy ngay trong vỏ.

“Ha ha ha ha....” Ma Cung thiếu chủ vang giọng cười lớn, dường như đang giễu cợt nhìn con mồi bị đùa bỡn dưới móng vuốt, suốt dọc đường, thi thể của đám đệ tử Hoàng Sơn kiếm phái bị gã diệt môn mấy ngày trước còn chưa được thu thập, đầy đường vết máu loang lổ, “Thế nào? Đám chánh phái Trung Nguyên các ngươi thì coi là thứ gì?”

“Thiếu chủ thiên hạ vô địch, quét sạch vô lâm Trung Nguyên!” Những đệ tử đứng xem xung quanh đều nhất tề phục xuống đất mà lớn tiếng chúc tụng.

Nghiêm Linh Nhi vốn luôn quen được nuông chiều từ nhỏ, dù vậy, nàng lại có tính cách thà gãy chứ không chịu cong, không muốn lại bị bỡn cợt và nhục nhã như vậy, quyết định dứt khoát, đoạn kiếm trong tay liền hướng đâm vào ngực.

Không ngờ thiên kim của Minh chủ lại cương cường như vậy, Ma Cung thiếu chủ thực sự sửng sốt, không kịp đến ngăn cản, thanh quang trong tay chợt lóe lên, gã rút cuộc chỉ là xuất kiếm lướt qua, thân kiếm kia liền bị chặt ngọt đến tận chuôi, Nghiêm Linh Nhi lại rất nhanh tay, mạng chuôi kiếm đã bị chém sạch lưỡi ẩn vào lồng ngực.

“Ngươi muốn chết cũng không được”. Bên tai khẽ truyền đến một tiếng cười tà dị, Ma Cung thiếu chủ đã lướt qua, một tay điểm nàng ngã xuống, ngón tay nàng cầm nàng lên, Nghiêm Linh Nhi trong lúc hoảng loạn phát giác ra nhãn tình của thiếu niên này lại có màu xanh biếc, “Ngươi còn có chỗ đại dụng, Nghiêm gia đại tiểu thư, nữ hài tử xinh đẹp như vậy, ta sao có thể nỡ thấy chết đi?”

“Buông ta ra!” Nàng phẫn nộ giãy giụa, thế nhưng thiếu niên lời lẽ khinh bạc đó lại đã buông nàng ra, gã đẩy nàng đã bị điểm huyết đạo cho đám thuộc hạ bên cạnh, “Mang ả trở về, cẩn thận trông chừng!”

“Vâng!” Tả hữu hai bên xóc lấy nàng, đồng thời cúi đầu nghe mệnh.

“Nha đầu, nếu như ngươi không phục, cứ ồn ào nhón nháo, ta sẽ cắt lưỡi ngươi!” Ma Cung thiếu chủ liếc nhìn Nghiêm Linh Nhi cười nhạt, nhưng tận cùng sâu thẳm trong mắt lại là tia lãnh khốc, khiến nàng không dám kim được phải rùng mình.

“Tả hộ pháp, tùy tiện phái người đến dọn dẹp một chút đi. Núi này quá dơ bẩn, đến hải của ta cũng bị dơ rồi”. Sau khi tả hữu đưa Nghiêm Linh Nhi đi, Ma Cung thiếu chủ phi thân bay lên, lại đứng trên khối đại cự thạch trên tuyết bích [2], trông xuống thi thể nát nhoe của đệ tử kiếm phái trên dưới Hoàng Sơn, gãi nhứ mày, “Chúng ta còn phải ở đây nghỉ ngơi vài ngày nữa”.

“Vâng!” Tả hữu hộ pháp không dám kháng mệnh của thiếu chủ, một chút cũng không lơ là, lập tức bắt tay vào thu xếp.

Sau khi toàn bộ mọi người lui ra, cuối cùng gã thở ra một hơi, tiện tay phóng thanh kiếm ra, “canh” một tiếng liền cắm ngập vào vách núi bên mình. Toàn bộ huyền não đều đã rời xa, cả trời đất dường như chỉ còn lại một mình gã.

Tịch dương đang chân trời chậm chậm chìm xuống, toàn bộ đất trời như được bao phủ một lớp huyết sắc lơ mơ, có một hàng chim nhận xét ngang qua bầu trời bay về phương nam. Gió trời thổi tung tóc mai của thiếu niên, đột nhiên có một loại cảm giác rất tinh mịch, rất ôn nhu cuộn cuộn thổi dậy, dường như là từ nhiều năm về trước, có một bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc gã.

“Tiểu Giới, Tiểu Giới...” Trong rừng tùng như sóng lượn, đột nhiên vang lên một âm thanh thân thiết, mỉm cười, “Đệ không ngu ngốc, tương lai đệ sẽ lợi hại nhất!”

Tiểu Tà tỷ tỷ, nàng hãy chờ xem, chờ xem ta tiêu diệt đám người cao thủ Trung Nguyên từng tên từng tên không bỏ sót như thế nào, cuối cùng ngay cả Trầm Tuấn của nàng cũng sẽ chết dưới Anh Hùng kiếm của ta! Khi đó, nàng sẽ biết... nhãn quang của tỷ tỷ năm đó, thực sự là rất chính xác.

Thanh y thiếu niên khẽ mỉm cười, nụ cười nở trên gương mặt thanh tú trắng bạch của gã chỉ như một gợn sóng khẽ làm dao động mặt nước mà qua. Với tay hái một phiến lá từ bụi cây mọc ngay vách núi, gã nằm xuống cự thạch trên tuyết bích, lấy lá cây xé ra một miếng mỏng, cuộn lại rồi đưa lên môi khe khẽ thổi.

* * * * *

Phong thư của Ma Cung thiếu chủ, cùng với Trầm Tuấn, Tà Hồng Ảnh cơ hồ cùng một lúc tới Đình Kiếm các.

“Trầm thiếu hiệp, Tà cô nương, các người ở Lâm An có nhìn thấy Linh Nhi không?” Vừa mới xoay mình xuống ngựa ngoài đại môn, lão Minh chủ nhận được truyền báo thì không kịp đợi hai người bước vào đã tự mình chạy ra cửa nghênh đón, ngay câu mở đầu đã hỏi như vậy.

“Có thấy”. Trầm Tuân chỉ trả lời một câu ngắn gọn, không muốn nói nhiều về tình huống lúc đó, nhưng Tạ Hồng Ảnh tỉnh tề, thấy sắc mặt của Nghiêm lão mình chủ thì đã biết là có chuyện không hay xảy ra, nằng liền kéo Trầm Tuân, quay đầu hành lễ với lão nhân rồi hỏi: “Sao vậy bá phụ, Linh Nhi còn chưa trở về Đình Kiếm các sao?”

“Nguy rồi, vậy nó thực sự đã rơi vào tay Ma Cung rồi!” Sắc mặt của lão nhân trong nháy mắt trở nên trắng nhợt.

“Cái gì?” Trầm Tuân và Tạ Hồng Ảnh đồng thời bật thốt lên kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn phong thư trên tay lão nhân.

“Các người đọc xem”. Nghiêm lão mình chủ thần sắc thê lương, mang phong thư giao cho hai người, “Chưa khai chiến đã như vậy, phải làm thế nào mới được đây.... May mà hai người các người đều đã đến, Tạ cô nương chịu tái xuất giang hồ, đó là vận hạnh của võ lâm rồi”.

Trầm Tuân không có thời gian khách sáo, vội vã mở bức thư ra, một bên Tạ Hồng Ảnh mới đưa mắt nhìn được mấy dòng đầu, tức thì biến sắc.

“Tây Vực Đại Quang Minh cung thiếu chủ Phuong Chi Giới gửi đến Đình Kiếm các chủ Nghiêm Luy”.

“Thiếu chủ?” Hai người thất kinh đưa mắt nhìn nhau, ngón tay Tạ Hồng Ảnh có chút run rẩy. Không thể tiếp tục đọc trên bức thư rồi cuộc viết những gì, trong mắt nằng hiện lên hình ảnh của thanh y thiếu niên Tiểu Giới tay hờ hững ôm Anh Hùng kiếm đứng trong mưa... đưa nhỏ Tiểu Giới thẹn thùng xấu hổ của ngày xưa, vậy mà bây giờ lại là thiếu chủ chỉ huy Ma Cung càn quét võ lâm Trung Nguyên hay sao?

“Nàng thấy thế nào?” Khi nằng đang xuất thần thì Trầm Tuân nhanh chóng lướt qua nội dung bức thư, thần sắc đột nhiên trở nên trầm trọng, y nghiêng đầu liếc nữ hữu bên cạnh, “Nàng đi hay không đi?”

“Cái gì mà đi hay không đi?” Tạ Hồng Ảnh khẽ ngăn người nhưng thấy ánh mắt của Trầm Tuân lúc này, trong lòng thoáng kinh hãi, nằng chụp lấy bức thư xem qua, sắc mặt cũng hơi biến đổi, thốt ra một tiếng nhỏ, “Muốn ta trong năm ngày phải mang Hồng Nhan kiếm đến Hoàng Sơn đòi lấy Linh Nhi?”

“Thông minh”. Trầm Tuân cười lạnh, suy nghĩ xoay chuyển như chớp, “Gã biết dựa vào con tin như Linh Nhi mà muốn bức Giang Hồ Minh đầu hàng thì đó là kẻ ngốc nói mơ, nhưng nếu điều kiện là trao đổi Hồng Nhan kiếm, chỉ sợ còn có thể cân nhắc....”

“Hiện nay nhân mã các phái đều đang gấp rút đến đây, chờ mọi người đến đông đủ một chút rồi hãy thương lượng sau”. Mặc dù là người đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng vì tôn nữ yêu quý nhất bị bắt làm tù binh, Nghiêm lão mình chủ dường như cũng mất đi chủ ý, chần chừ cả nửa ngày mới nói ra được một câu không hề có chủ kiến này.

“Không được, người ta đã tính toán thời gian hạn định rất chuẩn là năm ngày, hôm nay thư đưa đến đã mất một ngày, trừ phi lập tức ra quyết định, bằng không vô luận thế nào cũng đều không kịp thời gian”. Trầm Tuân hơi cười lạnh, nhìn vồn vồn mấy dòng chữ trên bức thư, “Ma Cung thiếu chủ thực sự là người thông minh... tính chuẩn thời khắc đưa thư đến là khi chúng ta vừa đến, nhân mã các nơi vẫn đang trên đường!”

Y quay đầu nhìn Tạ Hồng Ảnh, ánh mắt cũng phức tạp, “Nàng thấy thế nào?”

Ngón tay vô ý thức nắm chặt lấy Hồng Nhan kiếm, nữ tử che mặt bằng diện sa [3] đọc bức thư vẫn một mực trầm ngâm, lúc này ngẩng đầu lên liếc nhìn hảo hữu lâu năm, “Hồng Nhan kiếm mặc dù quý giá, nhưng dù sao vẫn chỉ là vật ngoài thân, ta cũng không ngại thâm nhập hiểm địa mang Linh Nhi trở lại, thế nhưng...”

“Thế nhưng cái gì?” Trầm Tuân hỏi, thần sắc giữa cặp lông mày phức tạp, “Thế nhưng đối phương lại là đệ đệ của Phuong Chi Mân, nằng thấy khó khăn?”

Tạ Hồng Ảnh chậm rãi lắc đầu, nhìn Trầm Tuân rồi lại thở dài một hơi, “Thế nhưng, nếu như Hồng Nhan kiếm lạc vào tay Phuong Chi Giới, người biết làm sao bây giờ? Phuong Chi Giới đã coi việc giết người là nhiệm vụ thứ nhất, Anh Hùng kiếm lại ở trong tay gã, trên tay người lấy gì có thể chống lại lợi khí của gã? Ta vốn... vốn định cho người dùng Hồng Nhan kiếm để quyết chiến với gã”.

“Tiểu Tạ”. Ước chừng không ngờ nằng sẽ vì mình mà lo xa như vậy, Trầm Tuân nhìn nằng, kêu lên một tiếng, lại dường như không biết làm thế nào, dừng lại một chút, rồi y cười nói, “Xem nằng nói vậy, ta đây lại không có chí khí sao? Hồng Nhan kiếm là kiếm để nam nhân dùng sao? Có đưa ta cũng vô dụng. Đừng lo lắng cho ta, nằng hãy tự mình quyết định như thế nào?”

“Nhân mệnh do trời, vô luận thế nào, ta cũng phải đến Hoàng Sơn”. Dưới diện sa, nhãn thần của Tạ Hồng Ảnh dao động, chỉ là trầm ngâm một lát rồi nhanh chóng ra quyết định, ngay cả đại môn của Đình Kiếm các cũng không bước vào, nằng lại tung mình lên ngựa, “Linh Nhi mới mười tám tuổi, quyết không thể để xảy ra chuyện như vậy, Trầm Tuân, khoái mã đến Hoàng Sơn vừa đi vừa về không quá ba bốn ngày, nếu như sau năm ngày ta vẫn chưa quay lại, người hãy xem như đã xảy ra điều xấu nhất mà tính toán”.

“Được”. Giúp nằng kéo đầu ngựa, thấy nằng đã ngồi vững trên yên, Trầm Tuân chỉ thần nhiên ứng thanh một tiếng, rồi buông tay ra, “Có ta và Nghiêm lão mình chủ ở đây, nằng không cần lo lắng, đi nhanh về nhanh”.

“Trở về, ta sẽ mời người lên Trại Bích lâu uống rượu”. Nằng quay đầu ngựa, Tạ Hồng Ảnh chỉ nói một câu, ánh mắt sau lớp diện sa lướt qua khuôn mặt bạn tri giao, khe khẽ mỉm cười, sau đó nằng quay sang Nghiêm lão mình chủ ôm quyền chào, rồi liền mang Hồng Nhan kiếm nhanh chóng mà đi.

Trầm Tuân đứng ở cửa Đình Kiếm các, trông theo bóng tố y đang xa dần lao vào Ma Vực, bạch y cuốn tung trong gió.

Tiểu Tạ, Tiểu Tạ, ngàn vạn lần bảo trọng.

* * * * *

Đã là lần thứ ba nhìn ánh tịch dương rơi xuống núi, ngồi trên tuyết bích, quán lá đặt lên miệng nhàn nhã thổi, thanh y thiếu niên trong mắt ẩn chứa ánh quang mang tà dị lãnh khốc, bên tai là tiếng mắng chửi của cô gái quật cường, luôn miệng luôn thanh rằng tà ma ngoại đạo nhưng cũng chẳng thể kích động nổi nửa phần giận dữ trong lòng gã.

Đã đến ngày cuối cùng, từ buổi trưa, gã đã lệnh cho người mang Nghiêm Linh Nhi trôi lại áp giải ra bên cạnh Xá Thân Nhai [4], chỉ chờ đến khi mặt trời vừa xuống núi sẽ đẩy vị thiên kim của Minh chủ xuống cho thịt nát xương tan, một khi Đại Quang Minh cung đã nói, cho đến giờ đều là nói thì sẽ làm.

Một nhân mạng nhỏ nhoi hoàn toàn không đáng để trong lòng gã, nhưng về mặt của Ma Cung thiếu cung chủ cũng lại khản trương. Từ giờ ngo, ánh mắt gã không hề rời khỏi con đường đá dẫn thẳng lên núi. Nhưng đến tận bây giờ vẫn không có một bóng người.

Nàng.. rốt cuộc là có đến hay không?

“Thiếu chủ, thời gian đã đến rồi”. Tia sáng cuối cùng của tịch dương cũng đã chìm xuống sau dãy núi, còn dư lại trong không trung màu đỏ như máu, gã nghe tà hộ pháp Hóa Dực bên dưới cự thạch bầm báo, tay gã đột nhiên rung động, ánh mắt nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, ném chiếc lá trong tay đi thật xa, lạnh lùng nói: “Giết”.

“Vâng!” Hóa Dực lĩnh mệnh, đệ tử trong cung liền kéo vị tử y thiếu nữ bước lên Xá Thân Nhai.

“Đừng kéo ta! Ta tự đi!” Nghiêm Linh Nhi ngẩng cao đầu, trên khuôn mặt mỹ lệ trẻ trung mặc dù có chút biểu tình sợ hãi nhưng vẫn có thể gắng chi trì không đến mức tỏ ra yếu kém, “Ta tự mình đi!”

“Tiểu nha đầu, trách gia gia ngươi đi, lão hình như căn bản không quan tâm đến ngươi”. Ma Cung thiếu chủ trên cự thạch nhìn xuống tử y thiếu nữ, trên khuôn mặt cũng trẻ tuổi đó lại không có chút biểu tình, gã phát tay, “Đi đi”.

Khi hai từ đó của thiếu chủ vừa truyền xuống bên dưới, người được đưa đến bên mép vực là Nghiêm Linh Nhi bị Ma Cung đệ tử phía sau đẩy tới, nàng thét lên một tiếng, đột nhiên thân mình lao đảo, từ trên vách đá rơi xuống.

“Dừng tay! Dừng tay!” Bên dưới vách núi, đột nhiên có người lớn tiếng kinh hô, “Hồng Nhan kiếm ở đây! Dừng tay!”

Một bóng tố y vội vã từ lưng ngựa bay lên, tuần mã sau khi phóng như điên cuồng thì thoát lực, lập tức tê liệt ngã trên mặt đất. Mũi chân điểm lên con đường đá, tố y nữ từ mặt mang khinh sa, tựa như tia chớp hướng đỉnh núi xẹt đến rồi hét lớn, thế nhưng mắt đã thấy vô luận thế nào cũng không kịp ngăn cản tử y thiếu nữ đang từ trên vách núi kia rơi xuống.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ!” Bất thốt lên một câu nhỏ, trên gương mặt của thiếu niên lướt qua thần sắc phức tạp khó diễn tả. Y bỗng nhiên đứng dậy, tựa như một tia chớp phóng ra ngoài vách núi, như cánh chim xanh lao xuống vực khiến cho các đệ tử dưới cự thạch nhất loạt kinh hô.

Gió trời thổi thẳng vào mặt, da thịt trên mặt gã tựa như muốn nứt ra, trong khi rơi nhanh dường như không gian và thời gian đều không còn tồn tại, nhưng trước mắt là một bóng tử y đang rơi xuống cứ lớn dần dần, gã hít sâu một hơi, tay trái thỉnh linh duỗi ra chụp được cổ chân Nghiêm Linh Nhi. Nội tức lưu chuyển, quát khẽ một tiếng, gã đã kéo theo thiếu nữ đang rơi xuống lẳng không xoay mình.

“Choang!” Vào đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Anh Hùng kiếm trong tay phải thoát ra khỏi vỏ, đâm thật sâu vào vách đá bên cạnh.

Trong nháy mắt, tá lực đó đã giúp hắn có thể tạm nghỉ, màu xanh trong mắt thiếu niên đại thịnh, Anh Hùng kiếm đâm vào đá như đâm vào đất bùn. Mũi chân liên tiếp điểm lên vách đá, gã mang theo Nghiêm Linh Nhi phi ngược lên.

“Thiếu chủ!” Chứng kiến thanh y thiếu niên lôi Nghiêm Linh Nhi đang bị trôi chặt hai tay trở về từ Xá Thân Nhai, các đệ tử Ma Cung còn đang trong cơn kinh hãi đều hồi hã phục xuống nghênh đón. Tà hộ pháp Hóa Dực và hữu hộ pháp Băng Lân sắc mặt trắng nhợt, bước lên nghênh tiếp, sau khi tiếp lấy Nghiêm Linh Nhi, lúc này đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê thì không nhận được trách: “Thiếu chủ đã quá mạo hiểm rồi! Dọa thuộc hạ phát hoảng, vạn nhất có chuyện gì, thuộc hạ làm sao trở về giao phó với cung chủ được đây?”

“Không có gì”. Ma Cung thiếu chủ mỉm cười nhưng khi nói chuyện cũng đã lộ ra nét mệt mỏi, gã khoát khoát tay cho thuộc hạ lui xuống.

Quay mình lại, thấy tố y nữ từ đã phóng nhanh lên đỉnh núi, hiển nhiên nàng cũng bị màn kinh hiểm vô cùng vừa rồi làm sững sờ, ánh mắt phía sau lớp diện sa chăm chăm nhìn gã, Ma Cung thiếu chủ khoe miệng hiện ra một tia cười kỳ quái: “Tạ cô nương, nàng thiếu chút nữa đã mang Hồng Nhan kiếm đến muộn”.

“Ta mang Hồng Nhan kiếm cho ngươi, ngươi có thù tin trả Nghiêm cô nương ra không?” Do chạy quá nhanh, giọng nói của Tạ Hồng Ảnh có chút hỗn hên, nhìn thiếu niên tuần mã vận thanh y trước mặt, nàng lãnh đạm hỏi.

Tiểu Giới... đứa nhỏ trong trí nhớ của nàng sớm chi còn nhớ mơ hồ, vậy mà hôm nay lại thành thế này sao?

Ma Cung thiếu chủ phát phát tay, tà hữu đẩy Nghiêm Linh Nhi đi ra, gã bước đến sát vào hai má làm nàng tỉnh lại. Nghiêm Linh Nhi mơ màng mở mắt, lại thấy một đôi đồng tử xanh biếc, thị tuyến dần dần trở nên rõ ràng, nhận ra đó chính là khuôn mặt của thiếu cung chủ, nàng bật thốt lên la hoảng, nhất thời cũng không biết mình đang ở đâu.

“Thật vô dụng, có vậy mà cũng sợ đến hôn mê...” Trong mắt thiếu niên thoáng tia cười tà dị, gã khẽ bĩu môi chế nhạo. Nàng tỉnh lại một chút, liền đứng

thăng thân mình, mắng to: “Muốn giết cứ giết, ai sợ! Ngươi có giết ta một trăm lần, bản cô nương cũng không cầu xin tha mạng!”

“Ha ha... thật là một nha đầu quật cường”. Thấy nữ hài tử xinh đẹp nhỏ bé mà lại kiên cường đến vậy, Ma Cung thiếu chủ thực sự thoảng giạt mình, ngón tay khép lại, nhất loạt dây trói trên tay Nghiêm Linh Nhi đều bị cắt đứt, gã đẩy Nghiêm Linh Nhi về phía Tạ Hồng Ảnh, “Ai nhẫn nại mà giết ngươi một trăm lần chứ? Về nhà đi, nha đầu!”

Nghiêm Linh Nhi giờ phút này mới nhìn thấy đứng bên dưới cùng với ma giáo còn có Tạ Hồng Ảnh, lập tức nàng thoảng sùng sốt.

Nhiều năm qua, nàng đối với nữ tử lớn tuổi hơn mình đã có nhiều điều bất kính, hôm trước lại càng gây đại náo loạn một phen, không ngờ nàng ta lại vì mình mà đơn thân xông vào hiểm cảnh.

“Cho ngươi!” Một tay kéo Nghiêm Linh Nhi đang lao đảo lại, Tạ Hồng Ảnh cũng không chần chừ, vung tay ném Hồng Nhan kiếm mà mình vạn phần yêu quý, danh kiếm bay lên không, dưới bóng chiều về lên một dải hồng tươi mỹ lệ.

Ma Cung thiếu chủ mỉm cười, chỉ hươu Anh Hùng kiếm lên không trung như vậy gọi, “Cách” một tiếng, dường như có một từ lực vô hình hấp dẫn, Hồng Nhan kiếm tự động hướng tay gã bay đến, cùng với Anh Hùng kiếm hợp lại một chỗ.

Thiếu niên cúi đầu, cùng rút hai thanh kiếm ra, thấy trên bề mặt có hai vết sâu giống hệt nhau, trong đáy mắt gã không biết có biểu tình gì.

Bao nhiêu năm rồi... bao nhiêu năm rồi, hai thanh tuyệt thế thần binh mới có thể lại tụ hợp một chỗ.

“Ta có thể mang Nghiêm cô nương đi chưa?” Thấy hai thanh bảo kiếm lại lần nữa hợp cùng một chỗ, dường như kí ức từ sâu đáy lòng đang xao động, bên dưới điện sa, ánh mắt Tạ Hồng Ảnh cũng có vị chua xót, không muốn nhìn nữa, nàng liền một tay kéo Nghiêm Linh Nhi quay đầu định đi, “Cáo từ, Ma Cung thiếu chủ!”

“Khoan đã”. Đúng vào lúc hai người vừa mới quay mình, thu hồi lại ánh mắt trên thân kiếm, Ma Cung thiếu chủ bất ngờ thốt ra hai tiếng lạnh lẽo. Trên tuyết đỉnh, tất cả đao kiếm lạnh canh rút ra khỏi bao, tựa như rừng cây ngăn trở trước mặt.

Tạ Hồng Ảnh bỗng nhiên quay đầu lại: “Ngươi muốn nuốt lời à?”

“Ta nói rồi, nếu nàng mang Hồng Nhan kiếm đến, ta sẽ thả Nghiêm Linh Nhi” nhắc lại lời hứa của mình, nhưng trong mắt thiếu niên vẫn là sự lạnh lẽo, nhìn Tạ Hồng Ảnh mang một lớp lụa mỏng che mặt, hân nộ nụ cười có chút quý dị, “Nhưng, ta cũng không nói sẽ cho nàng đi... Tiểu Tạ tỷ tỷ”.

Câu xưng hô cuối cùng đó, gã nói ra cực kỳ nhẹ nhàng, giống như thì thầm vậy.

“Tiểu Giới?” Bởi vì một câu xưng hô mà kinh hãi, Tạ Hồng Ảnh nhìn thanh y thiếu niên mang trường kiếm trước mặt, nàng lắc lắc đầu, những muốn cố gắng nhớ lại diện mục của đứa nhỏ mười năm về trước, nhưng dù sao thì ký ức cũng đã rất mơ hồ rồi. Nàng nhìn nhân mã của Ma Cung trên dưới Hoàng Sơn, trong lòng biết muốn bàn điều kiện gì bây giờ cũng là dư thừa, lập tức đẩy Nghiêm Linh Nhi lên đường, dứt khoát nói: “Được, vậy các ngươi hãy thả nàng ta ra trước đi!”

“Không thành vấn đề”. Ma Cung thiếu chủ lại lần nữa cười rộ lên, gã khẽ vỗ tay, “Hãy đưa Nghiêm cô nương xuống núi, chuẩn bị thất mã tốt và ngân lượng để nàng ta trở về Đỉnh Kiếm các!”

“Vâng!” Có tên thuộc hạ bước lên, mang Nghiêm Linh Nhi dẫn xuống.

“Ta... Tạ tỷ tỷ!” Dường như không biết phải xưng hô ra sao nên ngập ngừng giây lát, thế nhưng tiếng gọi trong lúc cấp thiết như vậy vẫn là từ miệng từ y thiếu nữ thốt ra, Nghiêm Linh Nhi cố gắng giãy giụa, những muốn thoát khỏi bàn tay của tên đệ tử Ma Cung, nàng nhìn Tạ Hồng Ảnh, “Vậy tỷ làm sao bây giờ, vậy tỷ làm sao bây giờ? Ta lưu lại đây! Đáng chết, các ngươi thả Tạ tỷ tỷ ra!”

Nghiêm Linh Nhi bị kéo xuống núi, gót chân bị chà sát tứa máu, song nàng vẫn không ngừng giãy giụa. Nhưng mọi cố gắng đều không hề có tác dụng. Nàng cho đến bây giờ chưa từng có cảm giác mình vô dụng, cứ trơ mắt nhìn thân hình cô độc của Tạ Hồng Ảnh chậm chậm nhập vào trong rừng đao kiếm của đệ tử ma cung trên tuyết đỉnh, rồi sau cũng không nhìn thấy nữa.

“Trở về nói với Trầm Tuân, xem như ta đã chết, không cần quan tâm đến ta nữa, y là người mình bạch sẽ biết nên làm thế nào”.

Trong khi bị kéo xuống núi, nàng bỗng nghe thấy thanh âm của Tạ Hồng Ảnh xuyên qua bức tường người, văng vẳng phiêu tán trong không trung.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ”. Thế cục vậy là đã định. Trên tuyết đỉnh Hoàng Sơn, trong tay giữ song kiếm Anh Hùng và Hồng Nhan, thiếu niên cúi đầu nhìn kiếm, lại ngẩng lên nhìn tới y nữ tử đứng trước mặt, trong nháy mắt khóe miệng lại hiện ra tiếu ý, khiến cho đám thuộc hạ xung quanh đều thấy kỳ lạ và không hiểu ra sao cái cách gã xưng hô, “Tiểu Tạ tỷ tỷ, thương thế trên mặt có còn đau không?”

Ngưng thần nhìn Linh Nhi xuống núi, chờ đến khi một thót ngựa hoàng trần đã đi xa, biết rằng Ma Cung quả nhiên là đã như ước hẹn mà thả người, Tạ Hồng Ảnh lúc này mới an lòng một nửa, thu hồi mục quang khỏi chân núi, nàng quay đầu đối diện với ánh mắt đầy vẻ kỳ quái của thiếu niên, cũng không khỏi thấy sùng sờ.

Đó là một đôi đồng tử xanh biếc đến kỳ lạ, nhưng lại không phải do trời sanh, mơ hồ lộ ra nét quý dị. Nhưng điều khiến cho nàng kinh ngạc lại là trong thần sắc hiếm thấy của thiếu niên hai mươi tuổi này dường như có điểm gì đó giống với ánh mắt mơ hồ trời dật trong kí ức của nàng, đã mười năm mới nhìn lại.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ”. Trong kí ức, đứa nhỏ mười tuổi đó bụng một tách trà nhỏ chạy đến, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt rụt rè, cô độc, tha thiết mà ngưỡng mộ như vậy.... đột nhiên lúc này, hết thấy đều lộ ra rõ ràng.

“Ngươi!” Đột nhiên bùng tỉnh, Tạ Hồng Ảnh nhìn thiếu niên khẽ thốt lên: “Tiểu Giới?”

“Tiểu Tạ tỷ tỷ, lần này nàng không muốn đi nữa chứ”. Ma Cung thiếu chủ hơi nhoen cười, ánh mắt vừa hoan hỉ vừa thiết tha, giống như một đứa trẻ cô độc đã lâu nay đoạt được trân bảo trong mộng tưởng, chậm rãi vuốt vò trường kiếm trong tay ném đi, giương mắt nhìn Tạ Hồng Ảnh nhẹ nhàng nói: “Nếu nàng muốn đi, trừ phi giống như năm đó với ca ta, triệt để đánh bại ta, sau đó mới có thể đi tìm Trầm Tuân kia... là nói nếu khi đó Trầm Tuân vẫn còn sống”.

Tạ Hồng Ảnh không khỏi thối lui một bước, đột nhiên xuất thủ nhanh như chớp, “canh” một tiếng, nàng tuốt bội kiếm của một đệ tử Ma Cung bên cạnh, nhìn thiếu niên trước mặt, lạnh lùng nói: “Muốn vây khốn ta? Trước tiên hãy hỏi thanh kiếm trong tay ta đi!”

[1] Hoàng Sơn: dãy núi thuộc tỉnh An Huy Trung Quốc.

[2] Tuyệt bích: vách núi cheo leo.

[3] Diện sa: Màng che mặt.

[4] Xá Thân Nhai: một mỏm núi thuộc Nhật Quan Phong Nam trong dãy Hoàng Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người trên Đệ nhất lâu

Năm ngày đã trôi qua, Tạ Hồng Ảnh vẫn chưa trở lại Đình Kiếm các.

Thần sắc của Trầm Tuân vẫn bình thản như cũ, thế nhưng đã mấy lần ngẩng nhìn ra tận cuối con đường lớn bên ngoài cửa, lại đứng lên để nhìn rõ hơn.

Đình Kiếm các đã bắt đầu náo nhiệt, giang hồ lệnh vừa phát ra, các môn các phái lập tức hành động, đều phái các nhân vật tinh anh đến trước trợ trận. Khắp nơi là một trường huyền ảo, Nghiêm lão minh chủ bận rộn đến mức hận không thể phân thân làm hai được, mặc dù cũng đang lo lắng cho an nguy của tôn nữ duy nhất nhưng với thân phận Minh chủ, đối diện với các nhân sĩ võ lâm tranh nhau hỏi tin tức, lão nhân cũng không để lộ ra bên ngoài một chút tâm tình mềm yếu nào.

“Hà, Linh Nhi bất quá là một nha đầu, chánh tà bất lưỡng lập, đại sự của giang hồ là trước hết, làm sao có thể chu tất cho nó?” Khi lão nói câu dối lòng này đến lần thứ sáu thì bên ngoài Đình Kiếm các có một thốt mã tuyệt trần phóng đến, lại chính là Nghiêm đại tiểu thư bình yên quay về.

Mọi người đều vui mừng phấn khởi, thấy thiếu nữ thân hình tiều tụy, trên mặt vương đầy bụi đất nhưng vẫn quật cường như xưa. Nghiêm Linh Nhi dưới mục quang của Trầm Tuân lại òa khóc, đây là lần đầu tiên nàng không dám tiếp nhận ánh mắt tĩnh lặng dò hỏi của nam tử mà mình đã ngưỡng mộ nhiều năm, “Tạ tỷ tỷ... Tạ tỷ tỷ vì cứu ta mà bị người của Ma Cung vây khốn, không quay về được!”

Một lời nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh động. Trầm Tuân ánh mắt vốn luôn bình thản chợt biến sắc, bật thốt lên: “Cái gì?”

“Tạ tỷ tỷ nói với huynh, không cần phải quan tâm đến người, coi như tỷ ấy đã chết rồi...” Thiếu nữ quật cường nhường ấy, đây là lần đầu tiên trước mặt đồng người mà khóc thương tâm như vậy, thút tha thút thít nói lại câu nói cuối cùng của tổ y nữ tử một lần, “Tỷ ấy nói huynh là người minh bạch, biết nên làm thế nào”.

Nghe thấy lời quyết liệt dứt khoát như vậy, bạch y nam tử đột nhiên khẽ cười có chút cay đắng. Tiểu Tạ, Tiểu Tạ, nàng cho đến bây giờ vẫn đều tuyệt quyết không chừa lại đường lùi. Mười năm trước cũng là như vậy, mười năm sau, lại vẫn là như vậy, thế nhưng, người sánh vai cùng nàng hành tẩu cân phải có bao nhiêu lực lượng và dũng khí đây.

“Mọi người không cần lo lắng”. Nhìn nhân mã các đại môn phái xung quanh đang xôn xao nghị luận, thân là đệ nhất kiếm khách, danh vọng trong giang hồ vốn dĩ cao, y xuất khẩu làm bình lạng huyền ảo, ổn định lòng người, “Lần này Tạ nữ hiệp tái xuất giang hồ, vốn hy vọng có thể giúp sức một tay đôi phó Ma Cung, không ngờ lại mắc nạn bị trọng vây, bất quá mọi người không nên vì chuyện này mà giảm sĩ khí, càng không thể vì Tạ nữ hiệp bị khốn mà ném chuột sợ vỡ bình, ảnh hưởng đến toàn cục”.

Dừng một lát, thấy mọi người đều đã yên lặng nghe y nói, Trầm Tuân khẽ cười khổ một chút, kiểu cười khổ như vậy khiến cho khóe mắt của y đột nhiên hằn lên nếp nhăn rất nhỏ: “Không cần bận tâm đến nàng nữa. Mọi người phải toàn lực đối phó, mạng đám Đại Quang Minh cung mới ngọc đầu dây trực

xuất ra khỏi Trung Nguyên”.

Nghiêm lão đứng một bên lặng lẽ nhìn y, người mà trong lòng lão từ lâu hy vọng sẽ thay thế lão, thấy trong miệng nam tử vừa mới qua tuổi nhi lập nói ra những lời đó, trong mắt lão nhân đột nhiên có chút bi ai không nói thành lời. Mấy năm qua y vẫn chối từ không chịu tiếp nhận chức vị này, sợ rằng tình huống trước mắt sẽ thật là khó cả đôi đường. Thế nhưng, đại nạn đương tiền, rốt cuộc cũng tránh không khỏi.

“Khu trục Ma Cung!” “Chánh đạo tất thắng!”

Các phái đều âm thầm hưởng ứng lời y nói, các tinh anh được phái đến hơn phân nửa là thiếu niên, không trải qua trường huyết chiến hai mươi năm về trước, giang hồ bình lặng đã lâu, đột nhiên có đại địch trước mắt, đều hưng phấn nóng lòng muốn được thử thách một phen thi triển thân thủ. Nhưng Trầm Tuân lại mơ hồ có thể dự kiến được tràng đại chiến này một khi mở ra, phía sau sẽ là máu máu đỏ nhuộm kín bầu trời.

Lại đã mười năm qua đi. Đại Quang Minh cung lần này tái xuất Trung Nguyên, tất nhiên sẽ không im hơi lặng tiếng mà thối lui như mười năm trước.

Thế nhưng kiếm còn chưa rời khỏi vỏ, Tiểu Tạ, nàng lại không biết lành dữ ra sao... vốn tưởng rằng, sau khi mang đến đóa tuyết liên, hải tử kia sẽ không tiếp tục đối phó với nàng nữa, cho nên ta mới chỉ nói một câu, “đi nhanh về nhanh”, vậy là lại để cho nàng đơn thân mang theo Hồng Nhan kiếm đi vào long đàm hồ huyết.

Nếu như ta sớm biết mục đích của thiếu chủ đó không nằm ở thanh Hồng Nhan kiếm mà lại là vây khốn nàng thì vô luận thế nào, ta cũng sẽ không để nàng một mình đến Hoàng Sơn như vậy, đương nhiên sẽ cùng nàng liên kiếm phó ước, cùng đến cùng về.

“Trầm Tuân, vô luận thế nào, người đều luôn có thể hiểu được ta”.

Dường như là tiếng cười của nàng khi nâng ly ngày xưa vang lên bên tai, tó y nữ tử nhìn y, trong đôi mắt đã trải qua bao nhiêu thế sự, đã có vẻ hơi mệt mỏi nhưng vẫn là cảm giác thanh đạm ấm áp như trước vậy.

Đúng vậy, ta hiểu được ý của nàng, cũng minh bạch thời khắc này ta cần phải quyết định thế nào, càng phải kiên định, không dao động nhưng mà, Tiểu Tạ, chúng ta thực sự đều có thể hiểu được bản thân mình hay sao?

* * * * *

Đúng như Trầm Tuân sở liệu, hai mươi năm sau, giữa Ma Cung đã ngóc đầu trở dậy cùng với thập đại môn phái võ lâm Trung Nguyên, một trường huyết chiến mới lại bắt đầu.

Hiển nhiên là sau khi im lặng nhiều năm chuẩn bị, lần này Đại Quang Minh cung dưới sự dẫn đầu của thiếu chủ Phương Chi Giới cần quét cả võ lâm Trung Nguyên. Thừa dịp nhân thủ tinh anh của các phái đều đến Đình Kiếm các, Ma Cung thiếu chủ không đến Đình Kiếm các chánh diện giao thủ cùng với Giang Hồ Minh trước mà lại phái hai hộ pháp Hóa Dục, Băng Lân suất lĩnh nhân thủ tấn công như chớp giật vào ba phái Hành Sơn, Hoa Sơn, Không Động trong thập đại môn phái, đánh cho họ trở tay không kịp.

Giang Hồ Minh bộ máy kèn cồng, nhân số đông đúc, các vị nguyên lão võ lâm có quan điểm khác nhau về cách đối phó với Ma Cung, tranh cãi không thôi. Chờ đến khi hào thủ các phái khó khăn lắm mới tập hợp được thì tin tức về ba phái bị huyết tẩy đã truyền tới.

Tính từ lúc tin đồn kinh khiếp về Ma Cung tái xuất giang hồ nổ ra, chỉ mới vốn vẹn hai mươi bảy ngày.

Trong ba phái, Hành Sơn, Hoa Sơn bị Ma Cung tá hữu hộ pháp Hóa Dục, Băng Lân suất lĩnh thủ hạ tiêu diệt, gà chó đều không lưu lại một mạng. Chỉ có Không Động Phái, một tháng sau vẫn còn tàn dư sống sót sau kiếp nạn, các đệ tử đầy mặt nhuộm máu chạy đến Đình Kiếm các.

Người các phái xúm vào giúp đỡ, lại kinh hãi nhìn đám người mới chạy đến, toàn bộ tinh mạch hai tay đã bị cắt đứt, bồng chốc trở thành phế nhân. Thế nhưng, mặc dù Chương môn bị giết, tông đường bị phá hủy, môn nhân đệ tử Không Động cũng thoát khỏi thảm họa diệt môn.

“Không Động phái không phải do Ma Cung thiếu chủ tự mình dẫn người đến hay sao? Sao mà các người có thể chạy thoát?” Nghiêm lão minh chủ thấy không khí thê lương lan khắp sảnh đường nhưng nghi ngờ trong lòng lại không giảm nửa phần, “Chẳng lẽ có gian trá?”

“Thiếu chủ kia... thiếu chủ kia thực sự không phải là người! Đáng sợ... đáng sợ. Chương môn và đại sư huynh đều bị sát hại...” Lấp bắp đứt đoạn từng câu, đệ tử Không Động vừa chạy đến rống sức lên tiếng, thuật lại thảm cảnh ngày hôm đó, “Tiểu ma đầu đó vốn hạ lệnh mang toàn bộ đệ tử môn giết, giết sạch... nhưng, nhưng khi đó dường như có người nói một câu, hần liền hạ lệnh dừng tay”.

“Dường như?” Lời kể không rõ ràng tí mĩ như vậy, ngược lại càng khiến cho người các phái tăng thêm nghi ngờ, không ngừng truy hỏi, “Là ai?”

“Không thấy rõ ràng... phía bên trong kiệu... lời nói tựa hồ là của nữ tử”. Thương thế quá nặng, máu chảy không ngừng, thanh âm và thần trí của đệ tử Không Động Phái đó đều đã trở nên mơ hồ, “Mang diện sa... cho nên, cho nên không nhìn thấy rõ....”

“Ai?” chúng nhân đương chen chúc vây quanh đợi đề hỏi tiếp thì đệ tử kia đã do máu chảy quá nhiều mà ngất đi.

“Nữ tử nào? Nói nhăng nói cuội, tiểu ma đầu kia sao lại vì một câu nói mà thay đổi chủ ý?” Thanh Thành Chương môn Hạ Thiên Tinh bên cạnh đầy giận dữ. Thanh Thành tuy là một trong thập đại môn phái nhưng mấy năm gần đây thế lực mỗi suy vi, lần này vì nghe tin Ma Cung lại tái nhập Trung Nguyên, tự nghĩ môn phái đơn lực nhược, Hạ Thiên Tinh quyết định phong bế đại môn, mang toàn bộ môn hạ đệ tử đến Đình Kiếm các.

“Không sai”. Bên cạnh, đại đệ tử Nga Mi Phái là Thanh Nghi ứng tiếng, nâng kiếm dựng lên, “Đám đệ tử Không Động bỏ chạy này, chúng ta trước tiên phải trông coi nghiêm ngặt, để phòng bên trong có điều trá ngại”.

Bất kể đám đệ tử Không Động toàn thân đầy máu đang phần nộ kháng nghị, trong Giang Hồ Minh đã có mấy người cường bức đưa xuống.

“Dừng tay”. Đột nhiên, một bạch y nhân từ trong đám người bước ra chặn đám người bị thương đang bị cường ép lùi đi, lãnh đạm nói, “Bọn họ không nói dối... trước tiên đưa bọn họ đi trị thương, không nên chậm trễ nữa”.

“Trăm công tử?” Thấy Trầm Tuân lên tiếng, toàn bộ chúng nhân cũng không dám kháng nghị, dù sao danh đầu của thiên hạ đệ nhất kiếm cũng không phải nhỏ, hơn nữa trước mắt y lại là nhân vật được Nghiêm Luy lão minh chủ rất coi trọng. Lập tức, liền có một nhóm người khác bước ra diu những đệ tử Không Động Phái đã khó khăn lắm mới thoát chết đi xuống.

“Trăm hiền đệ, dựa vào điều gì có thể khẳng định được vậy?” Trước mặt mọi người không tiện phản bác ý kiến của Trầm Tuân, nhân cơ hội mọi người tản đi, Nghiêm Luy lão minh chủ gọi Trầm Tuân thấp giọng hỏi, “Người sao có thể dám chắc đám đệ tử Không Động Phái mới chạy thoát không có vấn đề?”

“Là Tiểu Tạ”. Trầm Tuân cúi thấp đầu, trầm mặc một lát, khe khẽ nói một câu dường như là nói với chính mình, “Nàng rút cuộc vẫn còn sống”.

* * * * *

Lại một phiến lá phong bay xuống. Tổ y nữ từ vron tay nhẹ nhàng tiếp lấy, nàng cúi đầu nhìn lá rụng. Cuống lá toàn bộ đều bị đứt gãy, dường như bị đao kiếm vô hình chém qua.

Bên tai có tiếng nhạc thoang thoảng, Tạ Hồng Ảnh quay đầu lại, thoáng thấy bóng thanh y thiếu niên ngồi trên ngọn cây phong.

Lá phong đỏ như lửa, trong đó thấp thoáng bóng người thiếu niên hai mươi tuổi. Vài ngày trước đó, gã cùng Chương môn Không Động Ngô Thâm Từ kịch đấu một trận mà bị thương, giờ đang tước một mảnh lá cây, quán lại để lên môi thổi. Đầu dựa thân cây, hai mắt khép hờ, dường như gã đang hưởng thụ một khoảnh khắc hiếm hoi rời xa giết chóc.

Thế nhưng, cho dù là thời khắc này, trên mình thiếu niên vẫn bảo lưu kiếm khí và sát khí cường liệt, khúc nhạc thổi ra mặc dù nhẹ nhàng, lá phong nằm trong vòng kiếm khí vô hình đều tới tấp rụng xuống tựa như một cơn mưa hồng.

Đứa nhỏ này giống như một dây cung lúc nào cũng đều kéo căng, khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm mà lo lắng.

Mới chưa quá hai mươi tuổi... nhưng võ công như vậy, không ngờ lại hơn bất kỳ người nào nàng từng biết!

Ngày đó trên Hoàng Sơn tuyết đỉnh, ánh tịch dương chậm chậm từ mặt đất thu lại, trước mắt đao kiếm của ma cung tựa như một đại dương, trên lớp sóng lạnh như băng, trắng như tuyết đó phản xạ một chút tia sáng ấm hồng, nàng nghe thấy Ma Cung thiếu chủ kia gọi nàng “Tiểu Tạ tỷ tỷ”, ánh mắt gã màu xanh biếc kỳ quái, nhìn nàng nói: “Nếu nàng thắng, ta để cho nàng đi”.

Lời vừa thốt ra, gã vron mình bay lên, trường kiếm trong tay kéo theo ánh quang mang lạnh lẽo. Đệ tử Ma Cung theo lời chủ nhân phân phó, quả nhiên thực sự đứng một bên quan chiến. Nàng không dám lơ là, mũi chân liên điểm, xuất chiêu mãnh liệt, tựa như một cánh hải yến bay lượn trên ngọn sóng, cùng với thiếu niên trong tay cầm song kiếm Anh Hùng và Hồng Nhan giao đấu.

Thế nhưng võ công của thiếu niên hai mươi tuổi kia lại cao hơn dự liệu ban đầu của nàng rất nhiều.

Kiểm pháp của Phương Chi Giới rất tinh diệu, những chỗ tinh tế lại gần giống với Mộng Tầm Kiếm Pháp của Trầm Tuân, nhưng quái dị nhất là nội lực của gã, trên Anh Hùng kiếm truyền đến một lực đạo quý dị như vậy, mặc dù đã dùng đến Thiên Nhân Quyết, nàng vẫn cảm thấy mỗi lần tiếp của gã một kiếm, huyết khí trong người lại một phen như muốn trào ra.

Điểm yếu mệnh nhất chính là mỗi lần nàng tiếp được một kiếm thì trường kiếm trong tay đều bị vỡ vụn từng tác từng tác một!

Lần đầu tiên linh hội ảnh hưởng giống như khi Trầm Tuân cùng mình đối chiến, nàng chỉ có thể cố gắng dựa vào thân pháp xảo diệu, tránh giao phong chính diện với trường kiếm trong tay gã, mỗi lần bị chặt gãy mất một thanh trường kiếm, nàng lại lập tức từ bên thân của đám đệ tử Ma Cung đoạt lấy một thanh khác. Có lẽ do mệnh lệnh của thiếu chủ nên những tên này không có chút phản kháng nào, để mặc cho nàng đoạt lấy bội kiếm của mình.

Mặc dù như vậy, trường kiếm trong tay nàng vẫn hết cây này đến cây khác đều bị chém gãy. Sau một trăm chiêu, hổ khẩu nàng bị chấn vỡ từa máu, lại thêm trên Hoàng Sơn tuyết đỉnh, phóng mắt nhìn ra cũng không còn một cây kiếm nào có thể dùng được!

Trừ trừ một lát như vậy, trường kiếm như gió, Anh Hùng kiếm của Ma Cung thiếu chủ đã điểm vào bên cổ nàng.

Mi tâm nàng do vận dụng Thiên Nhân Quyết mà trở nên đỏ thắm như máu, đôi diện gần kề, đồng tử của thiếu niên kia cũng bùng lên màu xanh biếc quý dị. Rất lâu sau đó, trước tình thế nàng không một chút tránh né cái nhìn chăm chú của mình, dường như chịu áp lực ngàn cân đè nặng, trường kiếm của Ma Cung thiếu chủ chậm rãi rời khỏi bên cổ nàng, rũ trò xuống đất.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ... ta phải làm thế nào với nàng đây?” Kiếm khí bức người từ bên má nàng thu lại, đôi đồng tử xanh biếc của thiếu niên kia lại là thống khổ mà mờ mịt, thậm chí còn có một tia cầu khẩn, “Ta không thể giết nàng, càng không muốn bắt giữ nàng hay hạ trùng độc với nàng... Tiểu Tạ tỷ tỷ, ta phải làm thế nào với nàng mới được đây?”

Nghe thấy lời nói trẻ con như vậy, Tạ Hồng Ảnh ngược lại có chút sững sờ, nói: “Vậy hãy để cho ta trở về”.

“Không được!” Trong mắt Ma Cung thiếu chủ đột nhiên sắc xanh bùng dậy, sát khí ngập tràn, tựa hồ như gã nghiện răng nói, “Ta không cho nàng đi! Không cho nàng trở về bên cạnh Trầm Tuân! Ta phải giết hắn!”

“Vậy ngươi giết ta trước đi”. Tạ Hồng Ảnh lạnh nhạt nhìn gã, không phải ánh mắt nhìn một địch thủ, mà là ánh mắt của một người trưởng thành nhìn một người trẻ tuổi, nàng tựa hồ không chút nào e ngại tình huống thân lâm tuyệt cảnh như bây giờ, “Ngươi không xuống tay được, vậy để cho bọn chúng giết ta đi”.

“Không được!” Thiếu niên càng khẩn trương hơn, Anh Hùng kiếm trong tay rạch lên phía trước một đường, lạnh lùng nói, “Ai dám giết nàng? Ai dám! Muốn giết nàng, trước tiên phải bước qua thi thể của ta!”

“Tiểu Giới!” Có chút cam chịu, ngược mắt nhìn thiếu niên trước mặt có mấy phần hơi hóm thần kinh, Tạ Hồng Ảnh khẽ thở dài một hơi, chợt nàng nghĩ ra, liền đề nghị, “Như vậy cũng được... nếu ngươi đáp ứng không giết Trầm Tuân, ta sẽ lưu lại đây”.

“Không được!” Tiếng “không được” lần thứ ba như chém đinh chặt sắt từ miệng gã thốt ra, sát khí trong ánh mắt gã tràn ngập, bộc phát ra ngoài, “Ta muốn giết hắn không chỉ là vì báo thù cho đại ca, sư phụ Thiên Tôn Cung Chủ của ta cũng muốn ta nhất thiết phải giết hắn!”

“Thiên Tôn Cung Chủ?” Cái danh tự đã làm chấn động võ lâm hai mươi năm về trước từ miệng của thiếu niên nói ra vẫn khiến cho Tạ Hồng Ảnh giật mình kinh hãi không xiết, không ngờ Trầm Tuân lại là người mà Ma Cung cung chủ muốn giết, nàng kinh ngạc hỏi, “Vì sao lão lại muốn giết Trầm Tuân? Với niên kỷ của Trầm Tuân mà tính ra, y sẽ không thể có quan hệ gì với chuyện hai mươi năm về trước mới đúng!”

“À, à...” Ma Cung thiếu chủ đột nhiên lại nở nụ cười kỳ dị, gã nhìn đối phương, “Tiểu Tạ tỷ tỷ, xem ra, rốt cuộc hắn cũng có một số chuyện giấu nàng rồi đó”.

Tạ Hồng Ảnh ngẩn người, song không chờ nàng tiếp tục hỏi, ánh mắt thiếu niên sáng lên, dường như gã đã nghĩ được một hảo chủ ý nào đó, ngón tay chỉ vào thi thể dưới vách núi, đó là thi thể của đệ tử Hoàng Sơn kiếm phái bị đồ sát ngày hôm trước, bị ném xuống dưới tuyết bích chồng chất lên nhau. Máu từ trên mình đám đệ tử này chảy ra nhuộm hồng thẫm một mảng vách núi.

Đối diện với cảnh máu tanh như vậy, Ma Cung thiếu chủ trong mắt lại có tia sáng hân hoan, gã đề nghị: “Tiểu Tạ tỷ tỷ, thế này có được không? Nếu nàng đáp ứng lưu lại đây thì nàng lưu lại một ngày, ta sẽ giết ít đi một người, như vậy có được hay không?”

Bản thân vốn đã là bại tướng dưới kiếm của đối phương, tùy ý gã chém giết, nàng không nghĩ Ma Cung thiếu chủ trước mặt lại phải cầu khẩn ba phen bốn lượt, còn đưa ra đề nghị như thế.

Ánh sáng của tịch dương dần dần biến mất khỏi mặt đất, trầm ngâm một hồi lâu, trước khi tia sáng cuối cùng biến mất, nàng gật gật đầu.

* * * * *

“Tiểu Tạ tỷ tỷ”. Có lẽ là sát khí không khống chế được, lá cây bên môi gã lại bị thổi rách nát, Ma Cung thiếu chủ không kiên nhẫn ném lá cây trên tay đi, gã quay đầu thấy bên dưới tàng cây tổ y nữ tử đang nhìn gã, trong mắt không che giấu nổi nét tươi cười hoan hỉ, liền vội vàng từ trên cây nhảy xuống, “Nàng đến đó à? Nàng xem, ta tặng nàng lễ vật”.

Trong tay Ma Cung thiếu chủ là một thanh tiểu kiếm, sắc màu thanh bích, hàn khí bức người.

“Đây là Diệt Hồn Kiếm, chân sơn chi bảo của Hoa Sơn Phái, Băng Lân hộ pháp trình lên cho ta đó”. Thiếu niên nhìn Tạ Hồng Ảnh, gã khẩn thiết muốn từ trong đôi mắt lạnh nhạt của nữ tử mà nhìn ra một tia hoan hỉ, “Nàng có thích không?”

“Thích, thực sự là không tệ....- Tựa như trở lại là một nữ hài tử, - nhiều năm không có ai tặng ta lễ vật rồi. Ngươi thực có ý tứ”. Tạ Hồng Ảnh thản nhiên trả lời, nàng mỉm cười, “Bất quá, thấy ngươi thả bốn mươi đệ tử Không Động đó, ta càng thấy vui hơn”.

Tiện tay cầm thanh tiểu kiếm ngắm một chút, nội lực thúc đẩy vào, trường kiếm khẽ ngân lên một tiếng, nàng gật gật đầu, buông thanh kiếm xuống: “Là hảo kiếm, chỉ là không tốt bằng Hồng Nhan kiếm”.

Sắc mặt Ma Cung thiếu chủ ngưng lại, tựa như bị một chậu nước lạnh tạt vào, vẻ hân hoan trong ánh mắt cũng ảm đạm mất, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Không được... Tiểu Tạ tỷ tỷ, những cái khác ta đều có thể cho nàng, nhưng Hồng Nhan kiếm thì không thể”.

Ngừng lại một chút, thiếu niên không che giấu được nét lo nghĩ và bi ai trong ánh mắt: “Ngày đó trên Hoàng Sơn, dùng một cây kiếm bình thường, tỷ tỷ cũng có thể đấu với ta ngoài mấy trăm chiêu, nếu như trong tay có Hồng Nhan kiếm, Tiểu Tạ tỷ tỷ... nếu nàng muốn đi, ta sợ ta cũng không ngăn cản nàng được”.

Tạ Hồng Ảnh bỗng nhiên quay đầu, thần sắc vẫn lạnh lùng không thay đổi, nhìn thiếu niên trước mặt: “Tiểu Giới, ngươi xem ta là loại người gì? Ta đã đáp ứng ngươi, chỉ cần mỗi ngày ngươi giết ít đi một mạng, ta sẽ lưu lại đây, ta là người nói lời sẽ giữ lời!”

Tựa như một đứa nhỏ bị giáo huấn, một thiếu chủ Ma Cung hô mưa gọi gió, giết người như trở bàn tay, trong nhất thời vậy mà lại không dám phản bác, chỉ cúi thấp đầu xuống, thế nhưng đôi mắt lại ánh lên tia sáng vui mừng.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ....” Một lát sau, thiếu niên dường như cố lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên, “Nàng gả cho ta có được không?”

Bị hỏi một câu bất ngờ như vậy khiến nàng lại càng hoảng hốt, Tạ Hồng Ảnh ngẩn người ra, trên khuôn mặt vừa mới kết vầy lại không nhìn được cười, nụ cười này khiến cho nàng bị đau đến tận tim phổi, nàng liền vội vàng ngưng nét mặt lại, nhìn hải tử kia: “Ngươi thực thú vị, đừng nói giỡn nữa”.

Ngữ khí khinh thị như vậy khiến cho Ma Cung thiếu chủ đột nhiên phần nộ, gương mặt thiếu niên biến thành màu trắng xanh, âm thầm cắn chặt răng. Khi Tạ Hồng Ảnh xoay người muốn đi thì đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, nàng bị kéo một cái khiến cả người lao đảo.

Tạ Hồng Ảnh vốn dĩ đã tức giận, thế nhưng mới quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên sáng lên rất đáng sợ, trong lòng cũng ngầm kinh hãi. Tay của thiếu niên lạnh đến kinh người, Tạ Hồng Ảnh chỉ cảm thấy cổ tay bị nắm như muốn nát ra.

“Ta, không, phải, là, nói, giỡn!” Ánh mắt của Ma Cung thiếu chủ đột nhiên biến thành màu xanh thẫm, gã gần từng tiếng một, hữu thủ lôi ra một vật từ trên cổ, “Nàng xem! Đây là cái gì? Mười năm rồi... đã mười năm rồi!”

Tổ y thiếu nữ kinh ngạc hồi tưởng lại, mục quang ngưng đọng vào một chỗ, linh châu giữa cổ áo màu xanh phát ra ánh sáng nhu hòa.

“A... ngươi, ngươi còn mang theo nó?” Tạ Hồng Ảnh hơi run lên, bật thốt ra, nhưng ánh mắt cũng không nén trầm tĩnh được nữa, nhìn thiếu niên hai mươi tuổi trước mặt, gã đúng là đã thừa nhận.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ, nàng không trách ta hủy đi một bên khuôn mặt nàng đấy chứ?” Thấy nàng trầm ngâm không nói, Ma Cung thiếu chủ càng gấp gấp nắm chặt tay nàng hơn, ngón tay lạnh như băng, thanh âm bởi vì khản trương mà đã khê run rẩy, “Đó là ta đáp ứng đại ca ta mà làm! Ta cũng không ngờ đó lại là độc dược! Ta thực sự không biết!... Nếu như tỷ tỷ không tha thứ cho ta, vậy ta cũng tước đi một nửa bên mặt của mình, có được không?”

Không chờ Tạ Hồng Ảnh trả lời, một tay vẫn đang lôi kéo nàng, tay kia cấp tốc chụp Diệt Hồn Kiếm lên.

“Dừng tay!” Tạ Hồng Ảnh mắt thấy không ổn, nàng xuất thủ nhanh như điện, trong nháy mắt đã chụp lấy cổ tay của Ma Cung thiếu chủ, hữu thủ của gã thì lại nóng như lửa. Mặc dù như vậy, Diệt Hồn Kiếm cũng đã rạch một đường máu trên má gã, nữ tử trong mắt vốn luôn lãnh đạm cũng không che giấu được nét kinh hãi, “Trời!... Tiểu Giới, ngươi điên rồi? Lấy tính mạng ra chơi đùa sao?”

“Ta không điên! Ta không phải chơi đùa!” Cũng nhìn không nổi nữa, thiếu niên hô to một tiếng, dùng lực tránh thoát khỏi tay nàng, “Đừng luôn luôn coi ta là một đứa con nít! Ta hai mươi tuổi rồi, ta không phải là một đứa nhỏ! Ta thích nàng, mười năm rồi, đã mười năm rồi!”

“Vậy, ngay từ đầu đã là không đúng rồi”. Không bị ngữ khí kịch liệt như vậy lay chuyển, Tạ Hồng Ảnh buông tay thiếu niên ra, nhưng đồng thời cũng giăng tay mình ra khỏi tay thiếu niên, lạnh nhạt trả lời, “Khi mười tuổi ngươi hãy còn nhỏ, người trong mắt ngươi không phải chân chính là ta mà chỉ là ảo tưởng”.

“Cảm giác của bản thân ta không cần nàng phải thay ta phán đoán!” Ma Cung thiếu chủ ánh mắt lại biến thành màu xanh biếc, gã dùng lực chụp lấy tay nàng, không cho nàng tránh thoát, song ngữ lại kiên định như thiết, dường như không quan đến điều gì nữa, “Tỷ tỷ, nàng gả cho ta đi! Hãy thích ta! Ta sẽ đối tốt với nàng!”

“Sao có thể như vậy...” Nàng lại nở nụ cười có chút đành chịu, Tạ Hồng Ảnh lắc lắc đầu, dường như không biết phải nói gì với thiếu niên cổ chấp này mới hay, “Ta lớn hơn ngươi tám tuổi! Tiểu Giới trong ký ức của ta luôn luôn là một đứa nhỏ mười tuổi... xin lỗi, ta không thể tiếp thụ được”.

Câu trả lời như vậy khiến cho sắc mặt Ma Cung thiếu chủ liền tái nhợt, dường như bị một lợi kiếm vô hình chém qua khiến lá phong ào ào đổ xuống, thế nhưng mới bay đến gần thân hình gã ba thước liền bị chém nát bầy.

“Có phải là... có phải là Trầm Tuấn không? Có phải là bởi Trầm Tuấn!” Trong mắt Ma Cung thiếu chủ phát ra ánh sáng đáng sợ, gã cười lạnh, “Mười năm trước, hắn từ tay đại ca mà đoạt nàng đi, mười năm sau còn muốn đoạt nàng từ chỗ của ta! Ta sẽ giết hắn... ta phải giết chết hắn! Tên khốn kiếp đó, căn bản không nên sống trên đời này!”

Màu xanh trong mắt càng lúc càng đậm, thế nhưng sắc mặt của thiếu niên lại càng lúc càng trắng bệch, gã cười lớn, nói đến dữ tợn như vậy, tay gã cũng không tự chủ được mà rung lên. Ma Cung thiếu chủ cũng có chút sợ hãi, liền dùng tả thủ giữ lấy hữu thủ, thế nhưng càng rung càng mãnh liệt, “Keng” một tiếng, hữu thủ không ngờ lại không cầm được Diệt Hồn Kiếm, rơi xuống đất.

“Tiểu Giới?” Chứng kiến sắc xanh trong mắt thiếu niên tựa hồ mất đi sự không chắc, Tạ Hồng Ảnh biết có điều không ổn, nàng đột nhiên nhớ đến, vừa rồi hai tay trái phải của thiếu niên này, một bên thì lạnh như băng, một bên lại nóng như lửa! Trong lòng đột nhiên có cảm giác không lành. Nhưng không đợi nàng đến gần, Phương Chi Giới lại đột nhiên lao đảo từng bước thối lui, dường như có thứ gì đó đang xé rách thân thể gã, thân sắc thật đáng sợ.

“Tiểu Giới, Tiểu Giới!” Nàng thấy thân sắc thống khổ trên khuôn mặt thiếu niên, không kìm được chạy qua xem, thế nhưng trước khi nàng ôm lấy gã, gã cũng đã ngã xuống, thân thể gã, một bên lạnh như băng một bên lại nóng như lửa.

“Tiểu Tạ, Tiểu Tạ tỷ tỷ...” Bởi vì đau đớn, trong khoảnh khắc tối hậu khi thần trí hoảng hốt, gã không tự kìm hãm được mình, chụp lấy bất cứ thứ gì có thể nắm được, gã dùng sức thêu thào gọi tên nàng, thân thể run rẩy vì đau đớn, “Ta sắp chết rồi”.

“Ngươi sẽ không chết, sẽ không chết đâu”. Ngón tay gã bấu lên mu bàn tay nàng một vệt máu, Tạ Hồng Ảnh trở tay chụp lấy tay thiếu niên, liên tục an ủi, thế nhưng cảm giác thân thể thiếu niên trong lòng băng hóa giao tiên, trong mắt nàng cũng dần dần có ý lo lắng.

“Ta thấy hắn ngồi trong sông băng vận khí luyện kiếm, hiển nhiên là đã có dấu hiệu nhập ma, một nửa bên người thì băng tuyết chất đóng, một nửa bên

người thì nước sông đang khe khẽ sôi sục bốc lên! Băng Hỏa Lưỡng Tương Tiên. Xem ra hơn phân nửa là trong khi hẩn tu tập nội công đã bị nhầm đường”.

Tình trạng trước khi chết của Phương Chi Mân được Trầm Tuân miêu tả lại một lần nữa vang lên bên tai nàng, tay của Tạ Hồng Ảnh run lên, nàng nhanh chóng nâng đầu Phương Chi Giới từ trong lòng dậy, ngón tay chia ra đặt trên hai bên tả hữu Thái Dương Huyệt, bên dưới Thái Dương Huyệt huyết mạch đang ừng ực sôi sục, tựa hồ như muốn phá vỡ da thịt mà trào ra. Trạng thái lạnh như băng và nóng như lửa tương kích nhau khiến nàng thấm kinh hãi. Có lẽ là do hôm trước kịch đấu liên mấy phen cho nên dẫn phát bệnh chứng đã ủ lâu ngày trong cơ thể thiếu niên.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ, Tiểu Tạ tỷ tỷ...” Dường như không có một chút lo lắng cho tình hình bản thân lúc này, lại sợ bị thiếu nữ bên cạnh sẽ thừa cơ bỏ đi, thanh âm của Ma Cung thiếu chủ nhân vì đau đớn mà đứt quãng, thế nhưng bàn tay lại nắm thật chặt lấy cổ tay nàng, không chịu buông lỏng một chút nào, “Ta sắp chết rồi”.

“Đừng nói lung tung.” Tạ Hồng Ảnh gắng sức lôi một tay ra, đặt trên hậu tâm gã, mi tâm hiện lên hồng ảnh, nàng âm thầm vận khởi Thiên Nhân Quyết, “Người sẽ không việc gì, Tiểu Giới. Trước tiên đừng nói nữa”.

Dưới tàng cây phong, lá phong đỏ tán loạn bay như mưa, Hỏa Dục, Băng Lân hai đại hộ pháp nghe thấy tiếng mà vội vã chạy đến, thấy hai người tựa vào nhau ngồi dưới gốc cây. Thiếu chủ sắc mặt trắng xanh bất định, dường như đang say ngủ, lặng lẽ dựa vào lồng ngực của nữ tử mang diện sa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đời này biết rơi lệ

Trong gian phòng tĩnh lặng đến ngạt thở, Tạ Hồng Ảnh nhìn thiếu niên đang ngồi trị thương trên giường, sắc mặt quan thiết. Hai vị hộ pháp Băng Lân và Hỏa Dục thần sắc đều thận trọng, đôi mắt nhìn chăm chú vào hành động của ngoại nhân bên cạnh là nàng, hiển nhiên như lâm đại địch vậy.

Ước chừng qua một tuần hương, máu đen từ đầu ngón tay chảy ra càng lúc càng ít dần, Ma Cung thiếu chủ thần sắc cũng dần dần giãn ra, ngón tay rung lên, linh xà cắn đầu ngón tay của gã dường như cũng đã căng bụng, bộ dáng uể oải mà nhả niêng, “bộp” một tiếng rơi lại vào trong đỉnh, hai vị hộ pháp thở phào một hơi nhẹ nhõm, lập tức tiến lên, nhanh chóng đẩy nắp mộc đỉnh lại, rồi lui xuống.

“Sur phụ người sao lại dạy người loại võ công này?” Chứng kiến quá trình liệu thương tà dị như vậy, Tạ Hồng Ảnh không nhịn được liền hỏi, “Đây là lần thứ mấy rồi? Mỗi lần như vậy chất độc đều sẽ lưu lại trong cơ thể người à? Đây là đang âm thầm chỉ khát [1] đó!”

“Qua một ngày lại một lần...” Bộ dáng hơi uể oải, thiếu niên mở tròn mắt, màu xanh quý dị trong mắt đã biến mất hết, hai đôi đồng tử đen nhánh nhìn không thấy đáy, hoàn toàn không giống với một người mới hai mươi tuổi, khẽ nở nụ cười, gã miễn cưỡng xuống đất, “Sur phụ nói, nếu như ta muốn thắng được Trầm Tuân, không thể không luyện loại Thiên Ma đại pháp này, tỷ tỷ, nàng cho rằng chỉ mới mười năm ta phải luyện như thế nào mà đến được bậc này ư? Ta chung quy không phải là loại thiên tài giống như nàng và đại ca ta”.

“Tiểu Giới”. Nhìn một thân bạch y thiếu niên, thân mình bạc nhược như vậy nhưng ánh mắt lại cố chấp như thế, Tạ Hồng Ảnh thở dài một hơi, khẽ kêu lên một tiếng, song lại không biết phải nói gì mới hay. Một hồi lâu sau nàng mới nói: “Người không thể tiếp tục luyện nữa, Chi Mân... Ca ca người cũng bị chết như vậy, người có biết không?”

“Nói bậy! Ca ca ta là bị Trầm Tuân giết!” Ma Cung thiếu chủ thân mình run lên, lớn tiếng phản bác.

Tạ Hồng Ảnh nhìn gã, nàng khe khẽ lắc đầu: “Không, y cũng bị tẩu hỏa nhập ma như vậy mà chết. Khi Trầm Tuân đến, muốn cứu y, nhưng lại không thành công. Ta không gạt người, người nhớ cẩn thận lại tình huống ca ca người mấy ngày trước khi chết có giống với người hôm nay không? Sur phụ người thật là tâm địa độc ác, muốn các người luyện loại công phu phải mang tính mạng ra đánh đổi!”

“Nói bậy... nói bậy!” Thiếu niên phản bác, ngữ khí mặc dù cứng rắn, nhưng thần sắc trong đồng tử đã bắt đầu dao động, “Ca ca lợi hại như vậy, sao có thể tẩu hỏa nhập ma mà chết được? Nhất định là Trầm Tuân... nhất định là Trầm Tuân giết huynh ấy!”

“Trầm Tuân cũng giống như ta, đều không phải hạng thấy người lâm nguy mà hại”. Tỏ ý nữ tử lãnh đạm nhìn thiếu niên, mở miệng, “Ta nhập giang hồ mười mấy năm, xem người cũng không tính là ít, y là nam nhân hiếm thấy trong mấy người có thể xứng với một chữ ‘Hiệp’.”

“A, a a...” Nghe Tạ Hồng Ảnh tán tụng như vậy, đang cúi đầu, Ma Cung thiếu chủ đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng, cười đến quái dị, y chợt ngẩng mặt lên nhìn tỏ ý nữ tử, “Hiệp? Buồn cười chết ta mất, Tiểu Tạ tỷ tỷ, nàng có biết hẩn giấu giếm nàng bao nhiêu chuyện không! Nàng có biết hẩn...”

Dường như lời vừa ra đến cửa miệng thì lại kiềm chế mà nuốt xuống, giữa đôi hàng lông mày của thiếu niên có thần sắc lo lắng không yên, gã dùng lực quăng chiếc gối ngọc nát vụn trên mặt đất: “Mẹ nó! Sur phụ kiêng kỵ, không cho ta nói chuyện này! Tiểu Tạ tỷ tỷ, ta chỉ hỏi nàng, đối với hẩn mười năm về trước, nàng biết được bao nhiêu?”

Tạ Hồng Ảnh trong lòng thoáng rung động, trong nhất thời nàng không trả lời được.

Ma Cung thiếu chủ càng cười lạnh, trong mắt không che giấu được hận ý: “Còn nói cái gì là đại hiệp! Năm đó hẳn làm thế nào mà ly gián nàng và ca ca ta? Nếu như không phải bởi vì hắn, ca ca ta sao có thể bị người trong thiên hạ xem thường. Phương gia chúng ta sau đó cũng sẽ không đến mức bị cừu gia truy sát diệt môn! Loại người như vậy, căn bản không nên để cho hắn được sống!”

“Cái gì?” Lần đầu tiên nghe được tin tức về việc Phương gia biến mất khỏi giang hồ, Tạ Hồng Ảnh không nén được biến sắc, kinh hoàng hỏi, “Nhà các người sau đó...”

“Ca ca sau khi bị nàng đánh bại, giống như trở thành phế nhân”. Sắc mặt Phương Chi Giới lại trở nên trắng bệch, mắt nhìn Tạ Hồng Ảnh, trong mắt đầy bi ai lẫn thống khổ được tích tụ từ lâu, vẻ mặt này khiến gã cũng lại lần nữa không giống với thiếu niên mới hai mươi tuổi, “Cừu gia kết oán với ca ca khi trước đã nhân cơ hội đó mà tìm đến cửa, toàn gia chúng ta chỉ đành bỏ chạy ra miền tái ngoại, cuối cùng vẫn không chạy thoát, cha, mẹ, đại nương, bá bá, muội muội, từng người từng người bị giết...”

“À?” Tạ Hồng Ảnh thờ ơ hất ra một hơi, sắc mặt cũng trắng như tuyết. Mười năm trước, sau khi tỷ kiếm đánh bại Phương Chi Mân, nàng cũng trải qua một thời gian cõi lòng như đã chết, chờ đến khi khôi phục lại thì đã không còn tin tức của Phương gia nữa, không ngờ năm đó trong một khoảng thời gian ngắn mà đã xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Nếu như... nếu như năm đó nàng chịu lưu ý đến việc bên ngoài một chút, không đắm chìm trong bi thống của bản thân mình, nếu như nàng hỏi thăm một chút tình huống của Phương gia khi đó ra sao, thì nàng sẽ đâu thể dễ dàng cho Phương gia bị đuổi giết mà thờ ơ được?

Đại bá, bá mẫu, Tiểu Giới, Tiểu Giác... mặc dù đã cùng Phương Chi Mân đoạn tuyệt, thế nhưng thủy chung những người đó vẫn là những người nàng quan tâm.

Ma Cung thiếu chủ cúi đầu, ngón tay vuốt ve Anh Hùng kiếm bên cạnh giường, thần sắc khổ sở, “Người bị giết cuối cùng là cha, người vì bảo vệ ta và đại ca mà bị cừu gia chém nát thành một khối vụn... khi đó ta cho rằng hết thấy đều đã kết thúc rồi, đại ca ta vốn một mực si si ngốc ngốc, khi nhìn thấy máu tươi của cha phun ra, cuối cùng huynh ấy cũng rút kiếm đứng lên!”

“Ngày hôm đó, tuyết thật lớn làm sao... Ta rất lạnh,瑟瑟 nhìn đại ca tựa như điên cuồng chém cừu gia từng tên từng tên một thành tám mươi khúc, nhưng có tác dụng gì chứ? Cha mẹ vĩnh viễn đều không trở lại... biểu tình của ca ca khi đó giống như điên cuồng, thế nhưng huynh ấy nhìn ta, đối với ta từ trước cho đến lúc đó chưa bao giờ trọng thị, huynh ấy nói: Phương gia chỉ còn lại hai người chúng ta, vô luận thế nào cũng phải đi tìm tên khốn nạn Trầm Tuấn báo cừu!”

“Sau đó chúng ta bị lạc đường trong tuyết địa, ta vừa lạnh lại vừa đói, ngất đi. Ca ca để ta ngậm Định Hồn Linh Châu trong miệng, bảo trụ tâm mạch. Ta biết, chỉ cần có ca ca ở đó, huynh ấy không có chuyện gì không làm được, ta quyết sẽ không chết, khi tỉnh lại thì phát hiện ca ca đã mang ta đến Đại Quang Minh cung, huynh ấy đã bái Thiên Tôn Cung Chủ làm sư phụ”.

Tạ Hồng Ảnh kinh ngạc lắng nghe lời kể từ miệng thiếu niên, trước mắt dường như lại thấp thoáng hiện lên khuôn mặt của Phương Chi Mân: thiếu niên anh tuấn như vậy, tươi cười hồn hậu, thâm tình vô hạn mà nhìn mình. Thân hình nàng run lên, không tự chủ được, lao đảo lùi về phía sau, ngồi xuống ghế tựa, nói không ra lời.

“Thiên Tôn Cung Chủ đó nói, chỉ cần luyện thành môn Thiên Ma đại pháp này là sẽ có thể thắng được Trầm Tuấn, đại ca luyện tập như điên, mỗi ngày đều ngâm mình trong sông băng... kết quả, huynh ấy còn chưa luyện thành thì đã chết!” Đôi mắt của Ma Cung thiếu chủ lại lần nữa biến thành màu xanh, sát khí đằng đằng phát ra, “Cung chủ từ hai mươi năm về trước sau khi bị đám người Trung Nguyên đánh bại thì không còn khả năng tập lại võ công nữa, cho nên người mang hy vọng ký thác lên người ca ca ta. Sau khi ca ca ta chết, người rất thất vọng, nhưng là ta đến nói với người, còn có ta nữa! Người hãy thu ta làm đồ đệ! Ta tuổi còn nhỏ, toàn tâm luyện tập nhất định sẽ lợi hại hơn ca ca mình!”

Ma Cung thiếu chủ ngẩng đầu lên, nhìn sắc diện như tro tàn của Tạ Hồng Ảnh, gã khẽ nở nụ cười, trong nụ cười đó mơ hồ có tia sáng thâm khắc: “Tiểu Tạ tỷ tỷ, bây giờ nàng cũng nhìn thấy rồi, ta có phải là so với ca ca còn lợi hại hơn không? Ta muốn theo phân phó của ca ca và sư phụ, đến giết chết tên Trầm Tuấn kia.... nàng nói, hẳn có thể là đối thủ của Anh Hùng kiếm và Thiên Ma đại pháp không?”

“Tiểu Giới...” Chứng kiến gương mặt thanh tú tái nhợt như vậy, thấy khoe miệng gã đã mất đi huyết sắc, vẻ mặt tựa cười mà không phải cười, Tạ Hồng Ảnh khe khẽ gọi một câu, nàng vươn tay vuốt ve tóc mai của thiếu niên, bỗng nhiên không nói ra lời.

Ma Cung thiếu chủ đưa mắt nhìn nàng, tổ y thiếu nữ này che mặt bằng một lớp diện sa, mái tóc nhẹ nhàng rủ xuống. Cũng không biết thế nào, trên người nàng luôn luôn có một cảm giác rất ấm áp, rất thanh bình, khiến cho người ta bất tri bất giác đều mong muốn được dựa vào.

Gã vốn phải hận nữ tử đã phản bội đại ca này... nhưng mà, từ khi còn nhỏ, lần đầu tiên mới nhìn thấy nàng, gã đã vĩnh viễn không có cách gì để hận nàng.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ”. Ngón tay nàng đang vuốt ve mái đầu gã, ánh mắt tràn ngập huyết tinh và thâm khắc của thiếu niên đột nhiên bỗng trở nên âm trầm, gã cup mắt xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu ta giết chết Trầm Tuấn, nàng sẽ rất thương tâm phải không? Nàng vì cái gì, vì cái gì mà thích hắn như vậy? Ca ca của ta chẳng lẽ không tốt sao?”

“Tiểu Giới”. Bàn tay của Tạ Hồng Ảnh dừng lại một chút, đặt lên bờ vai gầy yếu của thiếu niên, dường như hạ một quyết tâm rất lớn, “Ta mang chuyện mười năm trước kể lại cho người... vốn vẫn không muốn nói cho người, thế nhưng người đã lớn rồi, ta nghĩ hẳn là người có thể tự mình đủ sức phán định, Lai Thâm là nơi mà năm đó chuyện giữa ba chúng ta phát sinh...”

Lúc này đây, Nga Mi phái đang bị công kích, mọi người trong Giang Hồ Minh rốt cuộc có thể kịp đến trước khi Ma Cung rút đi. Một tràng huyết chiến xảy ra, cuối cùng, Nga Mi không rơi vào tai họa diệt môn giống như các phái Hoa Sơn, Hoàng Sơn. Mặc dù sau đó mọi người trong Giang Hồ Minh kip

đến cứu thoát những đệ tử còn lại của Nga Mi Phái, thế nhưng Chương môn Diệu Tuyệt sư thái đã bị Ma Cung thiếu chủ bắt đi, sống chết không rõ.

“Cứ thế này thì không thể được”. Bên ngoài mưa tí tách rơi xuống, trộn lẫn với tiếng khóc thảm của Thanh Nghi và các đệ tử Nga Mi Phái. Mắt thấy các đệ tử của Giang Hồ Minh mặt loang đầy máu, Trầm Tuân thu trường kiếm vào bao, khẽ thở dài nói một câu: “Thập đại môn phái ở chỗ sáng, Đại Quang Minh cung ở trong tối, chúng ta nếu cứ chạy khắp nơi tứ xứ để cứu viện như thế này, sớm muộn cũng sẽ bị gục ngã”.

“Nhưng Giang Hồ Minh cũng không thể thấy chết không cứu!” Mấy tháng nay liên tục ác chiến, Nghiêm Luy lão minh chủ cũng đã mệt mỏi, sắp không thể gắng chống chịu được nữa, Nghiêm Linh Nhi ở một bên đâm lưng cho gia gia, lão nhân ho khan một tiếng rồi bất đắc dĩ lắc đầu, “Trầm hiền đệ, người nói còn có biện pháp gì nữa! Người trong Ma Cung hành động nhanh như quỷ mị, một kích liền bỏ đi, xuất quỷ nhập thần, chúng ta ngoại trừ chạy từ phía cứu hỏa ra thì còn có thể làm thế nào được?”

“Trực tiếp tiêu diệt nguồn lửa!” Trầm Tuân cúi đầu, thần sắc trong mắt nhất thời có chút kỳ dị, “Ta đi tìm Phương Chi Giới, lần này hẳn trở lại Trung Nguyên, cảm hận nhất chính là ta. Ta cùng với hắn quyết chiến, một đối một để kết thúc chuyện này, nói không chừng có thể khiến cho thương vong lẫn nhau thấp nhất”.

“Ai da! Võ công của hắn kinh người như vậy, vạn nhất...” Nghiêm Linh Nhi nghe y nói như vậy thì không kim được mà kinh hô.

Thế nhưng Nghiêm lão minh chủ ngăn tôn nữ dự đoán điều không may đó lại, ánh mắt nặng trĩu nhìn Trầm Tuân, thở dài: “Trầm Tuân hiền đệ, người không phải là người trong Giang Hồ Minh, cũng không muốn tiếp nhận chức vị Minh chủ, lại để cho người xa mệnh bảo hộ, lão hủ sao có thể làm như vậy được....”

“Nghiêm lão bá, đừng nói vậy”. Bạch y nam tử cúi mình xuống nhìn lão nhân, ánh mắt biểu lộ sự quan thiết, nhưng nơi khóe mắt cũng đã xuất hiện một vài nếp nhăn nhỏ, “Lão bá đã biết vì sao ta không đáp ứng tiếp nhận chức Minh chủ, mười năm nay lão bá giúp ta giấu kín bí mật đó, để ta có thể dung thân ở võ lâm Trung Nguyên, ta thiếu nợ đại ân của người chưa báo, khó khăn lần này, hãy để cho ta vì người mà hóa giải!”

“Trầm hiền đệ....” Nghiêm lão minh chủ nhất thời cũng có chút nghẹn lời, ngừng một chút, ngón tay lão run rẩy nắm lấy cánh tay của bạch y nam tử, “Nhưng Tạ cô nương còn đang ở trong tay Ma Cung, người trong tay lại không có binh khí sắc bén có thể địch nổi Anh Hùng kiếm... khó khăn đã như vậy, người, người có mấy phần nắm chắc có thể thắng được thiếu chủ kia?”

“Có một phần nắm chắc cũng phải tận hết mười thành nỗ lực”. Ánh mắt của Trầm Tuân vẫn bình thản như trước, hoàn toàn không để ý đến sinh tử, võ võ mu bàn tay lão nhân, ánh mắt vẫn lãnh định như sắt đá, “Nghiêm lão minh chủ, xin người phát giang hồ lệnh cho ta, triệu cáo thiên hạ, nói: Trầm Tuân khiêu chiến với Tây Vực Đại Quang Minh cung thiếu chủ Phương Chi Giới, mười lăm tháng sau, một người một kiếm sẽ chờ hắn trên Trại Bích lâu ở Lâm An, đến khi đó toàn bộ ân cừu sẽ kết liễu!”

Ngừng một chút, bạch y nam tử khóe miệng hơi khẽ giật, chậm rãi nói thêm một câu, “Nếu như hắn không dám đến, vậy chẳng khác nào trước mặt mọi người trong thiên hạ thừa nhận thất bại với ta, đại ca Phương Chi Mân của hắn mười năm trước đã trước mặt thiên hạ chúng nhân mà mất hết cả mặt mũi, hy vọng lần này hắn sẽ không để cho Phương gia thêm một lần mất mặt!... Cảm phiền người thêm câu nói này của ta vào chiến thư”.

Thật kinh ngạc khi một người vốn luôn nhất mực ôn nhã thanh đạm như Trầm Tuân lại nói ra một câu sắc lạnh như vậy, thế nhưng không chờ Nghiêm Luy lão minh chủ mở miệng, dường như không thể mệt mỏi hơn được nữa, Trầm Tuân nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, làm như ra hiệu: “Không cần hỏi nhiều”, rồi ly khai khỏi đám người trong Giang Hồ Minh, lẳng lặng một mình ngồi riêng một chỗ.

“Gia gia! Người xem Trầm đại ca hôm nay có phải là rất kì quái không?” Nghiêm Linh Nhi lo lắng nhìn Trầm Tuân một mình rời đi, mơ hồ cảm giác được dư vị mệt mỏi nặng nề trên mình y, lay lay gia gia, nài nỉ hỏi, “Gia gia, huynh ấy nói người đã giúp đỡ huynh ấy bảo vệ bí mật mười năm nay, cho nên hôm nay mới muốn báo đáp người, rốt cuộc đó là bí mật gì vậy?”

Nghiêm Luy lão minh chủ trong mắt cũng đã có chút mờ đục, nhưng là ánh mắt buồn bã bất lực, lão ngờ ngác đưa mục quang hướng ra bầu trời xám trắng bên ngoài đang mưa xuống, không để ý chút nào đến câu hỏi nũng nịu của tôn nữ mà lão luôn luôn yêu quý.

Ngơ ngẩn nghe mưa một hồi lâu, dường như đang bắt gặp hồi tưởng lại bao nhiêu ân oán ngày xưa, lão nhân chỉ thở dài một tiếng, tự mình lầm bầm: “Bi hoan ly hợp thấy vô tình, bỏ mặc ngoài hiên giọt nhỏ đèn bình minh. Bi hoan ly hợp thấy vô tình... bi hoan ly hợp thấy vô tình! [2]”

* * * * *

Đồng thời khi đó, trong một viện lạc [3] mưa cũng đang rơi, một cuộc chuyện trò khác diễn ra trong yên bình và hờ hững lại là giữa tổ y nữ tử và thanh y thiếu niên, giọng nói ôn nhu cùng tiếng mưa tí tách đồng thời chậm rãi vang lên trong không trung.

Tiểu Giới, ca ca người xác thực là kỳ tài trăm năm mới thấy. Đáng tiếc là về thiên phú học kiếm mà nói, hắn còn kém ta một bậc.

Khi mười tám tuổi hắn gặp ta, khi đó kiếm thuật của chúng ta còn không phân cao thấp, cả hai đều ái mộ và hâm mộ lẫn nhau, tính khí thiếu niên, không chịu bình thường, chúng ta phân biệt đoạt được Anh Hùng kiếm và Hồng Nhan kiếm.

Thế nhưng qua một năm, mặc dù thường xuyên cùng nhau luyện kiếm, song tiến bộ của hắn đã kém so với ta... người không cần phải kinh ngạc, ta không có nói quá. Đúng vậy, năm đó hắn mười chín tuổi, cũng là khi ta theo hắn đến bãi phóng gia đình người, về kiếm thuật mà nói, ta đã cao hơn hắn.

Bất quá, ta cho tới bây giờ chưa từng để lộ điểm này trước mặt người khác, thậm chí còn hết sức thu liễm kiếm pháp của mình, để cho mọi người cảm thấy hắn, Phương Chi Mân mới chân chính là đệ nhất cao thủ trong lớp trẻ tuổi.

Tiểu Giới, ta là một nữ hài tử thông minh, cho dù là khi tuổi trẻ lỗ mãng... người khác nếu như biết Anh Hùng kiếm không bằng Hồng Nhan kiếm thì sẽ nhìn hấn như thế nào? Ta dù sao cũng chỉ là nữ hài tử, cho dù có siêu quần bạt tụy đến mức nào đi nữa, thế nhưng sao lại có thể lợi hại hơn tình lang của mình được?

Người hấn cũng đã biết, Chi Mân, hấn rất kiêu ngạo, phi thường kiêu ngạo. Nhưng hấn biết rõ trong lòng là ta nhường hấn, song thủy chung lại không nói gì, làm như không hề hay biết vậy.

Vốn chuyện cũng vẫn cứ như vậy... Ta vẫn luôn che đậy thực lực chân chính của mình, giúp cho Chi Mân bảo toàn thể diện, bởi vì khi đó ta thương hấn! Chi cần hấn tốt, hấn vui vẻ, hấn rạng rỡ, ta còn cần gì nữa? Chấp nhận ở dưới hấn, ta cũng không có điều gì không vui cả, phải vậy không?

Sau đó, trong giang hồ lại đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi tự xưng là đến từ Mạt Lăng, đúng y là Trầm Tuân.

Một lần ngẫu nhiên gặp nhau, vì một hộp mai hoa tô mà ta đã cùng với y đánh một trận, lại đấu thành bình thủ, nên biết rằng, khi đó trong tay ta đang cầm Hồng Nhan kiếm, nhưng thanh bội kiếm của y còn thua xa mới bằng được kiếm của ta.

Khi đó ta đã nghĩ, nguy rồi, Chi Mân chỉ sợ cũng sẽ không thể trở thành thiên hạ đệ nhất được nữa.

Quả nhiên, trên đại hội tỷ kiếm tại Giang Hồ Minh, ở vòng đầu tiên ta đụng phải y, kết quả vẫn là đấu thành bình thủ. Trở về, Chi Mân đứng ngồi không yên, hấn cũng đã nhìn ra, nếu như bản thân hấn gặp phải Trầm Tuân kia, chỉ sợ không phải là đối thủ.

Ta cũng rất khản trương, nhưng vì võ nghệ không bằng người thì còn có biện pháp gì?

Ta vốn đã định chủ ý, trong trận trung kết, sẽ không lộ hết bản lĩnh mà thua bởi Chi Mân. Như vậy, hấn sẽ là thiên hạ đệ nhất kiếm, thế nhưng, lúc này lại có Trầm Tuân kia, cho dù ta có nhường, chỉ sợ cuối cùng Chi Mân vẫn phải thua! Chi Mân tính tình kiêu ngạo như vậy, từ nhỏ chưa một lần gặp phải thất bại, điều này hấn làm sao có thể chịu đựng nổi!

Đêm đó, ta trong lòng lo lắng không ngủ được, thế rồi muốn trở dậy đến khuyên hấn tìm cớ, thoái lui khỏi trường tỷ kiếm.

Kết quả... nửa đêm hôm đó, khi ta đến thì lại nghe thấy Chi Mân đang cùng gia nhân bí mật trừ mưu: Nguyên lai hấn vì muốn có thể thuận lợi đoạt lấy danh xưng thiên hạ đệ nhất kiếm, đang an bài một mưu kế thâm độc để đối phó với Trầm Tuân, khiến cho y không thể tham gia được đại hội tỷ kiếm.

Tiểu Giới! Nghe ta nói! Ta không lừa ngươi, ngươi phải nghe ta nói xong chuyện về mười năm trước! Đừng ngắt lời ta!

Ta mặc dù biết hấn ngày thường luôn kiêu ngạo, không chịu bị người khác xem thường một chút nào, thế nhưng vô luận thế nào cũng không ngờ Chi Mân lại có thể làm ra loại chuyện như vậy! Ta đẩy cửa tiến vào, lớn tiếng trách mắng hấn, mắng hấn đến mức không có đất mà chui. Chi Mân khi đó luôn miệng cam đoan với ta, nói rằng chỉ là tình thế cấp bách nhất thời mà nói không lựa lời, quyết sẽ không làm chuyện hèn hạ như vậy.

Khi đó ta cũng không tin Chi Mân sẽ thật sự làm ra chuyện như vậy, cho nên chỉ trách mắng hấn một phen, chứng kiến vẻ mặt chán nản uể oải của hấn, ngược lại ta bắt đầu khuyên giải hấn.

Ngày thứ hai, đó là ngày tỷ kiếm cuối cùng của đại hội, ta và Chi Mân một tràng, Trầm Tuân và Nam Hải kiếm khách một tràng, người thắng ở hai tràng sẽ tỷ kiếm một trận tối hậu, ai thắng trận tối hậu sẽ là thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

Kết quả ngày hôm đó, trên đại hội tỷ kiếm lại không thấy Trầm Tuân đâu, trong lòng ta đột nhiên thoáng rung động, quay đầu nhìn Chi Mân, hấn hôm nay chỉ tỷ thí một trận với ta, nên thực sự rất hiểu lòng nhau mà thư thả, hấn cũng biết ta sẽ không thắng hấn.

Mọi người đều đang đợi Trầm Tuân, kết quả khai tràng đến một canh giờ thì mới thấy y đến, mặc dù thần sắc bình thản, nhưng ta thấy chắc chắn y đã bị trọng thương rất nặng! Ta bước đến hỏi, y chỉ cười mà không nói gì. Ta quay đầu nhìn Chi Mân, hấn nhìn thấy Trầm Tuân vẫn xuất hiện tại tràng tỷ kiếm thì trong giây lát sắc mặt trở nên trắng bệch. Thế nhưng khi nghe thấy Trầm Tuân nói với Nghiêm lão mình chủ là từ bỏ cuộc tỷ kiếm lần này thì Chi Mân không tự chủ được mà nở nụ cười đắc ý như vậy.

Là hấn! Là hấn! Hấn quả nhiên vẫn làm chuyện đó!

Tiểu Giới, ngươi không cần phải như vậy... nên biết trong lòng ta lúc đó không tốt hơn so với ngươi được bao nhiêu! Ngươi biết cái gì gọi là tim đau đầu buốt hay không? Cái gì gọi là lòng đau như dao cắt không? Cho dù là Anh Hùng kiếm và Hồng Nhan kiếm cùng chém xuống cũng không thể so được với nỗi đau trong lòng ta khi đó!

Người mà ta yêu dấu, Chi Mân của ta, ta tưởng rằng Chi Mân là một thiếu niên anh hùng, kinh tài diễm tuyệt, vậy mà lại là loại người như vậy!

Ta nghe thấy Nghiêm lão mình chủ nói tỷ kiếm bắt đầu, trận thứ nhất Nam Hải kiếm khách tự nhiên thắng, trận thứ hai sẽ chọn ra người chiến thắng giữa ta và Chi Mân, ta thần thờ bước vào trong tràng đấu, thấy bộ dạng của Chi Mân mặc dù có chút bất an, nhưng ánh mắt vẫn không giấu nổi niềm hưng phấn. Công phu của Nam Hải kiếm khách, chúng ta đều biết rõ, y mặc dù lợi hại nhưng còn xa mới có thể là đối thủ của Chi Mân hoặc ta!

Chi Mân có thể không hưng phấn ư? Anh Hùng kiếm mặc dù đã thuộc về hấn, nhưng lần này mới là lúc chứng minh hấn chân chính không phải hữu danh vô thực, xứng đáng với Anh Hùng kiếm!

Hấn đã đắc ý quá sớm... chính là khi đó, thấy hấn dương dương đắc ý mà hớn hờ, và một bên Trầm Tuân bị thương nặng, nhưng ánh mắt lại bình thản, trong nháy mắt ta đã hạ quyết tâm!

Ta không dung thứ cho loại người như Chi Mân, ta không dung thứ cho những việc làm ô trọc ti bỉ như vậy!

Lúc này đây, trước mặt mọi người trong thiên hạ, ta tuyệt đối, tuyệt đối không nhường hấn nữa!

Chuyện về sau, người cũng biết rồi... người trong thiên hạ chỉ kinh ngạc vì sao chúng ta đột nhiên trở mặt không nhận nhau, kinh hãi vì Anh Hùng kiếm bại dưới Hồng Nhan kiếm, cho nên tưởng rằng biến tình nổi sóng, dẫn đến chúng ta trở mặt thành cừu, nhưng kỳ thật bọn họ nào biết điều gì?

Mặc dù như vậy, ta vẫn không đành lòng vạch trần những chuyện Chi Mân gây lên trước mặt mọi người.

Đáng tiếc hấn vẫn không rõ dụng tâm khố sở của ta, thu kiếm ôm hận mà đi, hấn lại còn có thể cho rằng ta và Trầm Tuân có tư tình, cho nên trên trường tỷ kiếm mới đột nhiên trở mặt với hấn, kỳ thật hấn không biết, trước đó ta và Trầm Tuân chỉ có duyên gặp mặt một lần. Ta sợ dĩ phải đánh bại hấn trước toàn thể võ lâm là vì ta tự mình trong lòng phân biệt giữa công lý và thị phi.

Ta không hối hận, mười năm nay, cho đến tận bây giờ vẫn không hối hận.

Tiểu Giới, mười năm nay, cho đến tận bây giờ, ta chưa từng nhắc lại chuyện này trước mặt bất kỳ ai nhưng hôm nay ta muốn cùng người nói cho mình bạch. Người có lẽ cảm thấy kinh hãi và vô phương tiếp thụ nhưng đó là chân tướng của mười năm về trước, ta nghĩ ta cần phải nói chi tiết cho người nghe.

Tao ngộ sau đó của Phurong gia, ta rất khổ sở... thế nhưng, nếu như người hận Trầm Tuân, ta cũng có thể nói với người, người hoàn toàn sai rồi. Người hận sai người rồi.

Dưới hiên, mưa tí tách rơi xuống, khi tan vào mặt nước làm xao động tạo nên những nốt nhạc dài ngắn khác nhau, thanh âm của tổ y nữ tử vẫn bình tĩnh đạm nhiên, giống như châu ngọc tán loạn vào trong không khí, thẳng đến khuôn mặt trắng bạch của thiếu niên. Từng phần từng phần, mang vết thương từ mười năm trước vẫn chưa ngừng rỉ máu vạch trần ra cho người xem thấy.

“Nói vậy! Nói vậy! Ca ca ta không phải hạng người như vậy! Tuyệt không phải!” Thiếu niên giận dữ, đột nhiên nhảy mạnh lên, trong mắt liệt hỏa phun trào, cổ tay vươn ra, Anh Hùng kiếm kéo theo một đạo lãnh quang đâm thẳng đến yết hầu Tạ Hồng Ảnh!

Tổ y nữ tử tĩnh lặng ngồi, đôi mày tú lệ không hề xao động, nàng nhìn thẳng vào mũi kiếm.

Trường kiếm của Ma Cung thiếu chủ dường như gặp phải bức thành vô hình, dừng lại một tấc trước mặt Tạ Hồng Ảnh, ngưng trọng như núi. Không tiến thêm một tấc nào nữa, sắc mặt của thiếu niên tái nhợt như chết, cổ tay run rẩy kịch liệt.

“Đừng, người nếu như phải tìm một người nào đó có thể hận để tiêu trừ tâm ma thì nên là ca ca người, kẻ đã bị lợi mê tâm, hoặc là ta, kẻ đã không chút khoan dung”. Thanh âm của Tạ Hồng Ảnh vẫn bình tĩnh mà thương xót như trước, ngẩng đầu nhìn thiếu niên hai mươi tuổi, “Thế nhưng, tuyệt đối không nên là Trầm Tuân. Ta phát thệ, toàn bộ những điều vừa mới nói là sự thật, Tiểu Giới, người nên bình tĩnh mà ngẫm nghĩ lại xem, ta muốn người minh bạch lý lẽ hơn ca ca người”.

Mũi kiếm nặng nề rũ xuống, Ma Cung thiếu chủ đột nhiên cắn răng, hết sức quăng Anh Hùng kiếm rơi trên mặt đất, sau đó lấy hai tay ôm đầu mà ngồi xuống, hét lên một tiếng nhỏ và yếu ớt, trầm thấp và tuyệt vọng.

Thanh âm như vậy khiến cho đệ tử vừa mới từ ngoài cửa chạy vào, đang chuẩn bị quỳ xuống bẩm báo lại càng hoảng sợ, đệ tử vừa mới gấp gáp chạy vào dâng một phong thư lên: “Chiến thư Mật Lăng Trầm Tuân gửi Đại Quang Minh cung thiếu chủ Phurong Chi Giới”.

Trên phong bì, một hàng chữ như vậy khiến cho sắc mặt của Tạ Hồng Ảnh vốn luôn luôn bình tĩnh thản nhiên cũng không thể kiềm chế được mà chột biến.

Trầm Tuân... Trầm Tuân, vì sao người lại gấp gáp như vậy, ta sợ dĩ đáp ứng lưu lại Ma Vực là vì thấy có thể có cơ hội hóa giải lệ khí trong lòng Tiểu Giới, hy vọng có thể vô hình làm tiêu tan được trường hạo kiếp vô lâm này, người luôn luôn trầm tĩnh bình thản như người sao lần này lại không nhẫn nại được như vậy, lại muốn tự mình chấm dứt đoạn ân oán này.

Chẳng lẽ người cho rằng, chỉ cần một mình người bỏ mặc tính mạng là có thể bình tức được kiếp nạn này hay sao?

“A, a!” Cẩm phong chiến thư đó, Ma Cung thiếu chủ chăm chú nhìn, trong mắt đột nhiên hiện lên ý cười khó hiểu, gã cười nhẹ một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt cũng trắng bệch của Tạ Hồng Ảnh.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ, nàng nhìn thấy rồi chứ?... không kịp nữa rồi”. Ma Cung thiếu chủ mở chiến thư ra, nhìn thoáng qua văn tự trước mặt, dường như bị kích động đầu chí và nộ khí, nhân thân trong khoảnh khắc trở nên hung dữ, bóp nát chiến thư trong tay thành bụi phấn, “Không còn kịp nữa! Chuyện đã đến nước này, ta không thể dừng lại, dừng lại chỉ khiến cho người trong thiên hạ chê cười! Mười lăm tháng sau, trên Trạm Bích lâu, ta nhất định sẽ phó ước với Trầm Tuân!”

“Tiểu Giới!” Thế cục vốn đã dần dần hòa hoãn đột nhiên lại quay ngược trở lại, cho dù bình tĩnh như Tạ Hồng Ảnh, vẫn không thể nén được bật thốt lên một tiếng kêu nhỏ, trong nhất thời không biết làm sao.

Thiếu niên hai mươi tuổi quay đầu nhìn nàng, nhưng trong mắt cũng lại là thần sắc phức tạp không rõ ràng.

“Tha lỗi cho ta”. Trong không khí lắng đọng bị ai mà trầm trọng như vậy, đột nhiên gã kêu lên một tiếng, quỳ xuống trước mặt nàng, chụp lấy tay nàng, đặt trán mình lên trên mu bàn tay của nàng: “Tiểu Tạ tỷ tỷ, tha thứ cho ta! Ta phải giết Trầm Tuấn... ta không thể không giết Trầm Tuấn! Không còn đường lui, ta không thể không ứng chiến, càng không thể để cho Phương gia chịu sỉ nhục!”

Hết thấy đều không thể vẫn hồi nữa.

Tạ Hồng Ảnh đột nhiên chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, dường như có kim châm vào tim gan nàng, khiến nàng đau đớn cúi mình xuống, nâng đầu của thiếu niên kia dựa vào lòng, gọi nhỏ: “Tiểu Giới, Tiểu Giới”.

“Tỷ tỷ”. Đầu của Phương Chi Giới đang dựa bên ngực nàng, nàng chỉ cảm thấy mu bàn tay có luồng nhiệt nóng hổi ướt át.

“Tiểu Giới”. Lệ thủy đột nhiên từ trong mắt nàng trào ra, lướt qua những vết thương chưa khép lại trên khuôn mặt nàng, mặt nàng đau xót, cuối cùng nàng minh bạch vì sao đứa nhỏ này đối với nàng lại mang một tình cảm mãnh liệt sâu sắc đến như vậy: đó là vì hết thấy thân tình, hữu tình, ái tình đều đã không cách nào giữ gìn, khi hết thấy đều không còn hy vọng chuộc lại, chỉ còn sót lại một hy vọng duy nhất, gửi lên hình tượng của người con gái mà trong lòng thương mến.

“Tỷ tỷ”. Thiếu niên khẽ gọi nàng, thanh âm buồn bã, gã không dám ngẩng đầu lên, sợ nàng nhìn thấy khuôn mặt giờ phút này đang đầm đìa nước mắt, đột nhiên thanh âm của gã bình tĩnh trở lại: “Tỷ tỷ, nàng về Đình Kiếm các đi!”

Tạ Hồng Ảnh sững sờ, nàng trân trân cúi đầu nhìn thiếu niên đang nức nở trong lòng, nhất thời nói không nên lời.

“Nàng về Đình Kiếm các đi thôi! Hồng Nhan kiếm cũng mang đi”. Thanh âm của Ma Cung thiếu chủ lãnh đạm, thậm chí bên trong còn có phần lãnh khốc, khuôn mặt gã vẫn còn chúi trong lòng bàn tay nàng, đôi hàng lông mày dài chớp động trong tay nàng, “Mười lăm tháng sau, để Trầm Tuấn dùng Hồng Nhan kiếm đến Trại Bích lâu cùng ta quyết chiến! Tỷ tỷ, ta không chiếm của hán một chút tiện nghi nào, ta muốn trước mặt mọi người trong thiên hạ cùng hán tỷ thí một trận, đường đường chính chính đánh bại hán”.

“Tiểu Tạ tỷ tỷ, ta muốn nàng biết, ta và ca ca ta không giống nhau”.

[1] Âm trầm chỉ khát: uống rượu độc chống khát, ví với việc chỉ nhằm giải quyết khó khăn trước mắt mà không nghĩ đến hậu quả mai sau.

[2] Bi hoan ly hợp thủy vô tình: câu thơ trong bài Thỉnh Vũ (Ngũ Mỹ Nhân Kỳ 1) của Trương Tiệp.

[3] Viện lạc: sân nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Từ biệt Thu năm trước

Ngoài thành Dương Châu, bến sông Qua Châu.

Khí trời muốn mưa, bốn bề xám xịt. Gió tây từng trận chậm chậm thổi qua, sông rộng mây trầm, cô nhạn về nam, trên bến sông mênh mông lau sậy, dập dờn như sóng trắng nhấp nhô.

Có bàn tay phất qua đám lau sậy, tuốt lấy một cọng, bẻ gãy đưa lên môi.

Người cầm chèo trên thuyền nhìn vị khách quan đã thuê thuyền lão, nam tử đó thân hình mảnh khảnh, cũng không còn trẻ tuổi, trường y căng gió, từ chính ngọ cho tới chạng vạng tối, y tựa hồ đang chờ người, có lẽ đã chờ đến buồn chán mà liền làm lộ địch [1].

Thế nhưng tiếng địch còn chưa cất lên trong gió, trên quan đạo đưa đến bến sông đã vang lên tiếng vó ngựa lộp cộp, có một thất mã đẹp tuyệt trần phóng tới. Đến cạnh bến, tổ y nữ tử xoay mình xuống ngựa, còn chưa kịp buông dây cương đã nhìn thấy nam tử tay cầm lộ địch trên bến sông, nàng không khỏi ngăn người.

“Trầm Tuấn”. Nàng khe khẽ gọi một tiếng, buông dây cương, vội vàng đi đến.

“Tiểu Tạ!” Bạch y nam tử nhìn thấy nữ tử trở về cũng không giấu được nét mừng rỡ, buông lộ địch xuống mà bước đến.

Trên mặt sông, ngọn gió trước cơn mưa ẩm ướt thổi qua, chân mây là đà mặt nước. Trong cảnh mây nước lưng trời đỏ, hai người cùng chạy lại gần nhau, khi còn cách nhau chừng mấy thước thì đều tự dừng bước, cầm tay nhau nhìn ngắm, trong nhất thời lại không biết nói gì.

Mười năm nay, giữa hai người đó, tụ họp thì ít mà phân ly lại nhiều, như ba tháng nay không gặp cũng vốn là chuyện bình thường. Nhưng trong dĩ vãng,

mỗi lần chia biệt đều cùng biết rằng năm sau đôi phương nhất định sẽ ở chốn cũ hâm rượu tương hội, cho nên chưa từng lo lắng, gặp lại cũng bất quá là chỉ để một tràng cười, thế nhưng trong ba tháng này, tin tức cả hai mờ mịt, mỗi người đều ở trong hoàn cảnh chịu áp lực nguy hiểm, bởi vậy gặp lại, cũng tựa như tái tụ sau con sinh ly tử biệt vậy.

Trầm mặc. Trong khoảnh khắc trầm mặc, dường như có hơi thở vi diệu đang luân chuyển giữa hai người.

“Trời sắp mưa rồi! Khách quan, người cũng đã tới, còn không lên thuyền sao?” Nhà thuyền chờ đã lâu không kiên nhẫn được, từ trên thuyền không chút khách khí thúc giục khách lên. Trên sông, gió thực sự đã mạnh lên, trong gió lác đác đã có hạt mưa rơi xuống.

“Đi thôi”. Tạ Hồng Ảnh khẽ nói một tiếng, nằng kéo Trầm Tuân nhẹ nhàng nhảy lên thuyền.

Trên sông, gió nổi mây trầm, hơi nước dày đặc bao trùm cả đất trời, mặt sông rộng lớn trở thành một phiến trắng mịt mù. Mưa bắt đầu rơi xuống, tiếng mưa rì rào, gió càng lúc càng mạnh, thuyền con cời dây chằng, trong mưa gió nghiêng nghiêng hướng về bờ bên kia.

Ngồi trong khoang thuyền, hai người đối diện không nói gì, rất lâu sau Trầm Tuân mới mở miệng: “Mấy ngày nay, có tốt không?”

“Rất tốt”. Tạ Hồng Ảnh khe khẽ đáp một câu, dường như không biết phải nói từ đâu. Trong nhất thời, chỉ nghe thấy tiếng mưa tí tách gõ xuống mái che trên đỉnh đầu hai người.

Trầm Tuân cũng trầm mặc giây lát, chỉ nói: “Đại Quang Minh cung thả nàng trở về, thật là ngoài dự đoán của mọi người”.

“Kỳ thật... Tiểu Giới, hẳn mặc dù là người của Ma Cung, nhưng hoàn toàn không phải kẻ thấp ác bất dung”. Tạ Hồng Ảnh giương mắt nhìn Trầm Tuân, trong mắt tựa hồ có chút thương xót, “Mấy ngày này, ta đã nỗ lực rất nhiều, muốn hóa giải cừu hận mười năm trước trong lòng hân”.

“Ta đã gửi chiến thư cho hân, nàng có thấy không?” Trầm Tuân không tiếp lời mà đột nhiên lại gạn hỏi một câu.

Thân hình Tạ Hồng Ảnh có chút chấn động, hiển nhiên vấn đề này đã chạm đến nỗi đau của nàng, nàng bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt lộ vẻ không cam lòng. “Trầm Tuân, tại sao? Tại sao ngươi lại vội vã muốn cùng hân kết liễu? Nếu để cho ta thêm một chút thời gian khuyên giải, vốn dĩ giữa ngươi và Tiểu Giới, trận quyết chiến này không chừng có thể tránh được!...”

“Trận quyết chiến này có tránh cũng không tránh được. Trong hai chúng ta, nhất định phải có một kẻ chết”. Đây là lần đầu tiên không chờ nàng nói xong y đã cắt ngang với thanh âm trầm trầm. Trầm Tuân ngẩng đầu lên nhìn người bạn sinh tử tri giao mười năm qua, khóe miệng thoáng chút tiếu ý: “Tiểu Tạ, hân không nói cho nàng, mười năm trước ta là ai ư?”

Tạ Hồng Ảnh ngăn người, song không đợi nàng lên tiếng, Trầm Tuân lại lần nữa ngăn nàng lại, bấu vào mạn thuyền thờ dài, y quay đầu nhìn về phía mặt sông đang mây mưa mù mịt: “Quả thật, nếu nói ra, hân thực sự phải gọi ta một tiếng đại sư huynh”.

“Trầm Tuân!” Tô y nữ từ kinh hãi, ngón tay đột nhiên duỗi ra chụp lấy cánh tay nam tử, bởi vì kinh hãi mà bấu thật chặt.

Thế nhưng Trầm Tuân cũng không nhìn nàng, y dùng lô dịch khẽ gõ vào mạn thuyền, chậm rãi nói, “Tiểu Tạ, có lẽ nàng cũng cảm thấy ta có chuyện giấu nàng, thế nhưng ta và nàng tâm đầu ý hợp, nàng chưa từng mở miệng hỏi ta. Bây giờ ta có thể nói cho nàng biết mười năm trước, ta đến từ Tây Vực Đại Quang Minh cung, khi đó ta được gọi là Thiếu Cao, là đại đệ tử dưới trướng của Thiên Tôn Cung Chủ, là thiếu chủ tiền nhiệm của Đại Quang Minh cung”.

“Trầm Tuân”. Tạ Hồng Ảnh sững sờ nhìn y, lại một lần nữa kêu khẽ một tiếng, nhưng ngón tay nắm lấy cánh tay y đã run lên nhẹ nhẹ.

Không sai... không hề sai. Là như vậy... thì sẽ phải là như vậy.

Mười năm trước, kinh thế thiếu niên kia hoành không xuất thế, tự xưng là đến từ Mạt Lãng, thế nhưng trước đó không một ai từng gặp y.

Đêm mưa đó, trên Trại Bích lâu, Phương Chi Giới vừa mới xuất thủ, y liền nhận ra ngay đó là võ học của Đại Quang Minh cung.

Mấy năm qua, y luôn ba phen bốn lượt trốn tránh, không muốn tiếp nhận chức vị Minh chủ Trung Nguyên Giang Hồ Minh.

Thậm chí, cho đến tận bây giờ y đều gọi là Đại Quang Minh cung, chưa bao giờ gọi là Ma Cung như thói quen xưng hô trên giang hồ.

Nguyên lai, hết thảy đều là như vậy... là như vậy.

“Đại Quang Minh cung lần nữa phản công Trung Nguyên, hiện tại cũng không phải lần thứ nhất, mà là mười năm về trước. Chỉ là lần đó lại yên lặng rút lui, cho nên võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên thậm chí không cảm thấy được”.

“Sau khi Thiên Tôn Cung Chủ ôm hận chạy mãi đến tận Tây Vực, lão thu một đệ tử, là ta. Cung chủ dạy ta võ công mười ba năm, đợi đến ngày ta đại thành, phái ta đến Trung Nguyên trước, muốn ta trước tiên nắm bắt được tình hình của võ lâm, rồi chờ đến năm sau sẽ mang người đến mà quyền thổ trọng lai [2]”.

“Thế nhưng lão không ngờ rằng ta lại phản kháng lại mệnh lệnh của lão, không có dã tâm và phách đồ như lão”.

“Ta là người ưa thanh nhàn, Tiểu Tạ, có một điểm này nàng cũng nên hiểu rõ ràng, cái gì là tranh phách, cái gì là nhất thống Trung Nguyên, đối với ta mà

nói, thật sự là quá khó khăn để làm. Ta rất thích văn hóa và phong cảnh Trung Nguyên, chậm rãi du lịch hết một năm, lại gần gũi với cách nghĩ của người Trung Nguyên, huống chi, khi mười chín tuổi ở Mật Lăng ta còn gặp Tô Mi”.

Nói đến đây, trong khóe mắt Trầm Tuân lộ ra ý cười, tràn đầy ám áp dịu êm hiển hiện ra bên ngoài, y dĩ nhiên không còn trẻ tuổi, khi cười khóe mắt cũng đã có vết nhăn rất nhỏ, thế nhưng nói đến mười năm về trước, nỗi bi thương của y dường như xuyên qua cả thời gian mà thấm ra bên ngoài, “Nàng cũng biết người trẻ tuổi khi yêu thì như thế nào, sau khi gặp được Tiểu Mi, ta căn bản không còn nghĩ gì đến chuyện tranh giành, thậm chí cũng không muốn quay lại Tây Vực nữa...”

Ngừng một chút, lộ dịch vẫn còn từng nhịp gõ xuống, thế nhưng bên ngoài sóng gió càng ngày càng lớn, làm lung lay khoang thuyền của hai người, mưa đã chũm vào, Trầm Tuân rướn người khỏi chỗ ngồi, kéo mái che xuống thấp che mưa cho Tạ Hồng Ảnh. Tạ Hồng Ảnh dường như nghe đến run rẩy, ngón tay vẫn còn bầu chặt cánh tay y, không chịu buông ra.

“Khoảng thời gian đó, thật là những ngày vui thú nhất trong ba mươi năm của cuộc đời ta, phóng ngựa đấu kiếm, khoái ý ân cừ. Bên cạnh có Tiểu Mi bầu bạn, nghe mưa trên ca lâu, nền hồng mờ la trướng”. Nam tử mặt mày sầm mụ lại khẽ cười lên, ánh mắt của y những ngày đó và giờ phút này đều hân hoan tỏa sáng như nhau, “Trong hai năm đó, ta quen biết được rất nhiều bằng hữu, tỷ như nàng và Nghiêm Luy lão bá”.

Thế nhưng, rất nhanh, thanh âm của y lại thấp xuống, “Khi ta đang hưởng thụ tiêu điều vô bị, ta lại quên mất mối nguy hiểm đến từ Tây Vực phía bên kia dãy Tuyết Sơn. Sư tôn biết ta đã phụ lòng người, rất tức giận, hạ lệnh bắt ta lập tức phải quay về Đại Quang Minh cùng người cộng mưu đại nghiệp. Ta đương nhiên là không muốn trở về, thiếu niên khí thịnh, lập tức kháng mệnh... kết quả phản kháng chính là phải đền bồi một mạng của Tiểu Mi”.

“A?” Tạ Hồng Ảnh không kiềm được kinh hô một tiếng nhỏ, “Nguyên lai... Tiểu Mi là chết như vậy?”

“Sư tôn trút giận lên nàng, xuống tay hạ sát thủ, ta vì nàng mà tìm hết tất cả danh y, đập khắp thiên sơn cầu linh dược, thủy chung không thể vãn hồi được tính mệnh của Tiểu Mi”. Trầm Tuân chậm chậm lắc đầu, trong mắt ứ lệ, thế nhưng chung quy cũng ngẩng đầu lên nhìn cảnh mây mưa mù mịt bên ngoài, thờ dãi, “Ta cũng nghĩ đến sẽ vì nàng báo thù, nhưng sư tôn đối với ta có ân, nếu như ta sát sư diệt tổ thì cũng thật sự khó có thể xuống tay được, đó là quãng thời gian mà ta chỉ biết ngày ngày mua rượu, bộ dạng như thế nào thì nàng cũng đã thấy qua”.

Tạ Hồng Ảnh hạ ánh mắt xuống, khe khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn đau thương như cũ.

“Bất quá, lần đó ta xem như cùng Đại Quang Minh cùng hoàn toàn đoạn tuyệt”. Trầm Tuân lại cười, trong mắt ngược lại dường như có một thứ ánh sáng nhẹ nhõm, “Sư tôn mặc dù hận ta thấu xương, nhưng người bởi vì tính tình cao ngạo cho nên không cho phép bất luận là ai được nhắc đến chuyện này. Người võ công bị phế, nếu muốn quyền thổ trùng lai trùng trị kẻ phản đồ là ta thì cũng là hữu tâm vô lực mà thôi. Người muốn lại bồi dưỡng một đệ tử thành tài, tối thiểu cũng phải mất mười năm, cho nên, không nói đến võ lâm Trung Nguyên mà ngay cả ta tốt xấu thế nào cũng được sống mười năm thanh nhàn”.

“Thế nhưng lần này Phương Chi Giới trở lại đánh giết võ lâm Trung Nguyên, người khác không biết, nhưng ta biết rõ ràng, tất nhiên hấn phụng mệnh phải giết chết ta! Tiểu Tạ, mối ân oán này không liên quan đến việc tỷ kiếm mười năm về trước, nàng có thể giải được tâm ma của Phương Chi Giới đối với cái chết của huynh trưởng hấn, thế nhưng, nàng có thể khiến hấn kháng mệnh của sư phụ sao? Cho nên mới nói, trận quyết chiến này buộc phải tiến hành!”

“Quyết chiến càng sớm càng hay, bằng không kéo dài thêm một ngày, giang hồ sẽ càng chảy nhiều máu. Ta mặc dù nhân tâm không muốn hỏi đến ân oán giang hồ, nhưng cũng không thể bỏ mạng tính mạng mọi người được... huống chi, ta cũng không muốn chứng kiến Nghiêm lão bá tiêu tụy như vậy. Ta thực sự chưa từng cùng người tranh đoạt thứ gì, nhưng nếu có điều gì uy hiếp người mà ta quan tâm, ta cho đến bây giờ cũng chưa từng nung tay”.

“Nghiêm lão bá và ta là bạn vong niên, đối với chuyện của ta, từ đầu chí cuối không có gì là không rõ ràng. Người là một lão nhân rất tốt, Tiểu Tạ, ở võ lâm Trung Nguyên, ta tính ra chỉ có hai bằng hữu, một là nàng, một người khác là Nghiêm lão bá.

“Người vẫn giữ bí mật cho ta, chưa từng tiết lộ cho người ngoài biết. Cũng nhờ người tin tưởng ta, khi tuổi già xế bóng thì có thể mang Giang Hồ Minh ký thác cho ta. Thế nhưng, chưa nói tính ta không thích hợp gánh vác trách nhiệm nặng nề, tuy đã phân lại sư môn, nhưng nếu muốn ta làm Minh chủ võ lâm Trung Nguyên thảo phạt sư tôn, loại đui địt tận giết tuyệt như vậy, ta sao có thể đảm đương được?” Trong mắt Trầm Tuân cũng lại không thể che giấu được nét cười khổ nữa, y khẽ lắc đầu, ân oán mười năm nay dường như đã làm hao hết tâm lực của y.

“Tiểu Tạ”. Cuối cùng y quay đầu nhìn nàng, hơi mỉm cười gọi tên nàng, “Ta giấu nàng mười năm, nàng có từng oán hận ta không? Ta thật sự không phải là đại hiệp quang minh lỗi lạc như trong mắt mọi người vậy đâu... ta xuất thân tà đạo, mang lòng phản trắc, nàng có khinh thị ta không?”

“Trầm Tuân”. Tay nàng vẫn còn nắm chặt vào cánh tay y, dường như chỉ sợ nếu buông tay ra y sẽ rời đi liền, “Trầm Tuân”.

Liên tiếp gọi khẽ tên y mấy lần, phía sau diện sa, đôi mắt của nàng trong suốt mà ám áp, thế nhưng thanh âm của nàng lại nghiêm chỉnh và quyết đoán: “Chớ có cố chấp về thanh danh vô vị của môn phái, chánh với tà, chỉ là do lòng người quyết định, ai mà không có một chút tâm ma cữu hận, người có thể nhìn ra, như vậy là tốt rồi”.

“Tiểu Tạ”. Bạch y nam tử quay đầu nhìn người bên cạnh, buông ra một tiếng than nhỏ. Sau diện sa, đôi mắt của nữ tử thâm thúy như biển, nhìn không thấy đáy. Y lại nhớ đến một kiếm nhanh như tia chớp trên Trại Bích lâu. Dưới tình huống như vậy, người bị trúng độc là nàng đã mang sinh tử giao phó cho y, mặc cho y tùy ý chém xuống một kiếm tước đi một bên má của nàng, tương tri tương tín như vậy thật sâu sắc đến mức nào?

Lần đầu tiên gặp mặt, y chỉ cảm thấy nàng là một thiếu nữ tùy hứng, sau lại hiểu rõ Phương Chi Mân là con người hèn hạ, trong lòng bất tri bất giác cũng xem nàng với tình lang của nàng như nhau. Chứng kiến trường tỷ kiếm, một đôi tình lữ bạt kiếm liều mạng sống chết với nhau, y lãnh đạm quan chiến mà

trong lòng còn cười nhạo, cho rằng vì chút hư danh mà nội bộ hai người lại có thể gây nên tranh chấp.

Thế nhưng, điều chính thức khiến y kinh động chính là sau khi trường tỷ kiểm kết thúc, thiếu nữ thắng trận đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất kiếm đó lại chỉ vào y mà nói rằng: “Thiên hạ đệ nhất kiếm chân chính phải là hần!”

Nguyên lai thiếu nữ này khoáng đạt không ai bằng, không giống như tình lang của mình.

Sau đó, lại qua mười năm rồi. Từ ngày trên đường tức giận bạt kiếm sơ ngộ, đến bây giờ cùng ngồi trên một chiếc thuyền trong mưa gió ở bến sông Qua Châu, trong mười năm, bọn họ phù trợ lẫn nhau, cùng trải qua nhiều ít bao nhiêu vinh hiển, xa rời, tán tụng và lạnh nhạt, cùng nhau chống đỡ với bao nhiêu tuyệt vọng, bi khổ, tịch mịch và vinh nhục.

Mười năm băng lửa mãi tương tranh, mười năm mưa gió mật mờ giăng. Mười năm phiêu bạt không mang hận, mười năm cam khổ ngộ cùng ai?

“Tiểu Tạ, đa tạ”. Đưa tay cầm lấy cổ tay người con gái bên cạnh, Trầm Tuân không nhịn được muốn nói một câu, nhưng vừa mới thốt ra khỏi miệng, chỉ thấy những lời này quá dài, hai người đều không nhịn được mà cùng ha hả cười.

Mưa gió bên ngoài càng lúc càng lớn, thuyền nhỏ chao nghiêng càng dữ dội. Sông rộng mây mù, gió mưa gào thét, thuyền nhẹ như chiếc lá chòng chành trên mặt sông mênh mông mù mịt. Trong khoang thuyền, hai con người đơn độc cả nửa đời nắm chặt lấy tay nhau, nhìn nhau mà cười.

Khi Trầm Tuân và Tạ Hồng Ảnh đến Dương Châu thượng ngàn, đã thấy nhân sĩ Giang Hồ Minh đến nghênh đón bọn họ.

Nghiêm lão minh chủ mái đầu bạc trắng phát phơ trong gió, ánh mắt vui mừng. Sau lưng lão, tôn nữ xinh đẹp mười tám tuổi Nghiêm Linh Nhi chớp chớp đôi mắt to, không giấu nổi vẻ vui sướng. Vừa thấy hai người từ thuyền lên bờ, lập tức nâng vạt đến, giữ chặt lấy tay Tạ Hồng Ảnh, vừa cười vừa nói, vô cùng hoan hỉ. Mặc dù điều ngoa, nhưng Nghiêm Linh Nhi rốt cuộc là người hiểu lý lẽ, từ ngày thoát chết trong đường tơ kẽ tóc trên Hoàng Sơn tuyệt đỉnh đến nay, cảm kích trong lòng nàng đối với Tạ Hồng Ảnh đã lẫn át ghen ghét trong dĩ vãng.

“Tạ cô nương chịu khổ rồi”. “Trở lại thật hay quá”.

Nhân sĩ các phái đều thi nhau đến hỏi thăm nhưng trong lời nói lại toát lên nghi ngờ không nhịn được. Bị Ma Cung bắt đi mấy tháng, sao lại có thể trở về không thương tích gì, thật không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thế nhưng người trong thiên hạ đều biết lợi hại của vị Trầm Hoa nữ hiệp này, lại đều nghe nói giữa nàng và Trầm Tuân có điều ái muội, nhất thời không ai dám đến cật vấn.

“Trầm hiền đệ, người theo ta đến đây, có cái này cho người xem”. Sau khi hàn huyên xong, Nghiêm lão minh chủ kéo tay Trầm Tuân trở về, thần sắc có chút nghiêm trọng. Trầm Tuân hơi rung động, liền theo lão nhân trở về Đình Kiếm các. Chưa vào trong thất nội, Trầm Tuân cước bộ không tự kìm hãm được phải dừng lại, hít một hơi thấy sát khí lạnh lẽo từ trong thất thấu ra.

“Hiền đệ, tiến đến mà xem”. Nghiêm lão minh chủ bước vào trong phòng, quay đầu lại gọi, trên má lão có một ánh sáng trắng buốt lạnh như băng xẹt qua. Trầm Tuân và Tạ Hồng Ảnh cùng đưa mắt nhìn nhau một cái, Tạ Hồng Ảnh khẽ gật đầu. Trầm Tuân trầm ngâm giây lát rồi vén ống áo bước qua cánh cửa, vừa mới đi vào thất nội, bỗng nhiên thân mình chấn động.

Chỉ thấy bốn bên vách của thất nội treo hơn mười thanh trường kiếm, kiếm khí lạnh lẽo thấu xương do đây mà phát ra.

“A?” Tiếng kêu nhỏ kinh ngạc từ khóe miệng y bật ra, Trầm Tuân gấp gấp nhìn xung quanh, không thể tin nổi, “Đây là...”

“Đây là bội kiếm chúng ta chuẩn bị cho người, người xem có thể hợp dụng không”. Ánh mắt của Nghiêm Lão minh chủ tựa như khánh thạch, hơi vãn vẻ chòm râu mà cười, “Nếu như đều không hợp ý, ta sẽ lại nghĩ biện pháp”.

“Canh” một tiếng như rỗng ngậm, một thanh trường kiếm từ trên vách bật lên rơi vào tay Trầm Tuân, bạch y nam tử cúi đầu cẩn thận nhìn, kiếm quang lạnh thấu xương, chiếu lên khiến cho râu tóc y đều phát lạnh, trên mặt y không giấu được nỗi kinh ngạc: “Thất Tinh Long Uyên? Đây không phải là chân sơn chi bảo của Thanh Thành Phái hay sao?”

Tức tốc quay đầu lại, mục quang lướt qua rừng kiếm trên bốn vách: Chân Cương, Yểm Nhật, Đoạn Thủy... hiển nhiên mỗi thanh kiếm đều là cực phẩm danh kiếm! Nhiều thế gian thần binh như vậy cùng tập trung trong một căn phòng, chẳng trách Trầm Tuân cũng bị kiếm khí bức trở mà phải ngừng bước trước cửa.

“Ồ đâu ra nhiều hảo kiếm như vậy?” Lại tuốt lấy một thanh kiếm khác, Trầm Tuân vẫn không thể tin được mà hỏi.

Nghiêm lão minh chủ chỉ vuốt râu mà cười, trong mắt có nét tự đắc: “A a, ta hai mươi năm nay làm võ lâm Minh chủ không thể chỉ làm không như vậy, Trầm hiền đệ, hiện nay thiên hạ đều biết người muốn cùng với Ma Cung thiếu chủ quyết đấu. Trận quyết chiến này quan hệ đến đại cục võ lâm, các phái đều nguyện mang thần binh trân tàng hiển ra cho người lựa chọn để có thể đánh thắng hai thanh kiếm trong tay Ma Cung thiếu chủ”.

Trầm Tuân nghe đến đó, thoáng ngẩn người một chút, không nhịn được cười khổ, “Ta lấy danh nghĩa cá nhân gửi chiến thư cho Phương Chi Giới, không liên quan gì đến ân oán của Giang Hồ Minh và Đại Quang Minh cung, hưng sư động chúng như vậy, Trầm nỗ thật sự là không đảm đương nổi”.

“Trận chiến của các người bây giờ đã truyền khắp giang hồ, không ai không biết người vì ân oán cá nhân mà tham chiến, nhưng nếu Phương Chi Giới chết, quần ma vô thủ, tất nhiên sẽ bị đánh giết mà chạy vội!” Nghiêm lão minh chủ đầu bạc như cước nhìn người trước mặt, nắm lấy cánh tay kiếm khách, “Trầm hiền đệ, đừng trách lão nhân ta đa sự, người cũng biết lợi hại của Anh Hùng kiếm, bây giờ thanh kiếm duy nhất có thể tương kháng là Hồng Nhan kiếm cũng đã lọt vào tay Ma Cung rồi, không nghĩ chút biện pháp là không được! Người cũng không muốn bị bại bởi Phương Chi Giới đấy chứ?”

“Nghiêm lão bá, hảo y của người, Trầm Tuân xin tâm lãnh”. Trầm Tuân gật đầu thờ dài, mang thanh kiếm cuối cùng tra lại vào bao, lắc lắc đầu, “Đáng tiếc, ở đây không có thanh kiếm nào có thể tương kháng được với Anh Hùng kiếm”.

“Cái gì?” Nghiêm lão mình chủ chán nản buông tay, nhìn thần binh trên bốn bức vách, lão trầm mặc một lát rồi chỉ nói, “Dù sao cũng là mười lăm tháng sau, còn hơn mười ngày nữa, ta sẽ lại phái người đi tìm”.

“Không cần nữa”. Đột nhiên một âm thanh từ ngoài cửa vang lên, “Dùng thanh này là được”.

Trầm Tuân và Nghiêm Luy bỗng nhiên quay đầu, thấy chính là tổ y nữ tử vẫn còn đang đứng ở ngoài cửa. Tạ Hồng Ảnh ngấm trường kiếm treo đầy trên vách thất nội, nàng chậm rãi cời tay nải trên lưng xuống, nâng ngang lên trước mặt, cời lớp vải bọc bên ngoài ra.

Kiểm khí lạnh lẽo cách vỏ kiếm thấu ra, bức đến chân mày người khác.

“Hong Nhan kiếm!” Chứng kiến thanh trường kiếm quen thuộc trong tay nàng, Trầm Tuân bật thốt kinh hô, thần sắc kinh ngạc lướt qua trong mắt.

Giang Nam cuối mùa thu mưa rất nhiều, sắc chiều dần dần buông xuống, bên ngoài lâu có tiếng mưa rả rích. Trên cao lâu, hai người ngồi đối ẩm nhưng đều không nói gì. Trên bàn phóng ngang một thanh trường kiếm, trong sắc chiều, ánh quang mang bắn ra tứ phía.

“Nghe nói hôm nay Phương Chi Giới đã đến Lâm An”. Tiếng mưa gõ trên khung cửa sổ, trong tiếng mưa, tổ y nữ tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nói một câu, “Mấy ngày nay, Đại Quang Minh cung không có hành động gì trong võ lâm, Nga Mi Diệu Tuyệt sư thái cũng được thả rồi. Xem ra Phương Chi Giới giữ tín ứng chiến mà đến, ta cũng không biết có nên đi gặp hải tử này hay không”.

“Trong chiến thư, ta có thêm hai câu tối hậu, khiến hán không thể không đến”. Trầm Tuân cảm chén rượu trầm ngâm, đột nhiên cười khổ một tiếng, “Hải tử kiêu ngạo như vậy, không có khả năng là không để ý đến danh dự của Phương gia. Ta khi đó vì muốn hán ứng chiến nên đã cố ý khoét vào nỗi đau của hán”.

Tạ Hồng Ảnh nghe thấy ngữ khí y hơi khế run, nàng giương mắt hỏi: “Người hối hận à?”

Bạch y nam tử nhìn màn mưa từ trên mái lâu chảy xuống tựa như một chiếc rèm, cũng không giấu giếm: “Nói hối hận, là trong sát na thấy nàng mang Hồng Nhan kiếm trở về, ta có chút hối hận, Tiểu Tạ, nàng nói rất đúng, có lẽ hán và ca ca hán thật sự không giống nhau”.

“Kỳ thật bản tính của Chi Mân không phải là đại ác....” Lần đầu tiên trước mặt người khác, nàng bình tĩnh như vậy nhắc đến tình lang mười năm trước, Tạ Hồng Ảnh mơ hồ có vẻ vô cùng hối hận, nàng khe khẽ thở dài một hơi, đoạn nâng chén rượu: “Hán quá kiêu ngạo, quá háo thắng, chỉ vì nghĩ sai mà hỏng”.

Lấy rượu uống vào, chung rượu đỏ dường như liệt hỏa thiêu đốt tâm phế nàng, hai tròng mắt của Tạ Hồng Ảnh đột nhiên ửng hồng, “Mấy ngày hôm nay ta thường xuyên nghĩ, nếu năm đó ta không quyết liệt đối đãi với hán như vậy, chịu bao dung hán, khuyên giải hán một chút, có lẽ hán và toàn bộ Phương gia đều không đi đến bước này! Trầm Tuân, trước đó, ta là người yêu của hán mà không thể cời bỏ tâm ma cho hán, sau đó ta không cho hán một chút cơ hội nào để sửa đổi... là ta đã sai”.

“Tiểu Tạ”. Ngừng chén đưa mắt nhìn, biết rõ lời đối phương nói là sự thật, Trầm Tuân hoàn toàn không phản bác, chỉ than thở, “Khi đó còn nhỏ, tuổi còn quá trẻ, chúng ta đều không có kiên nhẫn như vậy”.

“Cho nên lúc này ta muốn tìm hiểu tâm tư Phương Chi Giới, hy vọng hán sẽ không giẫm lên vết xe đổ của Phương Chi Mân”. Tạ Hồng Ảnh cúi đầu nhìn chung rượu, thoáng cười khế, nàng lắc đầu, “Hán hiểu lý lẽ hơn Chi Mân, là ta không thể cho hán một cơ hội”.

“Là ta làm quá gấp, đã làm sai rồi”. Trầm Tuân thờ dài, đưa mắt nhìn Hồng Nhan kiếm trên bàn.

“Người không sai, người chỉ muốn sớm ngày kết thúc trường sát kiếp này”. Đột nhiên lấy lại tinh thần, tổ y nữ tử nghe thấy trong giọng nói của y có ý tự trách và hối hận, nàng vội vàng quay đầu lại nhìn y, mục quang có thần sắc lo lắng, “Trầm Tuân, rất nhanh sẽ đến lúc tỷ kiếm, toàn giang hồ đều biết, không thể vắng hoi, nếu giờ này người dao động, ngày mai sẽ là từ kỳ của người!”

“Ta nếu như bại, vẫn còn có nàng”. Trầm Tuân nhìn Tạ Hồng Ảnh, khế cười, “Nàng cầm Hồng Nhan kiếm, khi đó có thể cùng hán tranh cao thấp, huống chi Phương Chi Giới cũng không khó xử....”

“Im miệng!” Lời còn chưa dứt, Tạ Hồng Ảnh đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, Hồng Nhan kiếm dưới một vỗ của nàng bay lên lọt vào tay chủ nhân, trong nháy mắt một đạo hồng quang vạch ra, đâm thẳng vào mi tâm Trầm Tuân! Tổ y nữ tử mặt mày trước sau vẫn một mực bình tĩnh, đột nhiên lại nổi giận, trường kiếm trong tay như gió đâm tới người bạn tri giao lâu năm, giận dữ mắng, “Người còn nói như vậy, bây giờ ta dứt khoát giết người! Người sao có thể chết trên tay Phương Chi Giới? Không câu sinh mà câu tử, người có còn là Trầm Tuân mà ta quen biết hay không?”

Khi Hồng Nhan kiếm đâm đến, Trầm Tuân cũng đã kinh ngạc phát giác ra mà ngửa người về sau, chung rượu trong tay chuyển lên chặn mũi kiếm đâm tới, trong nháy mắt chung rượu nát vụn, thế nhưng trong sát na đó thân hình của y cũng đã bay ra, trong màn kiếm ảnh như gió gào chớp giật cuộn đến mà liên tục lui về phía sau. Chờ đến khi câu mắng cuối cùng của Tạ Hồng Ảnh vừa dứt thì y cũng đã thối lui đến bên cửa sổ.

Hồng Nhan kiếm dừng lại trước mặt y, mũi kiếm ngưng trọng như núi, nhưng trong mắt nữ tử lại mơ hồ có ngấn lệ chớp động.

“Tiểu Tạ, nàng làm gì thế, ta chỉ nói đùa thôi mà”. Chứng kiến người bạn tri giao xưa nay vẫn bình tĩnh như vậy, sắc mặt của Trầm Tuân cũng trầm xuống,

khe khẽ thở dài, “Sự tình nhất định phải đề ta và Phương Chi Giới kết liễu, nếu như ta trốn tránh, mang vấn đề này đùn đẩy cho nàng, để nàng đối diện cùng Phương Chi Giới, chẳng phải sẽ hãm nàng vào chỗ khó xử hay sao? Ta đương nhiên là tận lực”.

“Người phải bình yên trở về”. Tuy nghe y nói như vậy, Tạ Hồng Ảnh vẫn không buông tay, cầm kiếm bức bách, “Người phải đáp ứng ta”.

Trầm Tuân thoáng ngán người rồi lại cười khỏ, đẩy mũi kiếm của nàng ra: “Ta không nắm chắc phần thắng, sao có thể đáp ứng nàng được?”

“Nói vậy”. Tạ Hồng Ảnh rung cổ tay, lại chuyển mũi kiếm nhắm đến mi tâm y, “Ta và người cùng với Phương Chi Giới đều đã giao thủ, trong lòng đều bết, nếu như người dùng Hồng Nhan kiếm, tuyệt sẽ không thua hần! Huống chi người lại xuất thân từ Đại Quang Minh cung, đối với tâm pháp kiếm thuật của hần đều đã hiểu rất rõ ràng, nhận định của ta nhất định không sai”.

“Nói rất đúng, Tiểu Tạ”. Trầm Tuân đột nhiên lại mỉm cười, nhìn tổ y nữ tử trước mặt, thế nhưng trên khuôn mặt tươi cười có chút ý khó sợ, “Nhưng nàng đã quên, Phương Chi Giới hôm nay luyện chính là Thiên Ma đại pháp, thấy trong mắt hần có màu xanh biếc không? Đó chính là dấu hiệu của việc tu tập loại ma công này...”

Thoáng rùng mình, Tạ Hồng Ảnh ngờ ngàng hỏi: “Vậy phải làm sao?”

“Loại công phu này có thể trong nháy mắt làm cho người sử dụng kích khởi tiềm năng, phát huy công lực mạnh gấp đôi bình thường”. Trầm Tuân điềm đạm giải thích.

“Thật sự, thật sự có loại ma công này tồn tại sao?” Mũi kiếm khẽ rung động, Tạ Hồng Ảnh có chút không tin mà hỏi, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, “Có phải là Thiên Ma Liệt Thể” mà giang hồ tương truyền không?”

“Ừ” Trầm Tuân gật đầu bổ sung, “Môn công phu này có nguy hại rất lớn đối với người luyện võ, chẳng những khi thường ngày tu tập rất dễ tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa phải dựa vào độc tính của Tuyết Sơn linh xà, âm trầm chỉ khát dần dần làm dịu lực phản phệ. Cho nên gọi là “Liệt Thể”, chính là nói một khi đã vận dụng công pháp này, sau khi tấn công đối thủ thì bản thân cũng sẽ bị trọng thương, đối thủ càng mạnh, lực phản kích càng lớn...”

“Canh” một tiếng, dường như cổ tay đột nhiên vô lực, Hồng Nhan kiếm chán nản rơi xuống trước mặt y. Tạ Hồng Ảnh lao đảo lùi về sau, ngồi xuống ghé tựa, khuôn mặt tái nhợt, nàng nhìn y, bỗng nhiên nở nụ cười vô lực, “Nói như vậy, cho dù hần thắng người, thì hơn nửa phần hần cũng không sống nổi phải không? Tất nhiên là kết cục lưỡng bại câu thương?”

“Đúng”. Mũi kiếm bức bách cuối cùng đã được triệt khử, Trầm Tuân phát phát vạt áo, đứng thẳng người, điềm tĩnh trả lời, “Cho nên ta không thể đáp ứng nàng là sẽ có thể bình an trở về”.

“Vậy phải làm sao bây giờ?... vậy phải làm sao bây giờ?” Lần đầu tiên chứng kiến khuôn mặt luôn bình tĩnh của Tiểu Tạ mang thần sắc tuyệt vọng và mù mịt, nàng ngẩn đầu nhìn y, trong mắt lại có ngấn lệ, “Người và hần đều thành bình thủ đi!... Không, không, không, cao thủ quá chiêu, một chút lòng nhân sẽ liền quyết định sống chết, nếu người nghĩ đến đầu bình thủ, hơn nửa phần là sẽ bại... Trầm Tuân, chúng ta đi thôi, không quan tâm đến tỷ kiếm gì nữa, chúng ta trở về Tây Linh!... Cũng không được. Đến lúc này vô lâm vẫn còn chưa tránh được một trường huyết chiến...”

“Tiểu Tạ, Tiểu Tạ”. khi nàng đang hoảng loạn lắm lắm, Trầm Tuân cúi xuống vỗ nhẹ lên bả vai nàng, mấy lần như muốn cắt ngang đoạn lắm lắm của nàng, “Đừng như vậy, đừng như vậy. Cứ thuận theo tự nhiên, xem ta mang gì đến cho nàng?” Lập tức, bạch y nam tử nhoen cười với nàng rồi đột nhiên từ trong ngực lấy ra một hộp gì đó, mở ra, là một chiếc bách được chế tạo rất khéo léo, hình dạng như năm cánh hoa mai.

“Nàng xem, đây là mai hoa tô của Xuân Dương Trai nàng thích ăn nhất đó, trước đây còn vì cái này mà đánh với ta một trận”. Trầm Tuân cười, rồi giúp nàng châm đầy chung rượu trước mặt, tự mình cũng nâng một chung rượu, ân cần khuyên nhủ, “Lại đây, ném thử xem, Xuân Dương Trai thủ nghệ so với mười năm trước có tiến bộ hơn không?”

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, mơ hồ cũng đã có sấm sét đánh xuống.

Tạ Hồng Ảnh ngồi bên cửa sổ, nước mưa hắt vào làm ướt mái tóc của nàng, thế nhưng nàng hoàn toàn như không hề hay biết, dường như đang nghĩ đến tâm sự gì đó, mặt mày sầu muộn phức tạp, cũng chỉ là nâng chén rượu, không đánh tiếng mà uống, lại lặng lẽ hạ xuống, cũng không cầm mai hoa tô lên. Nàng chỉ nâng tay, từ trên giá nền cạy lấy một chút sấp cho vào lòng bàn tay mà xoa nắn.

“Tiểu Tạ”. Chứng kiến nàng như vậy, Trầm Tuân có chút bất an, y gọi nhỏ một tiếng.

“Trầm Tuân,” Lại không chờ y nói, Tạ Hồng Ảnh đột nhiên ngắt đầu, đưa mắt liếc nhìn y, ánh mắt như vậy chẳng biết tại sao lại khiến trong lòng y nhảy rộn lên, không dám mở miệng nữa, lập tức yên lặng nghe nàng nói. “Trầm Tuân, chúng ta thân nhau mười năm, có lẽ vì tương lai còn dài, gặp nhau cũng dễ dàng, cho nên chưa bao giờ nói qua những lời như vậy, bây giờ đã biết tính mệnh nguy trong sớm muộn, mặc dù hôm nay không phải thời cơ thích hợp, nhưng vì sau này không còn kịp nữa, vẫn nên nói trước mới xong”.

Trong mắt Tạ Hồng Ảnh, có ánh quang mang trong suốt, trong tay nàng đang xoa nhuyển sấp nền nóng chảy, dường như cũng là xoa nhuyển trái tim của chính mình: “Trầm Tuân, người đối với ta rất quan trọng, mấy ngày nay ta đã nghĩ, nếu như khi nào ta có được ‘hạnh phúc’, đó chính là mỗi năm lại cùng người tụ họp, cho nên ta muốn nói với người...”

Bên ngoài lời vũ âm âm, thế nhưng mấy câu nói của nàng so với lời đinh đường như còn kinh tâm động phách hơn.

Tay của Trầm Tuân không khỏi run rẩy, trong nháy mắt y bỗng nhiên hồ thẹn với sự e dè của mình. Cũng là một câu nói đó, khi cùng trên một chiếc thuyền qua sông trong mưa gió, đó là lúc y muốn giải bày lòng mình, thế nhưng đến chết cũng không có cái dũng khí để mở miệng, sợ vạn nhất suy nghĩ

của mình không đúng, thì ngay cả tình cảm tri giao này cũng vĩnh viễn mất đi, chần chừ hồi lâu, cuối cùng không dám mở miệng, không ngờ rằng ngược lại do nàng ta, một nữ tử mở miệng trước.

“Tiểu Tạ”. Y bật thốt lên, gọi tên nàng. Thế nhưng dường như sợ nếu dừng lại sẽ bay mất hết dũng khí, Tạ Hồng Ảnh chỉ nhìn sấp nắn trong tay nàng, nói một câu tối hậu: “Cho nên, ta hi vọng, ‘trương lai’ ‘hạnh phúc’ của chúng ta có thể kéo dài hơn một chút. Cuộc đời một con người, không có mấy cái mười năm”.

“Tiểu Tạ...” y lại một lần nữa gọi tên nàng, giọng nói đã nhẹ gần như hơi thở.

“Hứa với ta đi”. Nàng cuối cùng ngẩng đầu lên, ánh nến hắt lên mặt nàng, trên một nửa khuôn mặt là vết thương đáng sợ, không biết là nước mưa bên ngoài hay là nước mắt, lóe lên trong mắt nàng, “Trầm Tuân, hãy hứa với ta một hạnh phúc lâu dài, tin ta, nhất định không thua”.

“Tiểu Tạ”. Bạch y nam tử đang đứng, đặt tay mình úp lên tay nàng, dùng sức nắm chặt, khẽ gọi tên nàng.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa xào xạc, dưới đèn, họ ngưng mắt nhìn nhau, nhưng cả hai người đều không còn là thời niên thiếu sôi động nữa.

“Ta hứa với nàng”. Trầm Tuân cuối cùng cũng nói ra một câu, khe khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt ve mái tóc tán loạn của nàng, “Yên tâm. Ta đã có kế hoạch cho sang năm, chúng ta khi đó sẽ bơi thuyền chu du ngũ hồ”.

Những sợi mưa dày đặc rơi xuống, bên ngoài tựa như có một trận gió thổi qua, chuông gió dưới mái hiên vang lên tiếng đing đưng.

[1] Lô dịch: sáo làm bằng ống lau.

[2] Quyển thổ trọng lai: Ngóc đầu trời dậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Văng lạnh bóng hồng nhan

Đêm.

Trong màn mưa tung hoành nghiêng ngả, một bóng đen vô thanh vô tức tựa như tia chớp lướt xuống ca lâu, nhẹ nhàng chạm khẽ vào chuông gió dưới mái lâu vang lên tiếng đing đưng, sau đó lại hạ xuống dưới nhai đạo bên dưới lệ đến kinh người, rồi tức tốc bỏ chạy thật nhanh.

Nước mưa dày đặc đáp xuống trên người trên mặt, nhưng tựa hồ như không hay biết, gã chỉ muốn chạy trốn và chạy trốn. Gió thét gào bên tai, phảng phất mơ hồ lúc xa lúc gần có ai đó đang cười nhạo chế giễu gã, Phương Chi Giới, người vẫn còn nằm mộng ư? Hãy tỉnh lại đi!

Bỗng nhiên, cảm giác ẩm ướt thấm vào thân mình lạnh không sao diễn tả được, rất nhiều rất nhiều năm về trước, loại cảm giác tịch mịch và thê lương đó lại ùn ùn kéo đến, tựa hồ lại một lần nữa bao bọc lấy gã, không còn đường có thể đi. Thậm chí khuôn mặt tươi cười thân thiết sáng sủa như vậy trong kí ức cũng dần dần biến mất, không sao nhìn thấy được.

“Á!” Không biết chạy đến nơi nào, thanh y thiếu niên đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên màn trời đen mù mịt mà thét vang một tiếng, song đáp lại gã chỉ là tiếng sấm từ trên bầu trời mưa dội xuống.

“Đến đây! Đến hết cả đây! Ai sợ?” Ma Cung thiếu chủ cười rộ lên một tràng lạnh lẽo, đối mặt với bầu trời đêm mưa lạnh không ngừng mắng lớn, “Cái gì cũng muốn đoạt về! Cái gì cũng đều không có! Lão trời già, đến đây! Ta giết ngươi, ta giết chết ngươi!”

Gã cười ha ha, đột nhiên dùng sức phóng trường kiếm trong tay lên bầu trời, Anh Hùng kiếm rạch một đường sáng lóa chói mắt, giống như tia chớp từ dưới phóng lên.

“A, Ngươi điên rồi à?” Trong khoảnh khắc thấy trường kiếm rời tay phi lên, bên ven đường dưới mái hiên có một người bật miệng ngạc nhiên hỏi.

Anh Hùng kiếm mang theo tiếng xé gió rạch phá màn mưa, rồi nặng nề rơi xuống, cắm vào tảng đá bên chân gã. Ma Cung thiếu chủ hơi ngờ ngàng, theo hướng âm thanh phát ra mà quay đầu lại, thấy trong ngôi đình ven đường là một nữ tử hải thần vận kinh trang.

Nghiêm Linh Nhi giữ trường kiếm trong tay, nhìn một màn trước mặt mà kinh nghi bất định, chứng kiến ánh mắt của gã trống rỗng, đột nhiên nàng khẽ cười như trút được một gánh nặng, nàng vỗ tay, “Nếu ngươi thật sự điên, khi ngươi thực sự điên! Vậy thì hết thảy đều sẽ dễ xử lý rồi”.

“Ai nói ta điên?” Ma Cung thiếu chủ thần trí dần dần ngưng tụ, nhận ra thiếu nữ trước mặt chính là kẻ bị bắt làm con tin trên đỉnh Hoàng Sơn, bỗng y cười lạnh, “Dù ta có điên cũng có thể giết chết ngươi, nha đầu còn không nhanh xéo!”

“Ta không đi” Mặc dù đã từng nếm mùi đau khổ trong tay y, Nghiêm Linh Nhi nhìn thấy y, trong mắt lại không hề có chút sợ hãi nào, nàng án kiếm ngạo nghễ nói, “Phương Chi Giới, đêm nay ta tìm ngươi để quyết chiến! Ta ở ngoài hành quán của các ngươi, chờ ngươi đến hơn nửa đêm, ngươi đi đâu vậy? Bốn tiểu thư không có nhẫn nại nhiều như vậy đâu!”

“Quyết chiến?” Trong mưa, thiếu niên có chút kinh ngạc thấy từ y thiếu nữ khẩu xuất cuồng ngôn, gã không nhịn nổi cười khẩy: “Ngươi không phải ngay cả kiếm cũng không rút ra được hay sao? Sao lại vội vã muốn tìm cái chết như vậy?”

“Muốn chết cũng phải liều mạng với ngươi xuống ngựa!” Nghiêm Linh Nhi giương mây hoành kiếm, quả nhiên không có một chút trù trừ, đôi mắt lóe sáng, “Ta đương nhiên biết kém xa ngươi, nhưng đánh một chiêu là được một chiêu, có thể làm tiêu hao nửa thành công lực của ngươi cũng tốt! Tên ma đầu nhà ngươi đừng mơ tưởng ngày mai thắng được Trầm đại ca!”

Khi nói những lời như vậy, thân hình Nghiêm Linh Nhi hơi nhẹ run, hiển nhiên là tâm tình kích động nhưng trong mắt lại có tia sáng kiêu ngạo và tự hào.

“Ha ha... ha ha ha!” Ngần người một hồi lâu, Ma Cung thiếu chủ nâng kiếm đứng trong mưa, nghiêng đầu nhìn về mặt như vậy của Nghiêm Linh Nhi, đột nhiên lại không nhịn được cười, cười đến gấp cả lưng, “Tại sao mọi người đều giúp đỡ hần! Ngươi là vì hần? Nha đầu ngu ngốc, nha đầu ngu ngốc!.....”

Hiển nhiên là bị tràng cuồng tiểu kỳ quái như vậy làm sững sờ, Nghiêm Linh Nhi thậm chí có chút thẹn quá mà hóa giận, “ba” một tiếng, trường kiếm phạt ngang, nàng nhảy ra khỏi ngôi đình: “Ta ngu ngốc hay không cũng không liên quan đến ngươi! Hiện giờ ta chính là đến để giết ngươi!”

Trường kiếm nhanh chóng đâm tới, Ma Cung thiếu chủ đầu cũng không thèm ngừng lên, chỉ nghe thế tiến đến, đợi đến khi trường kiếm đâm tới bên người thì nhanh chóng trở tay chụp lấy, liền chụp ngay trúng cánh tay. Thế nhưng trong mắt gã cũng không có nửa tia sát khí, nhìn thích khách, đột nhiên khoe miệng lộ ra ý cười bi thương mà kỳ dị, “Thực buồn cười, có kẻ võ công cao hơn ngươi rất nhiều, nhưng ta lại không hề lỗ năng tìm đến động thủ như ngươi, ngươi thực là nha đầu ngu ngốc ghê... ngươi cho dù vì hần mà mất cả tính mạng, trong lòng hần cũng sẽ không có nửa điểm nhớ đến ngươi”.

“Ai nói vậy?” Ra sức vùng vẫy, Nghiêm Linh Nhi giận bản thân mình vô dụng, nhưng cũng lại ngắt lời phản bác gã, “Trầm đại ca nếu như biết ta chết vì huynh ấy, huynh ấy sẽ rất khổ sở! Còn sẽ nhớ đến một điểm nhỏ nữa! Một điểm đó thôi cũng đã đủ rồi!”

“Vì một điểm nhỏ ấy mà ngươi dùng tính mạng để đánh đổi?” Ma Cung thiếu chủ ngược lại sững sờ, nhìn thiếu nữ trước mặt đang phỉ sức gãy giữa, trong mắt y lần đầu tiên thu lại vẻ khinh thị, đột nhiên lại cười lớn đẩy nàng ra xa, “Đúng vậy! Đúng vậy! Cũng đủ rồi... vậy cũng đủ rồi!”

Nghiêm Linh Nhi bị đẩy đến lao đao ra ngoài ba trượng thì ngã xuống, nhưng khi quay đầu lại thì đã không còn thấy bóng dáng của thanh y thiếu niên đâu. Trong mưa lớn, nàng chán nản vung tay điên cuồng đập lên mặt đất, dùng sức đập đến mức bật máu tươi.

* * * * *

Trạm Bích lâu vốn là danh lâu của Lâm An, soi bóng xuống Tây hồ, đối diện không xa là Bạch Đê, phong cảnh như tranh vẽ, nơi này bình thường hấp dẫn vô số du khách các nơi đến du sơn ngoạn thủy, thế nhưng hôm nay số người đến Trạm Bích lâu lại vượt quá bất kỳ khi nào trước đó.

Các du khách bình thường sớm đã tránh đi còn không kịp, bởi vì nhân vật các lộ anh hùng tụ tập đông đúc, sát khí bức người. Trong lâu không ngồi được bao nhiêu người, Chương môn các phái đi vào còn kỳ dư những người khác thì chỉ đành đứng ở khoảng đất trống ngoài cửa thành một khoảng đồng ngịch.

Ánh sáng sắc lạnh của đao binh chiếu xuống hồ bích thủy, khiến cho người ta nhìn thấy mà trong lòng phát lạnh.

“Sao còn chưa đến? Chẳng lẽ Ma Cung sợ hãi đã bỏ chạy trước rồi sao?” Rất nhanh đã đến giờ Ngọ là thời khắc quyết đấu, nhưng vẫn không thấy người của Ma Cung đến, hào khách giang hồ đã có một vài người không nhẫn nại được, cười khẩy: “Nghe nói Ma Cung thiếu chủ kia là con nít miệng còn hôi sữa, cũng dám khoe khoang khoác lác tỷ kiếm với Trầm đại hiệp!”

“Đúng vậy, Trầm đại hiệp là thiên hạ đệ nhất kiếm, Ma Cung lần này thật sự là ăn no mà muốn tìm cái chết!” Bên cạnh có người ứng thanh, thần sắc mọi người giống như sắp được chứng kiến một vở kịch hay, rục rịch nhón nháo.

Ngồi trong sảnh đường, Nghiêm lão minh chủ đôi mắt cũng vì lo lắng mà tiêu sệt. Không giống với đám hào khách giang hồ thiên cận mà vui sướng kia, các Chương môn nhân thập đại môn phái và nguyên lão Giang Hồ Minh đều biết được sự đáng sợ của Ma Cung thiếu chủ, hơn thế nữa đối với trận chiến này cũng không hề nắm chắc, Trầm Tuân nếu như chiến thắng, dĩ nhiên hết thảy đều dễ dàng, vạn nhất nếu Trầm Tuân thất bại, chỉ sợ rằng võ lâm Trung Nguyên sẽ không ai có thể chế trụ được khí diễm của Ma Cung!

Dưới áp lực lớn như vậy, Nghiêm Linh Nhi chỉ muốn khóc, muốn chạy đến bên cạnh Trầm đại ca, cùng đi với y, nhưng dù sao nàng cũng vẫn còn nhẫn trụ được.

Rời xa mọi người, Trầm Tuân thời khắc này đang đứng bên cửa sổ của nhị lâu, chấp tay nhìn mặt hồ xanh biếc trong tiết trời thu mát mẻ, thần sắc bình thản. Bên cạnh y chỉ có một mình Tạ Hồng Ảnh, tó y nữ tử đó mặc dù yên lặng cùng y nhìn phong cảnh một hồi lâu nhưng về mặt không ngừng lo lắng, nếu như Tiểu Giới chết dưới kiếm của Trầm Tuân... nghĩ đến chỗ đó, nàng không kềm hãm được rung mình phát lạnh.

“Thời gian qua rất nhanh phải không?” Trầm Tuân đưa mắt nhìn những gợn sóng mùa thu dập dờn bên ngoài, điềm đạm hỏi, “Phương Chi Giới sao vẫn còn chưa đến?”

Đang lúc rút Hồng Nhan kiếm ra, lần cuối cùng giúp y kiểm tra binh khí, Tạ Hồng Ảnh khẽ run tay một chút, lưỡi kiếm cắt vào đầu ngón tay nàng, máu

tuôn hồng thẩm

“Ta đã đến”. Thanh âm của Trầm Tuân vừa mới tiêu thất trong không khí thì bên ngoài đột nhiên có người lẳng lặng đáp một câu.

Trên mái lầu bên ngoài cửa sổ Trạm Bích lâu, thanh y thiếu niên ôm kiếm lâm phong nhi lập, ánh mắt lạnh lùng giống như làn đầu gĩa xuất hiện.

Trầm Tuân khe khẽ mỉm cười, giờ tay hướng vào bên trong, “Mời”.

Khách xem dưới lầu đều rối loạn bất an, mỗi người đều thấy thanh y thiếu niên xuất hiện trên Trạm Bích lâu giống như tiên ngoại phi tiên. Nhiều cặp mắt vẫn luôn nhìn lên trên lầu như vậy, lại không có một ai nhìn ra người này đến như thế nào, tiếng nghị luận khe khẽ trong đám người lan truyền đi nhanh như gió, mang theo cả nỗi khiếp sợ và khủng hoảng.

Ma Cung thiếu chủ khẽ vươn vai, ôm kiếm lướt vào trong song cửa, lặng lẽ hạ xuống mặt đất vô thanh vô tức.

“Nếu như mọi người đều đã đến, thời giờ cũng vừa đúng lúc, vậy bắt đầu đi”. Nguyên lão các phái trong sảnh đường dưới lầu đều đứng cả dậy, dưới sự đài lĩnh của Nghiêm lão minh chủ, mọi người bước lên lầu, lão nhân trông thấy Ma Cung thiếu chủ, ánh mắt thoáng trầm.

“Được”. Trầm Tuân từ bên song cửa sổ xoay người lại, điềm đạm đáp một câu, đưa mắt nhìn Tạ Hồng Ảnh rồi nhẹ giọng nói, “Tiểu Tạ, đưa kiếm cho ta”.

Bước đến đặt Hồng Nhan kiếm lên tay Trầm Tuân, tố y nữ tử sắc mặt trắng bệch, nàng liếc nhìn thiếu niên trước mặt, trong mắt có thần sắc phức tạp. Giương mắt của Ma Cung thiếu chủ hôm nay cũng trắng nhợt một cách khác thường, hai mắt thâm sâu, có vẻ tiêu tụy, chắc là đêm qua gã cũng trải qua một đêm không ngủ được.

Khi thấy Tạ Hồng Ảnh trao Hồng Nhan kiếm cho Trầm Tuân, cánh tay Phương Chi Giới bất giác rung nhẹ, ôm chặt lấy trường kiếm vào ngực.

“Lần này quyết đấu, không chết không dừng, song phương không cần phải kiêng kỵ, cũng không hạn định thời gian, người sống sót xuống khỏi Trạm Bích lâu là kẻ chiến thắng”. Nghiêm lão minh chủ mở miệng tuyên bố, thanh âm trầm ổn, nhưng là dùng nội công truyền ra, nói cho tất cả võ lâm quần hào quan chiến nghe thấy, “Lần quyết đấu này là ân oán cá nhân giữa hai bên, vô luận bên nào chiến thắng, lão hủ đảm bảo người chiến thắng sẽ được bình an rồi đi”.

Lần này Phương Chi Giới đơn thân phó ước, nhân mã của Ma Cung không biết đã đi đâu, có mai phục ở vùng phụ cận hay không? Nghiêm lão minh chủ chứng kiến tuyệt đại đa số người quan chiến là nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên, vì tò vò công bằng nên mới nói một câu như vậy.

Sắc mặt tái nhợt giống như vừa qua cơn bệnh nặng, thế nhưng Ma Cung thiếu chủ chỉ ôm kiếm khẽ cười lạnh, dường như hết thảy đều không để vào trong lòng, ánh mắt cũng không nhìn đối thủ mà lại lặng lẽ nhìn tố y nữ tử ở một bên, mắt không hề chớp, tựa hồ như sợ chỉ nháy mắt là Tạ Hồng Ảnh sẽ liền biến mất.

Mặc dù mang diện紗, nhưng vẫn nhìn ra được vẻ khấn trương của nàng, nữ tử vốn luôn luôn bình thản và trầm tĩnh lúc này trong mắt lại ẩn chứa ánh quang mang phức tạp, lay động không ngừng, vẫn cứ một mực không liếc nhìn hai người sắp quyết chiến lấy một cái, tay nàng nắm chặt.

Tiểu Tạ tỷ tỷ... Nàng rất lo lắng phải không?

Nếu như ta dùng Thiên Ma Đại Pháp giết chết Trầm Tuân, nàng sẽ rất thương tâm đúng không? Hạnh phúc mà đêm qua nàng vừa mới hy vọng có được, có thể hôm nay sẽ nát vụn... Ca ca ta từng khiến nàng tuyệt vọng mười năm như vậy, mười năm sau, chẳng lẽ ta lại một lần nữa phá tan toàn bộ hy vọng của nàng sao?

Ta đã từng kiên định nói với nàng như vậy, ta quyết sẽ không giống ca ca ta, thế nhưng, lẽ nào ta lại muốn làm ra chuyện so với ca ca ta năm đó càng khiến nàng tuyệt vọng hơn? Không, tuyệt đối không. Ta không thể không phó ước, tỷ tỷ, như chiến thư đã nói, ta nếu như không phó ước thì sẽ là kẻ hèn nhất, làm nhục đến thanh danh của Phương gia.

Nhưng nàng không cần phải lo lắng, máu chảy trên mặt đất sẽ là máu của ta! Sau khi gặp Nghiêm Linh Nhi, ta đã suy nghĩ cả đêm mà ra quyết định này. Nha đầu kia còn có thể làm được như thế, ta chẳng lẽ lại thua kém ả sao?

Ta sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận, sau khi để cho đám người quan chiến được hân thưởng một trường kịch chiến, rồi sẽ không may mắn để lộ ra sơ hở nào mà bại dưới kiếm của y. Sau khi ta bại vong, Anh Hùng kiếm đương nhiên sẽ thuộc về Trầm Tuân, từ nay về sau Anh Hùng Hồng Nhan có thể song kiếm hợp bích.... được rồi.

Tiểu Tạ tỷ tỷ... nàng có từng lo lắng cho ta một chút ít nào hay không? Tiểu Tạ... Tiểu Tạ tỷ tỷ.

Trong nhất thời, trên Trạm Bích lâu, lại xuất hiện trạng thái yên tĩnh đến kỳ lạ.

Bạch y nam tử và thanh y thiếu niên ôm kiếm đứng đối diện, song ánh mắt thủy chung chưa từng giao hội với nhau. Thế nhưng, vào lúc tĩnh lặng như vậy, dường như có một áp lực cực lớn khiến cho trái tim mọi người đang quan chiến như bị bóp nghẹt.

“Vậy, bắt đầu đi”. Trong tĩnh lặng, Nghiêm lão minh chủ ho khan vài tiếng phá vỡ sự yên tĩnh mà tuyên bố, đồng thời vung tay lên, “Đây là ân oán cá nhân, thỉnh những người không phận sự lui xuống khỏi nhị lầu”.

Mọi người phục tùng phân phó của Giang Hồ Minh minh chủ, các vị Chưởng môn, bang chủ đều hồi hải thối lui. Tạ Hồng Ảnh sắc mặt trắng bạch, nằng nặc nhìn hai người một lần cuối, ánh mắt sâu thẳm thẳm không thấy đáy, song chung vu cũng không nói một lời nào, xoay mình bước đến thang lầu.

“Chư vị xin dừng bước”. Khi quần hùng vừa mới muốn thối lui, Trầm Tuân lại lên tiếng ngoài dự liệu của mọi người, “Ta có lời muốn nói với Ma Cung thiếu chủ, phải nói có sự chứng kiến của chư vị”.

Những người đang muốn thối lui đột nhiên ngăn người, ngay cả Nghiêm lão minh chủ trong mắt cũng có vẻ khó hiểu không giải thích nổi, ngừng bước quay đầu lại nhìn Trầm Tuân.

Ma Cung thiếu chủ thân hình cũng thoáng chấn động, nhìn bạch y nam tử lớn hơn gần mười tuổi, trong mắt đột nhiên sắc xanh biếc bùng lên, Trầm Tuân muốn nói gì? Mặc dù gần đã thâm hạ quyết tâm nhất định là phải chết, nhưng nếu như đối phương lần nữa khiêu khích làm nhục đến tiền nhân Phương gia, gần cũng tuyệt đối sẽ không dung thứ.

“Trầm Tuân?” Tạ Hồng Ảnh bật ra tiếng hô nhỏ, cho dù là người bạn tương tri như nàng, giờ phút này cũng không đoán ra tại sao trước khi quyết chiến y lại đột nhiên nói như vậy.

Thế nhưng Trầm Tuân lại bình thản nhìn các vị nguyên lão trong Giang Hồ Minh, nơi này cơ hồ tụ tập tất cả thủ lĩnh các đại môn phái có chút danh đầu trên võ lâm, mỗi người thường ngày đều là nhân vật đậm chân một cái là chấn động một phương. Giờ phút này, tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc nhìn y.

“Tốt, các vị có mặt ở hiện trường, hy vọng các vị không nghe sót một câu nào giờ khắc này ta nói”. Dưới ánh mắt kinh nghi bất định của mọi người, bạch y nam tử ngược lại cười cười một chút, ánh mắt điềm tĩnh và bình thản, hoàn toàn không giống với người sẽ tức khắc cùng kẻ khác tử chiến, “Có lẽ những lời ta nói với Phương công tử sẽ khiến cho các vị giật mình kinh ngạc, thế nhưng xin hãy nghe cho rõ ràng”.

“Xin nói?”. Nghiêm lão minh chủ cặp lông mày nhíu lại, ngay cả người đã quen phong ba bão táp giang hồ như lão cũng không hiểu được ý tứ của Trầm Tuân.

Phương Chi Giới lạnh lùng nhìn y, ánh mắt vẫn tựa tro tàn, không vì chút chuyện bất ngờ này mà dao động một chút nào. Thiếu niên thậm chí không nói một lời, chỉ nhìn đối thủ gật gật đầu, biểu lộ gần đang nghe.

“Phương công tử”, không hề lưu tâm đến thái độ vô lễ của đối phương, đôi mắt của Trầm Tuân thậm chí cũng không nhìn đến Tạ Hồng Ảnh bên cạnh, mục quang của y tập trung trên người thiếu niên, thanh âm bình tĩnh thư thả, “Năm tháng trước, ta đã hạ chiến thư với các hạ, hẹn các hạ lúc này tại nơi đây quyết chiến một trận kết liễu ân oán, bởi vì trận chiến giữa chúng ta sớm muộn cũng không tránh được, hơn nữa, sớm ngày quyết chiến tới thiểu cũng có thể giúp cho song phương giảm thiểu thương vong máu chảy một chút”.

“Ừ”. Ma Cung thiếu chủ ánh mắt vẫn không ngừng lên, khẽ ừ nhẹ một tiếng, đối với lời vừa nói cũng có chút gục gặc đồng ý.

Dừng một chút, ánh mắt của Trầm Tuân đột nhiên ngưng định, ngữ khí cũng dần dần nghiêm túc, “Thế nhưng, bởi vì Tạ cô nương mang theo Hồng Nhan kiếm trở về, khiến ta nhận thấy rằng, giữa chúng ta hoàn toàn không phải nhất thiết phải quyết chiến. Hơn nữa, cái nhìn của ta đối với các hạ trước đây hoàn toàn không chính xác, vì vậy đã dùng lời lẽ khá bất kính mà khiêu khích, cho nên, ta lúc này trước mặt các hạ, đồng thời hướng nhân sĩ võ lâm mà tuyên bố rằng: ‘Ta hướng các hạ nhận lỗi, thu hồi lại chiến thư’.”

Lời này y nói ra rất bình tĩnh nhẹ nhàng, ung dung không gấp gáp. Nhưng mấy lời đơn sơ bình thản đó, chứng nhân trên Trại Bích lâu nghe thấy thì đích thực so với sét đánh còn kinh người hơn. Toàn bộ mọi người, bao gồm cả Nghiêm lão minh chủ đều tròn mắt há mồm.

Chỉ có Tạ Hồng Ảnh thoáng sững sờ, nhưng trong nháy mắt, thần thái trong mắt nàng lại bùng sáng lên, cảm tình phức tạp khó diễn đạt trào dâng trong mắt, nàng nhìn về phía bạch y kiếm khách trong lâu, khe khẽ than, “Trầm Tuân”.

Nghe thấy những lời như vậy, ngay cả người vẫn một mực âm trầm ôm kiếm cúi đầu là Ma Cung thiếu chủ cũng bỗng nhiên ngừng đầu lên, nhìn đối thủ quyết chiến đứng cách đó không xa, thần sắc trong mắt kịch liệt biến ảo, thậm chí bàn tay đang nắm chặt Hồng Nhan kiếm cũng khe khẽ run rẩy.

Gần thế nào cũng không thể nghĩ đến, Trầm Tuân lại nói ra những lời này trước mặt anh hùng trong thiên hạ.

Từ khi biết được chân tướng chuyện tỷ kiếm mười năm về trước và việc đại ca bị chết cho đến nay, gần minh bạch rằng mình đã hận nhầm y, trong lòng cũng không muốn hồ lý hồ đồ cùng Trầm Tuân sống mái như vậy. Thế nhưng cho dù như vậy, ước hẹn của trận chiến này đã được truyền đi khắp thiên hạ, tên đã rời cung, vô phương vẫn hồi! Một mặt gần muốn bảo tồn danh dự của gia tộc, mặt khác lại phải bận tâm đến Tiểu Tạ tỷ tỷ... không đường để lui, tối hậu chỉ nghĩ ra được biện pháp duy nhất, đó chính là vứt bỏ tánh mạng của chính bản thân mình.

Gần thế nào cũng không nghĩ đến, thân là Trung Nguyên đệ nhất kiếm khách như Trầm Tuân lại có thể nói ra những lời như vậy trước mặt mọi người trong thiên hạ! Thì ra, y lại có thể là người như vậy... có thể làm được người như vậy.

“Phương công tử, nếu các hạ không muốn hủy bỏ trận quyết chiến này, nhất quyết phải phân thắng bại, vậy thì, ta cũng có thể tự động nhận thua, danh xưng thiên hạ đệ nhất kiếm từ nay về sau thuộc về các hạ”. Chứng kiến vẻ mặt sững sờ xuất thần của thiếu niên, Trầm Tuân khe khẽ lắc đầu, tiếp tục nhượng bộ, “Dù sao, ta sẽ không vì tư oán mà hôm nay cùng với các hạ phải đánh đến một sống một chết, làm người không phạm sai lầm là tốt nhất, nhưng nếu đã biết sai thì không nên tiếp tục sai nữa”.

Không để ý đến xung quanh và tiếng hỗn loạn ồn ào của những người đến quan chiến dưới lầu, bạch y nam tử tra trường kiếm trong tay vào bao, cười rồi ném trở lại bên chân Phương Chi Giới, “Bảo kiếm này, vốn dĩ là nhờ các hạ cho mượn, bây giờ ta trả lại cho các hạ”.

“Ngươi!” Bảo kiếm roi xuống bên chân, Ma Cung thiếu chủ vẫn đang ngơ ngác mới giật mình kinh tỉnh, đưa mắt nhìn Trầm Tuân một cái, trong mắt không biết là biểu cảm gì, “Ngươi... ngươi sao có thể như vậy....”

“Ta bằng vào bốn tâm mà hành sự, không hổ thẹn”. Nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt trước mắt, Trầm Tuân nhoen cười, vẻ mặt lại đột nhiên ngưng trọng, “Tư oán giữa chúng ta hôm nay toàn bộ xóa bỏ, thế nhưng vì tồn vong của giang hồ, nếu các hạ cố chấp vì Đại Quang Minh cung làm tay sai, đồ sát vô lâm Trung Nguyên, Trầm Tuân ta cũng sẽ tuyệt đối không tự thủ bàng quan!”

“Không sai, ta cũng sẽ không tự thủ bàng quan”. Tiếng nói thốt ra là giọng của một nữ nhân ở bên cạnh bổ sung, quét ánh mắt nhìn đám người đang nhón nháo nghị luận xung quanh, nàng lên tiếng: “Hơn nữa, nếu như có người cho rằng Trầm công tử vì nhu nhược mà trốn tránh trận chiến này, Tạ Hồng Ảnh ta sẽ vui lòng dùng kiếm uốn nắn sai lầm của bọn họ”.

Ma Cung thiếu chủ nghe thấy, đột nhiên chấn động.

Tạ Hồng Ảnh ngược nhìn Trầm Tuân, trong mắt tràn ngập niềm sung sướng và kính mộ nhưng khi nàng quay đầu nhìn đám người nhân sĩ thì thảm to nhỏ trên mặt hiện vẻ khinh miệt thì lại vì bảo hộ sự tôn nghiêm của người mình ái mộ mà trong mắt bùng lên sát khí.

Trên lầu dưới lầu, những tiếng nghị luận nhón nháo và cười nhạo toàn bộ dừng lại, Trâm Hoa Nữ Hiệp Hồng Nhan kiếm mặc dù đã tránh thế mười năm nhưng danh hào và tác phong nói là làm của nàng trong quá khứ cũng còn đủ để chấn nhiếp giang hồ.

Trầm Tuân khê thờ dài, quay đầu nhìn nàng, trong mắt có chút tiểu ý: Tiểu Tạ, ta cuối cùng đã không phụ niềm sở vọng của nàng, nàng bị cuốn vào dòng chảy rầm rồ phức tạp như vậy, nhưng lại tận hết sức lực giải trừ mối cừu hận đã bị đóng kết, không để cho chúng ta tàn sát lẫn nhau. Nàng tiết lộ bí mật mười năm trước để hóa giải cừu hận của thiếu niên kia, tuy là cảnh ngưỡng trong lòng hải tặc đối với huynh trưởng có lẽ đã bị tiêu hủy. Hiện tại, đến lượt ta từ bỏ danh dự và tôn nghiêm để loại bỏ tâm ma của hải tặc này.

Trong một mảng nghị luận kinh hãi, Trầm Tuân cười cười, y quay đầu đối mặt với thiếu niên hai mươi tuổi: “Phượng công tử, nếu như các hạ cho rằng ta nhận lỗi đã đủ, kết quả đã hài lòng như vậy, vậy xin thu hồi Hồng Nhan kiếm, hôm nay đến đây là dừng”.

Nghe xong lời nói đó, Ma Cung thiếu chủ thân hình khê run rẩy, sắc xanh biếc như tia chớp xẹt qua trong mắt. Gã nhìn Trầm Tuân, hồi lâu không đáp, bất chợt cúi mình nhặt Hồng Nhan kiếm trên mặt đất lên.

Không đợi mọi người thờ ra, Ma Cung thiếu chủ lại vung tay ném Hồng Nhan kiếm vào tay Tạ Hồng Ảnh.

Tạ Hồng Ảnh theo bản năng đưa tay tiếp lấy. Không đợi nàng có phản ứng gì, Ma Cung thiếu chủ lại một lần nữa vung tay lên, cũng lại ném Anh Hùng kiếm trong tay phải ra, rơi vào lòng Trầm Tuân: “Tặng ngươi, ngươi xứng đáng”.

Toàn bộ mọi người trên lầu đều giật mình động dung.

Tạ Hồng Ảnh cũng không kiềm được chấn động, nhưng khi nàng quay đầu nhìn ánh mắt của thiếu niên, trong lòng lại kinh hãi, thần sắc của Tiểu Giới mặt môi và nhợt nhạt, thậm chí có ý tuyệt vọng thể lương. Nếu nói trước đây trong mắt gã còn có một tia quật cường vĩnh viễn bất phục, tựa như ngọn lửa ẩn ước không tàn lụi, thì bây giờ trong mắt gã chỉ là một mảng tro tàn vô vọng.

“Tiểu Giới”. Nàng không nhịn được bất thốt lên một tiếng, nhưng thanh âm còn chưa rơi ra thì thanh y thiếu niên đã như quỷ mị lướt ra ngoài cửa sổ mà đi, đầu cũng không ngoảnh lại. Gã đã bị bại bởi Trầm Tuân, bại đến triệt để.

* * * * *

Bởi vì hôm qua đã quyết lòng khi phó ước giao chiến sẽ chết, cho nên sáng sớm nay gã đã an bài xong xuôi hậu sự, lệnh Hóa Dực Băng Lân mang theo nhân thủ của Ma Cung tức tốc ly khai Trung Nguyên, bí mật trở lại Tây Vực, cho nên thời khắc này khi lại tái phát bệnh, trong lầu quán tôi tàn không có một ai ở bên chiếu cố, thiếu niên sắc mặt đã trắng xanh.

Vùng vẫy từ mặt đất đứng lên, thậm chí không kịp vận khí, gã liền đứt ngón tay thẳng vào trong đỉnh. “T” một tiếng nhỏ vang lên, linh xà bị kích nộ, phóng đến như một tia chớp cắn lấy ngón giữa tay trái gã.

“Khái khái! Khái khái!” Dường như băng hòa đồng thời xé rách thân thể gã, sắc mặt trắng xanh của thiếu niên càng thêm đáng sợ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn toàn thân gã run rẩy không thể tự kiềm chế được, số lần thở gấp càng lúc càng nhiều... có lẽ, thời gian đã đến rồi. Ca ca gã năm đó cũng như thế này mà chết đi ư?

Ma Cung thiếu chủ khe khẽ cười, nhìn máu huyết của bản thân mình một dòng từ đầu ngón tay chảy ra, chui vào trong bụng linh xà. Từ trong bụng linh xà lại lưu chuyển một vòng, đến khi qua trái tim của con rắn thì dần chuyển thành màu hồng tươi rồi chảy ngược lại vào đầu ngón tay thiếu niên, Tiểu Tạ tỷ tỷ nói không sai, đây chính là âm trầm chí khát... thế nhưng thỉnh thoảng, cho dù phải uống rượu độc thì cũng tỉnh làm gì?

“Tìm thấy rồi! Tiểu ma đầu đó ở đây!” Đúng lúc gã đang trị thương tới giai đoạn khẩn yếu, ngoài cửa lầu quán đột nhiên có tiếng huyền não của người ngựa, khí thế hung hãn. Một lời chưa dứt, cửa lầu quán đã bị đá tung, một nam tử cầm kiếm đứng tại cửa, đi theo sau là một đám nam nữ hào khách giang hồ, không dưới hai mươi tên.

“A, thì ra ngươi trốn ở nơi này, có đoán rằng sẽ bị chúng ta tìm ra không!” Phượng Chi Giới ngẩng đầu lên, nhận ra đó là Chương môn Thanh Thành phái Hạ Thiên Tinh, kẻ đứng sau lưng y lại chính là người đã từng bại dưới tay gã, Nga Mi Diệu Tuyệt sư thái.

Đã biết vị Ma Cung thiếu chủ này vô công lợi hại, mỗi người đều như lâm đại địch, nhưng hôm nay vừa mới nghe được tin tức, nói rằng nhân thủ Ma Cung đã rút lui khỏi Trung Nguyên, ma đầu này rơi lại một mình, mọi người nào chịu bỏ qua cơ hội tốt đến thế này. Lúc này thấy thần sắc bệnh nhược của thiếu niên, mỗi người đều mừng rỡ khôn cùng.

“Tiểu ma đầu, nạp mạng đi!” Diệt Tuyệt sư thái bị bại dưới kiếm của tiểu nhi miệng còn hôi sữa này, đệ tử Nga Mi tử thương hơn một nửa, lúc này cũng không nhẫn nại được, quát lên một tiếng giận dữ rồi tuốt kiếm đâm tới, theo bản năng gã nâng mộc đỉnh lên ngăn cản, thế nhưng hàn lãnh cùng sí nhiệt trên mình dường như lại đang xẻ gĩa ra thành hai nửa, cánh tay run rẩy vô pháp để nâng mộc đỉnh lên, cảnh tượng trước mắt cũng đã là một mảng mơ hồ chột xa chột gần, ừ ừ ngã gục xuống đất.

“Sát” một tiếng, mộc đỉnh bị Diệu Tuyệt sư thái chém thành hai mảnh, linh xà bị kinh động, phi ra như chớp, đập vào ngón tay cái của lão ni. Diệu Tuyệt sư thái kinh hô một tiếng, biết được lợi hại, lập tức không chút nghĩ ngợi, liến một kiếm chém rụng ngón tay cái!

“Sư thái cẩn thận!” Hạ Thiên Tinh cũng quát lên một tiếng lớn, mắt thấy linh xà vẫn còn cắn mẩu ngón tay không chịu buông ra, lão quyết định thật nhanh, cầm lấy chiếc chận giấy trên bàn đập linh xà nát bậy. Đệ tử hai phái đều tranh nhau xông vào, vây chặt kín bên trong một con kiến cũng không lọt qua. Diệu Tuyệt sư thái giận dữ cực điểm, không thèm quan đến việc sẽ mất hết phong độ tông sư mà giết chết một người vô lực phản kháng, một kiếm liên nhằm cần cổ thiếu niên chém tới.

“Dừng tay!” Lưỡi kiếm chỉ còn cách bên cổ nửa tấc, đột nhiên từ trong không có một luồng sáng lạnh tập kích đến, Diệu Tuyệt sư thái chỉ cảm thấy tay chấn động, luồng sáng màu trắng lướt qua, trường kiếm trong tay đã bị chém gãy một đoạn ngọt sớt, “Đỉnh”, bạch quang đâm vào trên vách, khe khẽ dao động, huyền xuất vạn ngàn thanh ảnh.

“Anh Hùng kiếm!” Nhìn thấy rõ ràng thân binh hoành không mà đến, đệ tử hai phái không kèm được bật thốt kinh hô.

Y mê phá không, bóng người song song lướt vào. Trầm Tuân nhỏ Anh Hùng kiếm vừa mới phóng ra rồi hồi thân nhìn đám người Giang Hồ Minh, ánh mắt lãnh đạm: “Có ta ở đây, các ngươi không giết y được”.

Thấy phía sau bạch y nam tử, Tạ Hồng Ảnh vội vàng cúi mình nâng thiếu niên đã hôn mê dậy, Diệu Tuyệt sư thái và Hạ Thiên Tinh chần chừ trao đổi với nhau ánh mắt nghi ngại, trầm giọng trách hỏi, “Trầm thiếu hiệp, mặc dù lão ni kính ngại cách làm người thường ngày, thế nhưng hôm qua vô duyên vô cớ trước mặt người trong thiên hạ hướng ma đầu này xin lỗi nhận thua, hôm nay lại trăm phương bảo hộ cho hắn, đó là ý tứ gì! Chẳng lẽ người muốn cùng một giועc với loại tà ma ngoại đạo này hay sao?”

“Không cần phải giải thích với các ngươi”. Trầm Tuân chỉ lãnh đạm cười, ánh mắt có ý khinh thường, “Hạ thủ với một người không còn lực phản kháng, chỉ các ngươi mới làm được”.

“Trầm thiếu hiệp, đối với loại tà ma này không thể nương tay được!” Hạ Thiên Tinh trong lòng biết rõ, hai người trước mắt võ công cao tuyệt, nếu như động thủ thật sự không đánh lại, chỉ có thể dựa vào lý lẽ, “Hôm nay nếu vì lòng nhân mà để cho hắn chạy thoát, ngày sau vô lâm không biết sẽ phải chết bao nhiêu người nữa!”

“Trầm mỗ đã nói qua, y ngày sau nếu còn gây họa hại giang hồ, tại hạ nhất định toàn lực ngăn cản, thế nhưng hôm nay các ngươi muốn giết y thì cho dù là thập đại môn phái cùng kéo đến, ta và Tiểu Tạ cũng quyết không giao y ra”. Trầm Tuân trong tay nâng Anh Hùng kiếm, mũi kiếm chỉ xuống đất, thế nhưng mục quang lại tỏa sáng như tuyết, “Trầm mỗ không muốn cùng hai vị đối địch, bất quá hai vị cũng ngẫm nghĩ lại xem, bằng vào sức liên thủ giữa ta và Tạ cô nương, muốn bảo vệ vẹn vẹn có một người, chỉ sợ cũng không có khó khăn?”

Diệu Tuyệt sư thái trên khuôn mặt già héo hằn lên nét phẫn hận, nhưng Hạ Thiên Tinh kéo bà lại, lão khẽ lắc lắc đầu: Với sức một mình Trầm Tuân, bây giờ giang hồ đã hiếm tìm được đối thủ, lại có thêm Tạ Hồng Ảnh, mà nghe nói tạo nghệ vô công không hề kém y, Anh Hùng Hồng Nhan song kiếm hợp bích, chỉ sợ cho dù Chương môn thập đại môn phái liên thủ cũng vô pháp ngăn trở.

“Trầm Tuân, Tiểu Giới không xong rồi. Đừng nói nhiều nữa, chúng ta nhanh đi thôi!” Nữ tử sau lưng nâng thiếu niên dậy, ngón tay sờ vào cổ tay gã, cảm giác trong cơ thể đối phương có luồng khí như muốn nổ tung ra, Tạ Hồng Ảnh sắc mặt trắng nhợt, gấp gáp thúc giục.

“Được”. Trầm Tuân gật đầu, nhưng cũng không quay đầu lại, “Tiểu Tạ, nàng mang đệ ấy theo cửa sau mà đi, ta sẽ đến ngay”.

Thấy nữ tử đã diu thiếu niên đang hôn mê đi khỏi, Trầm Tuân vung kiếm lên, “Xoẹt...” một tiếng, mũi Anh Hùng kiếm đã rạch một đường trên sàn lát, lưu lại một vết thật dài trên ván sàn. Trầm Tuân quay người rời đi, nhưng thanh âm lại không có chút sát khí nào, “Các vị xin đừng bước, nếu bước quá vạch giới hạn đó, đừng trách Trầm mỗ không khách khí”.

Có đệ tử Thanh Thành không phục ngữ khí cao ngạo như vậy, thấy y đã quay mình liền rướn người đuổi theo. Cước bộ vừa mới đạp quá vạch giới hạn kia thì dường như có một lợi khí vô hình đâm trúng khiêu hoàn huyết, mấy tên đệ tử đó kêu lên một tiếng tức thì liền đổ sập xuống mặt đất.

Tất cả người trong phòng trở mắt nhìn bạch y nam tử ung dung rời đi, không biết là bị điều gì chấn nhiếp mà không có một ai dám lướt qua vạch giới hạn lấy một gang tấc!

“Làm thế nào bây giờ! Hai người bọn họ, không ngờ lại dám làm như vậy!” Chờ sau khi không còn nhìn thấy thân ảnh của Trầm Tuân đâu, Diệu Tuyệt sư thái phẫn hận lên tiếng: “Cần bản là giúp đỡ Ma Cung đến đối phó với Giang Hồ Minh chúng ta! Ta đi tìm Nghiêm lão minh chủ bình xét chuyện này! Không phát giang hồ lệnh bắt ba tên đó lại là không được!”

“Không sai, chuyện này truyền đến giang hồ, xem người trong hiệp đạo còn dung được bọn chúng không!” Hạ Thiên Tinh vì che giấu thái độ hèn nhát

vừa rồi của mình nên cũng hung hăng ném ra một câu, “Mặt Lãng công tử thứ gì chứ, Trâm Hoa nữ hiệp thứ gì chứ! Căn bản là cùng một bè ô hợp với đám Ma Cung”.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bằng những lời ôn nhu

Mấy tháng sau, chuyện này đã được truyền bá xôn xao khắp giang hồ. Trong các trà quán từ lâu, mọi người đều đang phỏng đoán vì sao một đôi nam nữ kiếm khách được võ lâm kính ngưỡng như vậy đột nhiên lại trở thành tay sai cho Ma Cung, nhiều ý kiến khác nhau, nhưng chưa kết luận được gì. Mặc dù Nghiêm lão minh chủ bị bức bách phải phát ra giang hồ lệnh, song trên khắp giang hồ đều không tìm được bóng dáng đôi nam nữ đó.

Tây Linh tiểu trúc dưới chân núi Cô Sơn, người không phòng trống, Tạ Hồng Ảnh ẩn cư mười năm vậy mà lại bỏ nhà cũ không biết đi đâu, Trầm Tuân, người vốn hành tung bất định lại càng vô tung vô tích.

Thời gian trôi qua được nửa năm, đúng là: Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến [1]

“Muốn tìm hai người bọn họ, nói dễ vậy sao”. Nghe thấy thủ hạ tất cả đều tay không trở về, Chương môn các phái trong Đinh Kiếm các đều chau mày nhứt nhứt nhưng Nghiêm lão minh chủ lại thờ dãi một hơi, vuốt râu lắc lắc đầu: “Đều là nhân vật thần long hành không, giờ phút này nếu như có ý che giấu hành tung, với khả năng của bọn họ, muốn trong trời đất mệnh mông này mà tìm ra hai người đó chỉ sợ cũng chẳng dễ dàng”.

“Tìm được rồi thì có thể như thế nào, dù sao cũng không đánh lại!” Lập tức có người khẽ nói một câu, mọi người đều đưa mắt nhìn về hướng phát ra câu nói, đó là cháu gái Nghiêm Linh Nhi của Minh chủ đang đứng một bên. Thiếu nữ khuôn mặt lộ vẻ khinh thường, bữu môi nhìn các vị đại hiệp Trung Nguyên trong sảnh đường.

“Linh Nhi, không được vô lễ!” Nghiêm lão minh chủ giận dữ trách mắng một câu, Nghiêm Linh Nhi “hử” một tiếng, ngoan ngoãn vâng lời ngậm miệng lại, nhưng ánh mắt lại đảo qua đảo lại, trong mắt còn đầy vẻ bất phục.

Các nhân sĩ võ lâm trong sảnh đường mặc dù không nói ra nhưng trong lòng đều chấn động, biết rõ lời nữ oa nhi nói không phải là giả, nhưng nếu không tìm ra được hai người này hỏi cho rõ ràng để bắt lấy Ma Cung thiếu chủ kia thì mặt mũi của võ lâm Trung Nguyên còn biết để ở đâu. Mọi người trong lòng thực sự vẫn luôn nghĩ, cứ tìm mãi không thấy như vậy cũng là điều tốt, nếu như thực sự tìm ra, không biết sẽ còn phải gây ra náo loạn như thế nào.

“Khái khái, các vị, lão hủ lần này triệu tập mọi người đến Đinh Kiếm các, thật sự có chuyện quan trọng muốn thương lượng”. Trong không khí trầm mặc gượng gạo, ho khẽ một cái, Nghiêm lão minh chủ mở miệng rồi nhìn thập đại Chương môn trong sảnh đường. Lão mới mở miệng thì lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ mọi người, hoàn toàn gạt bỏ chuyện này sang một bên, “Lão hủ sang năm sẽ là vừa tròn sáu mươi, tuổi tác cao như vậy, tái đảm nhiệm chức vị Minh chủ cũng là lực bất tòng tâm. Cho nên, ta muốn vào ngày sinh nhật sang năm thì rửa tay thôi ả, nhưng Giang Hồ Minh không thể một ngày vô chủ, sang năm tới sẽ trao lại gánh nặng này, lão hủ muốn trong võ lâm tìm ra một nhân tuyển thích hợp, mang ngôi vị Minh chủ này truyền cho y”.

Đinh Kiếm các tức thì tĩnh lặng như tờ, ngay cả hơi thở cũng đều không nghe thấy, các vị Chương môn nhân trong mắt đều phát sáng, không khỏi nắm chặt tách trà trong tay, Nghiêm Lão minh chủ chấp chương Giang Hồ Minh hơn hai mươi năm, dẫn dắt võ lâm Trung Nguyên trải qua mấy lần đại kiếp, uy vọng vô cùng. Lão nếu như không nói ra, trong võ lâm căn bản không ai dám nghĩ biện pháp tranh đoạt. Nhưng lúc này lão lại nói thẳng là thôi vị, dục vọng tranh đoạt quyền vị tựa như con rắn đang ẩn nấp trong lòng các vị Chương môn đột nhiên ngóc đầu trở dậy.

“Mọi người trở về cũng thay lão hủ lưu ý một chút, nhìn xem môn phái nào trong giang hồ có anh tài đủ để đương nhiệm, nếu như mọi người công nghị nhất trí, chờ ngày mười lăm tháng mười một sang năm, lão hủ sẽ mang ngôi vị Minh chủ chấp tay nhường lại”. Chậm rãi nói ra một quyết định trọng đại như vậy, trong sảnh đường là một khoảng yên tĩnh, ho lên vài tiếng, Nghiêm Lão minh chủ trong mắt có vẻ mệt mỏi, Nghiêm Linh Nhi một bên sát ngôn quan sát [2], bèn chạy ra sảnh đường núp ghế dựa của gia gia: “Được rồi, gia gia mệt rồi, chính sự cũng đã nói rồi. Đi ăn thôi”.

“Vớ vẩn”. Nghiêm lão minh chủ khẽ cười gạt tay của tôn nữ ra, nhưng ánh mắt lại tỏ vẻ sùng lệnh. Chương môn các phái thấy như vậy đều lũ lượt cáo từ, lòng mang tâm tư mà lui ra, đưa mắt nhìn lẫn nhau, mặc dù đầu lưỡi nói mấy câu khách khí từ biệt nhưng trong lòng đã sớm vì chức Minh chủ sang năm mà nổi lên toan tính đồ kỵ lẫn nhau.

Trong nháy mắt, Đinh Kiếm các chỉ còn lại tổ tôn hai người, yên lặng khác thường.

“Nha, gia gia người thật thông minh, mặc cho bọn họ lên trời xuống đất thế nào cũng không ngờ đến Phương Chi Giới lại ở trong Đinh Kiếm các!” Một mặt kéo tay gia gia vào thất nội, từ y thiếu nữ một mặt khúc khích cười, cái đầu ngoe nguẩy, đắc ý vô cùng, “Bất quá, gia gia, vì sao người đột nhiên lại đề xuất không làm Minh chủ nữa? Người không làm Minh chủ, sau này không thể che chở được cho tiểu tử kia nữa rồi!”

“Tiểu nha đầu, người thì biết cái gì?” Lão nhân vuốt chòm râu, cười tí mắt xoa đầu tôn nữ nhi, “Ta đến năm sau mới thoái ả, trong một năm này, sẽ để cho đám người đó tranh tranh đoạt đoạt, bọn chúng như vậy sẽ không còn tâm tâm niệm niệm muốn tìm người nữa. Đến năm sau, Trầm đại ca và Tạ tỷ tỷ của người từ Tây Vực hẳn đã trở lại Trung Nguyên, mang Tiểu Giới giao lại cho bọn họ, ta cũng yên tâm rồi”.

“A?” Nghiêm Linh Nhi mặc dù thông minh, nhưng đối với loại quyền mưu này thì không hề có chút tâm cơ, lúc này nàng nói mình bạch được liền vỗ tay

cười tươi, “Đúng là gừng càng già càng cay, gia gia thật lợi hại!”

“Nói cái gì!” Lão nhân cười rộ lên, xoa đầu tôn nữ, khe khẽ thở dài, “Bất quá gia gia cũng thật sự già rồi, sức cũng không bảo vệ được mấy người nữa.. tiểu nha đầu, ngươi phải học Thiên Nhân Quyết của Tà cô nương trước lúc đi dạy cho thật tốt, nếu ngươi có thể học được một nửa bản lĩnh của nàng ta, gia gia cũng đã yên tâm rồi”.

“Vâng, con sẽ nỗ lực!” Nghiêm Linh Nhi lần đầu tiên thu liễm bộ dáng tinh nghịch bốc đồng, ngẩng đầu nhìn gia gia, đưa tay níu lấy cổ lão nhân: “Gia gia, con phải sớm ngày trở nên lợi hại giống như Tà tỷ tỷ vậy, như thế ai cũng không dám khi dễ con, ngay cả cái tên tiểu tử thối kia cũng đừng mong đánh thắng được con!”

“Tốt lắm, tốt lắm, đi, gọi Tiểu Giới đến ăn cơm”. Vừa đi vừa nói hai người đã đến nội thất sau hậu viện, Nghiêm lão minh chủ nhìn tôn nữ, ánh mắt từ ái, khẽ vỗ vỗ lên đầu nàng, “Hắn cả ngày buồn bã không vui, cũng không hay, ngươi còn không theo nói chuyện với hắn nhiều hơn”.

“Biết rồi...” Nghiêm Linh Nhi vừa nói đã hướng vào trúc xá hậu viện chạy đi.

* * * * *

Khi còn rất nhỏ, lúc gã vẫn còn là Phươg gia tiểu nhi tử đã từng có mộng tưởng được bước vào Đình Kiếm các, đó là thánh địa của võ lâm Trung Nguyên, chỉ có Minh chủ Giang Hồ Minh mới có thể sống ở đó. Ngoài ra cho dù kinh tài diễm tuyệt như huynh trưởng cũng đều không thể bước vào. Phươg Chi Giới đến giờ vẫn chưa từng nghĩ qua, bản thân mình lại có một ngày có thể rơi vào tình huống nương náu tại Đình Kiếm các như thế này.

Ngày hôm đó, gã cứ nghĩ mình chắc sắp chết rồi. Cho dù không chết dưới đao kiếm của đám người võ lâm Trung Nguyên kia thì cũng bị lực phản phệ của Thiên Ma đại pháp mà tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng trời trời nổi nổi trong không gian hắc ám của tử vong, không biết qua bao nhiêu thời gian thì tỉnh lại, hơn nữa lại thấy đã ở trong Đình Kiếm các này.

“Gia gia, người xem, Tà tỷ tỷ nói không sai, qua ba ngày hắn sẽ tỉnh lại!” Mở hai mắt, nhìn thấy đầu tiên lại là từ y tiểu nha đầu kia, đang kinh hi gọi gia gia nàng đến xem gã, gã nhận ra đó chính là long đầu lão đại của võ lâm Trung Nguyên, Minh chủ Giang Hồ Minh Nghiêm Luy, chẳng lẽ là Tiểu Tà tỷ tỷ, Tiểu Tà tỷ tỷ mang gã giao cho Giang Hồ Minh phát lạc sao?

Dưới sự kinh hãi, gã giãy giụa muốn đứng lên, đột nhiên phát giác khí mạch toàn thân hoàn toàn không thể vận hành được.

“Hài tử, đừng loạn vận chân khí, khi Trầm công tử đi đã phong bế khí hải của ngươi rồi,” Lão nhân tóc trắng như sương nhìn gã, trong mắt lại là một phiến từ ái, không hề có chút sát khí của bá chủ, “Y và Tà cô nương phí mất một ngày một đêm công phu mới có thể cứu lại được ngươi, sợ ngươi tỉnh lại sẽ tái cường luyện tập Thiên Ma đại pháp đó, cho nên khi đi đã phong bế khí mạch của ngươi”.

“Đi rồi! Tiểu Tà tỷ tỷ, Tiểu Tà tỷ tỷ đi đâu rồi?” Thiếu niên ở trên giường chống mình dậy, không quan tâm đến việc thân mình lúc này đang hằm trong trọng địa của đối phương, chỉ gấp gấp hỏi, “Nàng và Trầm Tuấn đi rồi?”

“Đi tìm giải dược cho ngươi rồi”. Mặc dù không hỏi nhiều nhưng Nghiêm lão minh chủ nhìn thiếu niên, trong mắt biểu lộ đã thấu hiểu tất cả, hiển nhiên là Trầm Tà hai người đã mang sự tình ngọn ngành đều nói cho lão hay, lão nhân mỉm cười, “Nàng ta rất lo lắng cho ngươi, cho nên không chờ ngươi tỉnh lại đã cùng với Trầm công tử đến Tây Vực cầu lĩnh dược cho ngươi rồi. Nàng ta nói viên Định Hồn Linh Châu trên người ngươi có khả năng bảo trụ khí mạch bất đoạn trong một năm, lại phó thác lão hủ chiếu cố ngươi ở đây dưỡng thương. Một năm sau, bọn họ nhất định sẽ tìm được biện pháp chữa lành cho ngươi”.

“Phó thác cho lão?” Thiếu niên kinh ngạc, nhìn vị Minh chủ võ lâm Trung Nguyên trước mặt mà không dám tin tưởng.

“Năm đó, đại sư huynh của ngươi đến Trung Nguyên, cũng là ta giúp y che giấu mười năm đó...” Lão nhân lại nở nụ cười, vuốt râu, dùng một câu nói giải thích ngữ vực của thiếu niên. “Lão hủ mặc dù mắt đã kém, nhưng nhìn người lại không hề sai. Người mà Trầm Tuấn đã dùng công đạo phó thác, ta tin tưởng được”.

“Không, ta mới không cần phải ở Đình Kiếm các chịu ơn huệ của lão, để ta đi!” Thiếu niên vẫn quật cường như trước, vùng vẫy muốn xuống đất.

“A, ngươi cho rằng chúng ta muốn lưu cái mầm họa nhà ngươi lại làm à?” Đột nhiên gã bị đẩy mạnh một cái, ngã lại trên giường.

Thiếu niên không còn lực phản kháng nhìn lên, kẻ vừa động thủ không khách khí lại chính là từ y thiếu nữ, người từng bị gã hạ nhục. Nghiêm Linh Nhi bĩu môi cười khẩy: “Ngươi bây giờ võ công đều đã mất hết, ra khỏi cửa lớn của Đình Kiếm các đi không quá ba bước sẽ liền bị đám người kia phân thây rồi! Không biết tốt xấu. Hơn nữa, nếu như ngươi bỏ đi, Trầm đại ca, Tà tỷ tỷ trở về, chúng ta biết giao phó thế nào?”

“Ta quan tâm gì ngươi giao phó thế nào”. Phươg Chi Giới cũng cười khẩy, lại cố gắng tự chống mình đứng dậy, “Ngươi cũng không cần quan tâm đến sống chết của ta!”

Vừa mới đứng dậy, vai lại bị đẩy mạnh một cái, thiếu niên dưới chân bị hẫng, lao đảo rồi ngã lại xuống giường, gáy còn đập mạnh vào thành tường. Nghiêm Linh Nhi tức giận, chống hông, một tay vươn ra xoa vào trán gã: “Nói cho ngươi biết, nếu không phải nể mặt Trầm đại ca và Tà tỷ tỷ, ngươi cho rằng hôm nay ta sẽ không cho ngươi nếm mùi quả báo ư? Xú tiểu tử, ngươi có bản lĩnh thì bây giờ đánh bại ta rồi đi, nếu không thì ngoan ngoãn ở lại Đình Kiếm các cho ta, chờ hai người bọn họ trở lại!”

Giận dữ cực điểm, thiếu niên trắng xanh cả mặt, vùng vẫy đứng dậy, nhưng huyết khí trong cơ thể lại bốc lên một trận, chân tay vô lực.

Lão Minh chủ đứng một bên chỉ vuốt râu mà cười, cũng không ngăn cản hành vi làm càn của tôn nữ, đứng trông Nghiêm Linh Nhi hết lần này đến lần khác nặng tay đẩy thiếu niên trở lại trên giường. Chờ đến khi gã không còn chút sức lực để đứng lên, lúc đó Nghiêm lão minh chủ mới lấy ra một cuốn sổ tay, để xuống trước mặt Phương Chi Giới, “Đây là khi Trầm công tử ra đi thì giao cho ta để đưa lại cho người, y biết tác hại của võ học Đại Quang Minh cung, mười năm nay đã tự mình tổng kết được một số phương pháp tiêu trừ, hy vọng người có thể nhân lúc nhàn rỗi chờ y và Tạ cô nương quay về mà xem qua một chút”.

Thế nhưng, một lần chờ đợi đã liền hơn nửa năm... trong thời gian đó Tiểu Tạ tỷ tỷ hoàn toàn bất vô âm tín.

Gã khi nhàn rỗi lật xem quyển sách, mới giật mình vì suy nghĩ sâu sắc và sở học uyên bác của Trầm Tuân, đột nhiên phát giác, cho dù võ học có cao hơn một bậc, thì bản thân mình vẫn còn kém xa cách làm người và cái tâm của đối phương, từ khi ném kiếm trong trận chiến ở Trại Bích lâu cho đến nay, gã càng vô pháp ngưỡng thị. Cũng chính là bắt đầu từ thời khắc đó, gã mới chân chính cảm thấy tuyệt vọng.

Thở dài một hơi, gấp quyển sách lại, bên tai đột nhiên nghe thấy một thanh âm thanh thúy cất lên, “Đừng thở dài nữa... đau khổ lắm phải không? Đừng vậy, muốn lão bà và lão ông đều là chuyện rất đau khổ”.

Thiếu niên quay đầu lại, nhìn thấy từ y thiếu nữ hoạt bát đi vào. Nghiêm Linh Nhi gần đây công phu thực sự đã tiến nhanh một bước dài, rất nhiều lần khi nàng tiến vào đều không để gã phát giác ra. Thiếu nữ thở dài một hơi, bộ dạng cũng có thần sắc ảm ức bất cam, “Trên Hoàng Sơn, Tạ tỷ tỷ một mình đến cứu ta, chứng kiến phong thái như vậy... ta tự biết, ta không sánh được với người. Chỉ ít trong vòng năm ba năm nữa cũng không thể bằng được Tạ tỷ tỷ...”

“Nhưng vị tất cả đời lại không bằng được!” Lần thứ nhất Phương Chi Giới hồi đáp nàng, bộ dáng cũng có vẻ ngang bướng bất cam.

Nghiêm Linh Nhi gật gật đầu, trong mắt thần quang chớp động, nhưng nàng lại lập tức cúi đầu thở dài: “Bất quá, chờ đến khi ta bằng được Tạ tỷ tỷ rồi, Trầm đại ca cũng đã già mất... không có lý nào bắt huynh ấy phải chờ ta trưởng thành, có phải không? Như thế không phải khổ lắm sao? Cho nên...” Thiếu nữ đột nhiên mỉm cười, ánh quang mang trong mắt trong sáng tựa như tuyết đầu mùa: “Cho nên, ta bây giờ một mặt nỗ lực luyện Thiên Nhân Quyết, một mặt cầu mong bổ tát phù hộ Trầm đại ca và Tạ tỷ tỷ có thể hạnh phúc”.

Nghe thấy lời như vậy, thiếu niên bỗng dưng sững sốt, tựa như bị cái gì đánh trúng, nói không ra lời.

Có đôi khi, nha đầu bị gã khinh thị trước mắt lại nói ra được những lời khiến gã chấn động, mặc dù điều ngoa tùy hứng, nhưng bởi có tâm địa thuần lương như vậy, khi cùng nhìn một sự kiện như nhau, không biết so với kẻ mà tận sâu phận mệnh trong lòng như hắn còn cao thượng hơn bao nhiêu, gã lại cũng không thể bằng được nàng.

“Đi thôi, đến giờ ăn cơm rồi”. Linh Nhi bị gã sững sờ nhìn một hồi lâu, có chút phát quần, nàng liền kéo gã một chút, “Ăn cơm xong, xem giúp ta luyện Thiên Nhân Quyết có đúng hay không, một năm nay người bị phong trụ nội tức không thể luyện võ được, ta lại ngày ngày nỗ lực, nói không chừng chờ đến khi Tạ tỷ tỷ bọn họ quay về, ta có thể không thua kém người bao nhiêu nữa!”

Phương Chi Giới khe khẽ mỉm cười, thiếu niên hai mươi tuổi nhướng khóe mắt lên, ngày thường cũng không phải không nói cười tùy tiện, song vô luận cười thế nào thì đáy mắt luôn mang một tia sầu muộn, thế nhưng giờ phút này, trên khuôn mặt tươi cười của gã hoàn toàn sáng sủa, “Tiểu nha đầu, ta thế nào mà chịu thua người”.

* * * * *

Lại là mưa phùn, lại là cuối thu, lại là trùng dương.

Trên Trại Bích lâu nhìn ra, sóng thu dập dờn bên ngoài, mưa khói mông lung, nước mây vờn liểu.

Buộc ngựa dưới gốc thùy dương, trong mưa khói, hai vị khách nhân phong trần mệt mỏi bước lên lầu. Tiểu nhị nghênh tiếp khách nhân vào chỗ ngồi, cảm giác có chút quen mặt, bất giác nhìn kỹ hơn một chút. Thế nhưng chỉ thấy trong đó một nữ tử mang diện sa không nhìn rõ dung mạo ra sao.

“Một hộp mai hoa tô, nửa lồng bánh bao Tùng Châm. Lại thêm mấy món ăn nóng... Long Tinh hà nhân, hà điệp chưng nhục, hà tử đông duẩn, ngư đầu đậu hũ... à cuối cùng là một món thuần thái lư ngư canh [3]”. Cực kỳ quen thuộc mà gọi ra liền một loạt món ăn danh tiếng, nữ tử mang diện sa tóc mai phát phối, lúc này mới quay sang đối diện với nam tử, hỏi, “Đủ rồi, Trầm Tuân, huynh muốn gọi thêm gì nữa?”

“Một vò Minh Tiễn Long Tinh”. Bạch y nam tử ngồi đối diện quay sang gật đầu với tiểu nhị, chỉ nói thêm một câu.

Tiểu nhị ghi nhớ tên mấy món ăn rồi khom lưng, lại hỏi: “Hai vị khách quan, có muốn nghe chút ca nhạc gì không? Trên Trại Bích lâu chúng tôi...”

“Châu Liêm Tú còn ở đây hát hay không?” Nữ tử quả nhiên là khách quen, không chờ hắn nói hết đã liền tiếp lời, “Không biết một năm nay nàng ta có khúc ca nào hay không, cứ tìm nàng ấy, và đứng ở ngoài rèm hát là tiện nhất”.

Tiểu nhị xướng một tiếng “dạ” rồi lui xuống.

“Mới trở lại đã gọi nhiều món như vậy, khẩu vị thật không tệ đó”. Chờ đến khi tiểu nhị lui đi rồi, Trầm Tuân mới nở nụ cười, nhìn về phía tổ y nữ tử trước mặt, “Tiểu Tạ, lần này chúng ta thật sự là rời đi quá lâu, muốn ăn bù hết các món mà hơn một năm nay không ăn”.

“Ừ, bất quá ai sẽ trả tiền?” Tạ Hồng Ảnh cười cười, nàng vỗ vỗ trường kiếm trên mặt bàn, “Có cần lại phải tỷ kiếm mà quyết định nữa không?”

“Người ta còn đang mở cửa buôn bán, không sợ dọa chạy hết khách nhân sao”. Trầm Tuân thân nhiên cười, thế nhưng ánh mắt nhìn giọt mưa ngoài hiên, đáy mắt cũng có chút mệt mỏi, “Vì sao chúng ta mỗi lần đến nơi này thì đều sẽ có mưa? Vậy là chớp mắt đã qua mười mấy năm...”

“Mới trở về Trung Nguyên, lại cảm khái nhiều như vậy, cái hào tình khi ở Tuyết Sơn đại mặc đi đâu hết rồi?” Tổ y nữ từ ánh mắt đột nhiên cũng có nét băng khuâng, nhưng nàng lại miễn cưỡng cười cười. Nàng đã gần ba mươi, khi cười khóe mắt cũng có một chút dấu vết nho nhỏ: “Nghiêm lão bá bọn họ chỉ sợ đã đợi chúng ta quá lâu. Ăn nhanh lên một chút, chúng ta đến Đình Kiếm các mang linh dược cho Tiểu Giới, cũng coi như là công đức viên mãn”.

“Sau đó, sẽ đến ngũ hồ du thuyền, tìm thuốc làm mất vết sẹo trên mặt nàng”. Trầm Tuân lại cười lên, lấy cho Tạ Hồng Ảnh và mình hai chung rượu Long Tinh, nghe tiếng mưa rơi ngoài hiên, “Nghe nói Nghiêm lão bá tuổi cao cũng muốn quy ẩn, mọi người đều không đã động đến dây dưa ân oán vô lâm, cùng nhau khiếu ngao sơn lâm”.

“Đừng động”. Trong sát na ngẩng đầu lên, lại nghe thấy nữ tử bên tai khẽ kêu một tiếng nhỏ, sau đó bên tóc mai có chút nhói đau.

“Huynh xem, đã có tóc bạc rồi”. Ngẩng đầu lên, chứng kiến Tạ Hồng Ảnh đang nhìn sợi tóc đã bạc mất một nửa trong lòng bàn tay, nàng than nhẹ, “Thực sự, việc chúng ta gấp rút muốn làm đã xong, cuộc đời này, như bóng câu qua cửa sổ. Mỗi năm bắt quả đến nơi này nghe mưa một chút, bắt tri bất giác mười mấy năm qua đi...”

“Xem đấy, còn nói ta lắm cảm khái”. Trầm Tuân cười cười một chút, đoạt lấy sợi tóc bạc trong tay nàng, tung ra ngoài cửa sổ.

“Thiếu niên thánh vũ ca lâu thượng...” Hai người còn đang định nói gì đó, đột nhiên một giọng ca từ bên ngoài rèm cửa vang lên. Thanh âm đó mặc dù là nữ tử, nhưng không một chút cảm giác ủy mị, mạnh mẽ phóng khoáng, những khúc chuyển giọng mơ hồ như tiếng kim thạch chi âm.

“Một năm không gặp, Châu Liêm Tú giọng hát lại có thể biến hóa đến như vậy?” Khẽ bật thốt ra tiếng kêu kinh ngạc, song nghe thấy tiếng ca kia, ngay sát na đó, trong lòng Tạ Hồng Ảnh cũng lại trầm tĩnh xuống, ngoại vật huyền ảo bên ngoài đột nhiên như chưa từng tồn tại, bên tai chỉ có tiếng mưa tí tách dưới mái lầu. Trầm Tuân cũng nghe thấy tiếng ca đó, đột nhiên trong lòng không biết nổi lên tâm tình gì, y cũng không để tâm đang ở trong lầu, hơi cúi mình xuống, đặt bàn tay phũ lên mu bàn tay nàng.

Nắm tay nhìn nhau, hai mái đầu như sương. Hai người nhìn nhau cười, lại nghe thấy dưới lầu có tiếng ngựa hí, quay đầu nhìn ra bên ngoài lầu, chỉ thấy trên Bạch Đề có ba người cưỡi ngựa đội mưa mà đến, đó là một lão nhân và hai vị thiếu niên, ở dưới lầu xoay mình xuống ngựa, buộc ngựa dưới gốc thùy dương.

“A, là Tiểu Giới đệ đệ của nàng,” nhìn thấy kỵ sĩ đầu tiên là thanh y thiếu niên, Trầm Tuân khẽ khẽ mỉm cười, nhìn Tạ Hồng Ảnh nói: “Xem ra, một năm nay đệ ấy không tệ, cũng trưởng thành hơn rồi”.

“Linh Nhi của huynh cũng đến à?” Tổ y nữ tử mỉm cười, không chút kém thế, nhìn thấy tử y thiếu nữ dưới lầu nhẹ nhàng từ trên lưng ngựa nhảy lên rồi chuyển hướng nhanh chóng hạ xuống mặt đất, nàng gục gặc đầu tán thưởng: “Xem ra Thiên Nhân Quyết cũng đã học được có chút thành tựu, đúng là một nha đầu thông minh, ta xem như có thể yên tâm được rồi”.

“Chờ đến khi bọn chúng có bản lĩnh đoạt được hai thanh kiếm từ trong tay chúng ta, lúc đó mới thực sự là yên tâm”. Trầm Tuân khẽ khẽ gật đầu, nhìn một đôi thiếu niên đang chạy dưới lầu, đáy mắt hiện lên ý cười ôn hòa bình thản.

Trong nhất thời, lại không nói gì, chỉ lắng nghe tiếng ca mạnh mẽ phóng khoáng của nữ ca bên ngoài rèm, kèm theo tiếng gõ phách, cẩn thận lắng nghe, đó lại chính là một khúc Ngụ Mỹ Nhân của Tường Tiếp.

“Thiếu niên thánh vũ ca lâu thượng.

Hồng chúc hôn la trưởng.

Tráng niên thánh vũ khách chu trung.

Giang khoát vân đề.

Đoạn nhận khiếu tây phong.

Nhi kim thánh vũ tăng lư hạ.

Tấn dĩ tinh tinh dã.

Bỉ hoan ly hợp tổng vô tình.

Nhất nhâm giai tiền điểm tích đảo thiên minh”.

Hai người đứng trên Trạm Bích lầu nắm tay nhìn ra xa, chỉ thấy trên mặt hồ bốn bề khói sóng, mệnh mang mờ ảo.

Mưa từ trên mái rơi xuống, liên miên bất tuyệt, dường như hợp với khúc ca, nhịp phách khoan ca.

[1] Hai câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, nghĩa là: Trên trời dưới đất, hai nơi đều mù mịt không gặp được.

[2] Sát ngôn quan sắc: Đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

[3] Các món ăn của người Hoa

Long Tỉnh hà nhân: Tôm lột vỏ của Long Tỉnh

Hà diệp chung nhục: Thịt hấp lá sen

Hà tử đông duẩn: Tôm rang

Ngư đầu đậu hủ: Đậu có kho đậu

Thuần thái lư ngư canh: Súp cá.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.